

El Centre de Pastoral Litúrgica celebra 50 anys
de servei a la litúrgia

Aniversari del CPL

El matí del dijous 12 de juny va tenir lloc l'acte commemoratiu del cinquantè aniversari del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach i amb la presència d'un gran nombre de bisbes catalans. Al llarg dels parlaments que es van pronunciar aquell matí a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, el gran nombre de persones assistents van poder recordar el passat d'aquesta institució i alguns

dels homes que hi han deixat una empremta important com Mn. Albert Taulé i el P. José Aldazábal. També van poder copsar amb més força la importància del CPL. «La feina del Centre no és altra que la d'anar fent suggeriments perquè els fidels, quan participen en l'Eucaristia, arribin a tastar i a veure en profunditat com n'és, de bo, el Senyor», va dir Mn. Josep Urdeix, president del CPL.

Pàg. 17

Commemoració del mil·lenari de l'abat Oliba a Ripoll

El diumenge 15 de juny va tenir lloc a Ripoll la commemoració del mil·lenari del nomenament d'Oliba com a abat de Cuixà i Ripoll. Autoritats civils i eclesiàstiques es van aplegar per recordar aquesta efemèride i per destacar que amb Oliba va arribar una de les etapes de màxima esplendor de Catalunya. Els actes commemoratius es van iniciar a la basílica de Santa Maria amb l'Eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol.

Pàg. 24

«Iubilaeum»:
col·leccionable
de l'Any Jubilar
Sant Fructuós

Pàg. 20 i 21

en primer pla

Any Jubilar Paulí

El proper 28 de juny Benet XVI obrirà l'Any Sant Pau, que se celebrarà fins al 29 de juny del 2009. Durant aquest any jubilar, el Papa anima a conèixer i a difondre la figura de Pau i de la seva obra, i a pregar i treballar per l'ecumenisme. La basílica romana de Sant Pau Extramurs ha preparat una sèrie d'esdeviments d'estudi, de trobada, de lectura i de pregària sobre temes paulins. També a Turquia, l'Església viu aquest any de gràcia com una oportunitat per reforçar la pròpia identitat cristiana.

Pàg. 3, 4 i 5

Ordenació sacerdotal de Juan Carlos Mandje Bote a Lleida

La catedral nova de Lleida va acollir la tarda del 15 de juny l'ordenació sacerdotal del diaca Juan Carlos Mandje Bote, nascut l'any 1978 a Etemgue, al litoral de Guinea Equatorial. Aquesta circumstància va fer que el primer temple de la diòcesi s'omplís de la música i dels cants africans del cor equatoguineà de la parròquia de Sant Andreu de Lleida, que van acompanyar amb els seus ritmes i el seu vistós vestuari bona part de la litúrgia.

Pàg. 19

Lluís Magriñà pren el relleu com a provincial dels Jesuïtes

El diumenge 15 de juny Lluís Magriñà va iniciar la seva tasca com a provincial dels Jesuïtes de Catalunya amb la celebració d'una Eucaristia a l'església del carrer Casp de Barcelona. Magriñà va il·lustrar la seva primera homilia com a provincial amb una experiència personal viscuda al Sudan, afrontant la situació desesperada de 3.000 desplaçats pel conflicte que no tenien accés a aigua potable ni aliments. «Jesús ens crida a ser constructors de pau i a acompanyar els qui pateixen», va dir el nou provincial.

Pàg. 18

Sumari

Pàg. 7 Presentat l'«Instrumentum laboris» per al Sínode de bisbes

Pàg. 22 Solsona: setmana vocacional després del «Tu, segueix-me»

Pàg. 23 Urgell: definida la propera Càtedra de Pensament Cristià

Pàg. 30 Barcelona: presentat el llibre «Ven, sé mi luz»

Pàg. 32 Lleida: restauració del mural de l'església de Sant Martí

Editorial

El Papa i Bush

El president nord-americà George W. Bush va estar el 13 de juny passat al Vaticà, on va ser rebut de forma «calorosa» pel papa Benet XVI. La visita de Bush cal situar-la en l'ample viatge que el mandatari de la primera potència mundial ha fet recentment a diversos països d'Europa en el que alguns analistes polítics han considerat com el seu viatge de comiat. De tots és sabut que l'actual president nord-americà no es pot tornar a presentar a les eleccions i que el seu mandat està a punt d'expirar, per això aquesta visita al vell continent es pot considerar com un comiat cordial de molts dels actuals socis i amics que els nord-americans tenen en les persones de diversos presidents i dirigents europeus.

Com acostuma a passar en aquests casos, l'arribada del president Bush desperta protestes entre els molts enemics que té arreu del món, especialment arran de la guerra a l'Iraq; però més enllà d'aquestes manifestacions populars en contra seu, la visita en general deu haver deixat molt bon regust a l'encara inquilí de la Casa Blanca i a la seva esposa Laura. Això també contribueix el triomf electoral en les grans potències europees de líders conservadors com Sarkozy i Berlusconi, molt més pròxims ideològicament a Bush que alguns dels seus antecessors. Si a això afegim que a Alemanya governa la democristiana Angela Merkel i a Anglaterra el successor natural de Tony Blair, podríem dir que, exceptuant Espanya, la majoria de dirigents europeus estan molt pròxims al mandatari nord-americà.

Capítol a banda mereix la visita de Bush al Sant Pare, ja que aquí no es tracta d'una visita política sinó de cortesia i potser també amb algun component religiós. Alguns comentaristes nord-americans esgrimeixen la possibilitat que el president Bush pogués emular el seu homònim anglès Blair i convertir-se al catolicisme un cop deixi les seves responsabilitats polítiques. De moment només és un rumor, encara que està clar que l'actual president dels Estats Units es troba molt més pròxim a l'Església catòlica que fa

uns anys, i a això ha contribuït la bona sintonia amb l'actual Pontífex com es va poder veure en l'última visita papal a Amèrica del Nord.

És per això que la visita de Bush al Vaticà ha estat considerada «calorosa» i no tan sols protocol·lària. El Papa no es va limitar a complir l'expedient sinó que va acompanyar el matrimoni Bush pels jardins vaticans i van pujar tots a la torre de Sant Joan des d'on van contemplar la bonica vista de la ciutat romana que des d'allí s'albira. La cordialitat de la trobada és comparable a la que va rebre Benet XVI als Estats Units per part del seu president coincidint amb la celebració de l'aniversari del Papa.

Lluny queden els temps en què la veu contundent de l'ancià papa Joan Pau II contra la guerra d'Iraq va crear un distanciament important entre el president Bush i l'Església catòlica. Ara els temps són diferents, el drama al golf Pèrsic segueix com a conseqüència de l'errada de declarar aquella guerra, però el seu principal protagonista està a punt de ser rellevat en el càrrec. D'aquí a poc temps serà el ciutadà Bush i un altre home ocuparà el seu lloc a la Casa Blanca.

La història jutjarà l'actitud del qui ha estat durant dos mandats president del país més poderós del món, i l'home que ha viscut dos dels esdeveniments mundials de més gran envergadura d'aquests darrers temps: els atemptats terroristes de Nova York i la segona guerra a l'Iraq que va comportar la caiguda definitiva i posterior condemna a mort de Saddam Hussein. També el jutjaran els nord-americans en els pròxims comicis on el dirigent demòcrata Barak Obama es perfila com el gran favorit per substituir Bush, per això ha hagut de vèncer una molt difícil contrincant dins del seu mateix partit, la senadora Hillary Clinton; ara haurà d'enfrontar-se al representant republicà John McCain. Tot indica que els nord-americans ja no volen ni més Bush, perquè McCain és el continuisme de Bush, ni més Clinton, perquè Hillary és l'esposa de Bill Clinton. Sembla que l'esperança nord-americana perquè canviïn les coses s'anomena Obama.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, J. A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La pietat és el condiment de totes les virtuts»

(Sant Bernardí de Siena. Predicador italià. 1380-1444)

La pietat és una virtut, tot i que molts en tenen un concepte equivocat. A la pràctica, no té res a veure amb el sentimentalisme d'ajuda i protecció «que no reprova res a qui ajuda i tot se li consent perquè gaudeix eixugant les llàgrimes»; hi troba plaer, en el fet que li implorin, l'afalaguin, l'estimin i li agraeixin. Hi ha persones víctimes de la seva sensibleria malaltissa i llacrimosa i, per tant, incapaces de donar el savi consell a temps, despertar la consciència i aplicar la correcció assenyada i

convenient. Amb això contribueixen a l'infortuni de qui ho pateix. Així ho expressava la cèlebre novel·lista anglesa Mary Ann Evans (més coneguda pel pseudònim de George Eliot): «Hi ha un tipus de compassió que és una feblesa, i alhora una traïció al bé comú.» Obres de caritat amb el condiment de la pietat, sempre! Però tot això barrejat «a parts iguals» amb la «redempció i reinserció» de tots els que ho necessitin.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

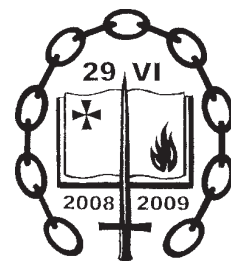
en primer pla

Un any per descobrir sant Pau

■ L'Església commemora el bimil·lenari del naixement de l'apòstol

El 28 de juny vinent Benet XVI obrirà, a les 17.00, a la basílica de Sant Pau Extramurs, a Roma, l'Any Sant Pau, i el clausurarà el 29 de juny del 2009. Durant un any l'Església celebrarà un any jubilar amb motiu dels 2.000 anys del naixement de Pau, una oportunitat per conèixer millor la vida i l'obra d'aquest

apòstol. Com assenyalava Benet XVI, «espero que l'Any paulí esdevingui un catalitzador que provoqui una reflexió sobre la història d'Europa i n'impulsi els habitants a redescobrir el tresor inestimable de valors que han heretat de la saviesa integral de la cultura hel·lenista i de l'Evangeli».

Aquest any jubilar dedicat a la figura de Pau va ser pensat per celebrar el bimil·lenari del naixement de l'Apòstol dels gentils. Així, el Papa indicava que es traduirà en «un seguit de celebracions litúrgiques, esdeveniments culturals i ecumènics, així com diverses iniciatives pastorals i socials, totes inspirades en l'espiritualitat paulina. Així mateix, es promouran congressos d'estudi i publicacions especials sobre textos paulins, per donar a conèixer cada cop millor la immensa riquesa de l'ensenyament que contenen, veritable patrimoni de la humanitat redimida per Crist». Una dimensió que Benet XVI assenyalava en especial, en aquest Any Sant Pau, és l'ecumènica: «L'Apòstol dels gentils, que es va dedicar particularment a portar la bona nova a tots els pobles, es va comprometre amb totes

lins i les comunitats cristianes. I també com Pau, es proposa als pelegrins posar-se en camí a través de cinc vies: la via pontifical (celebracions litúrgiques amb Benet XVI, la Porta Paulina i la indulgència plenària), la via peagrina (peregrinacions a la tomba, itinerari a la ciutat de Roma, peregrinacions de les diòcesis, peregrinacions de joves i recorreguts i visites guiades), la via cultural (exposicions, visites guiades a la basílica, conferències, col·loqui paulí i concerts), la via litúrgica i ecumènica (litúrgia quotidiana, jornades d'estudi, acollida als pelegrins, oficis litúrgics i Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians) i la via mediàtica (guia de la basílica, manual del pelegrí, pàgina web, esquemes per a la Lectio Divina, peticions de pregària, segell postal i medalla commemorativa).

Un recorregut de peregrinació

Pelegrins d'arreu del món es dirigiran a la basílica de Sant Pau Extramurs, a Roma, meta de la peregrinació d'aquest any jubilar. Des de la basílica es proposa cada dia un camí de set etapes cap a la tomba de l'apòstol:

1. La flama paulina: cada pelegrí pot dipositar un ciri, que recorda la llum que és a prop de la tomba de l'apòstol.

2. La Porta Paulina: travessant la Porta Paulina se simbolitzen les ganes de ser apòstols i missioners.

3. A la basílica: caminar per la basílica i admirar-la com a lloc on descansen molts cristians que van cercar imitar l'apòstol.

4. Davant de la tomba: pregar davant del sarcòfag contemplant la cadena amb què el van empresonar a Roma.

5. La zona de la reconciliació: resant pel Papa i per tota l'Església, i confessant-se, es reben els beneficis espirituals promesos.

6. A l'absis: invitació a unir-se a la pregària dels monjos, al cant de les lletanies a sant Pau i als moments de pregària amb les altres comunitats cristianes.

7. A la capella del Santíssim: participació en la missa i meditació de les cartes de Pau.

MÉS INFORMACIÓ

Basílica papal Sant Pau Extramurs,
Piazzale San Paolo, 1
00146 Roma
Tel. 39 06 698 80 800
Fax 39 06 540 74 049
a/e: info@annopaolino.org
web: www.annopaolino.org

**Amb motiu de l'Any Paulí,
Amics de Catalunya
Cristiana organitza un
pelegrinatge a Roma.
Tel. 93 409 27 70.**

La basílica de Sant Pau Extramurs, meta de la peregrinació.

les seves forces per la unitat i la concòrdia de tots els cristians. Que ell ens guiï i ens protegeixi en aquesta celebració bimil·lenària, ajudant-nos a progressar en la recerca humil i sincera de la plena unitat de tots els membres del Cos místic de Crist.»

Per descobrir i seguir Pau, l'Any paulí proposa viure dues trobades, prendre cinc camins i recórrer un itinerari. Les trobades litúrgiques es desenvolupen cada mes i recorden les dotze missions que va viure i va presentar l'apòstol a les diferents comunitats. Així, les trobades seran amb els religiosos, amb els missioners, amb les parròquies, amb els presos, amb els estudiants, amb els malalts, amb tots els cristians, amb les noves comunitats, amb els joves, amb els bisbes, amb els preveres i els diaques, i amb els indigents.

Una altra proposta és la de recórrer un itinerari romà per trobar Pau a través de les petjades que va deixar. En aquest sentit, al llarg del recorregut es podran descobrir les cartes de l'apòstol, els llocs pau-

Des de les primeres vespres de la solemnitat de sant Pere i sant Pau, que celebrarà el Papa, els fidels que visitin a Roma, en peregrinació, la basílica de Sant Pau Extramurs, podran guanyar la indulgència plenària. Com a expressió d'universalitat, la celebració de l'Any Sant Pau també permet guanyar la indulgència plenària a les Esglésies locals d'arreu del món. En aquest cas, els fidels hauran de participar en alguna celebració pública en honor de sant Pau. És a dir, en els dies de la solemne obertura i clausura de l'Any paulí, a tots els llocs sagrats; en altres dies determinats pel bisbe de l'indret, als llocs sagrats dedicats a sant Pau i en altres de designats pel mateix bisbe. També qualsevol fidel en qualsevol lloc del món, si està legítimament impedit (per exemple, per malaltia) per participar als llocs i moments específics, pot guanyar la indulgència plenària. Per això, estableix la Penitencieria Apostòlica, cal que s'uneixi «espiritualment a una celebració jubilar en honor de sant Pau» i oferir-li «a Déu les seves

congrés sobre l'Apòstol dels gentils i una peregrinació nacional a Tars, Antioquia i Efes, i iniciatives conjuntes amb les comunitats ortodoxes i protestants.

Església a Turquia

Per preparar l'Any Sant Pau, la Conferència Episcopal de Turquia va publicar una carta pastoral titulada *Pau, testimoni i apòstol de la identitat cristiana*. En aquest escrit, els bisbes posaven en relleu la situació de les comunitats cristianes turques, en clara minoria: «Precisament aquesta situació, en alguns aspectes tan semblant a la de les primeres comunitats de la diàspora, ens exigeix una consciència de la nostra identitat més clara. Pau ens remet a l'element fundador de la nostra identitat cristiana, que no es refereix a la fe en Déu, comuna amb els germans musulmans i amb tants homes més, sinó la fe en Crist com a "Senyor", el qui "Déu ha ressuscitat d'entre els morts"».

Segons els prelatos, Pau va experimentar la dificultat d'anunciar Crist crucificat i ressuscitat, i assenyalaven que «aquesta és, encara avui, la veritable porta estreta de què parla l'Evangeli. La porta estreta no és, per tant, l'acceptació dels preceptes morals de l'Església, ni la càrrega humana de les seves estructures, sinó l'escàndol de la creu, que als no cristians els sembla una "bogeria i niciesa", però que Pau anuncia com a component essencial i no eliminable de la fe cristiana». A exemple de Pau, l'Església de Turquia anima els cristians a ser persones de diàleg: «Acostumat a trobar-se amb homes d'ètnies i tradicions religioses diverses, Pau va comprendre que l'Esperit Sant no únicament és present en l'Església, sinó que la precedeix i també actua fora. Sobre aquesta base som convidats a intensificar el diàleg amb el món musulmà: el diàleg de la vida, on es viu i es conviu; el diàleg de les obres, on cristians i musulmans treballen plegats pel desenvolupament integral i l'alliberament de la gent; el diàleg de l'experiència religiosa.»

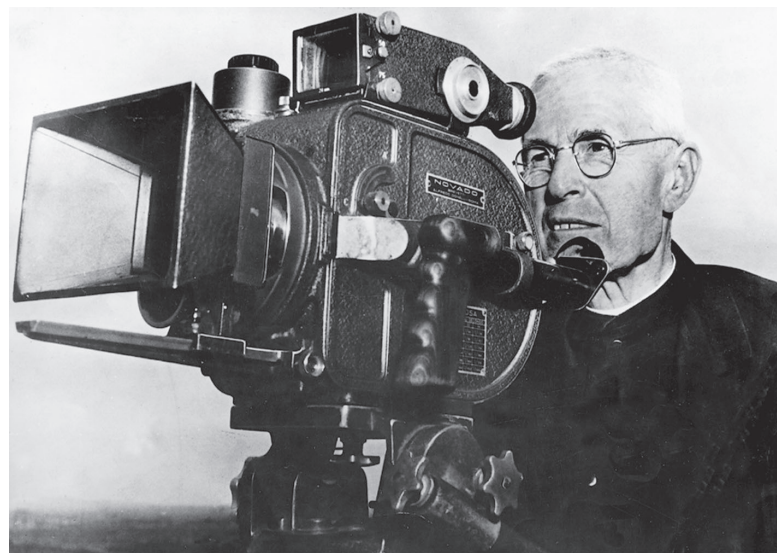
Per als bisbes, l'Any Sant Pau és una oportunitat excel·lent per al diàleg ecumènic, i per això han posat l'accent en el fet que els fidels duguin a terme iniciatives en aquest sentit, perquè la recerca de la unitat entre els cristians «ens remet a la nostra responsabilitat comuna envers els qui no són cristians. Abans que catòlics, ortodoxos, siris, armenis, caldeus o protestants, som cristians. Sobre aquesta base es fonamenta el nostre deure de ser testimonis. No deixem que les nostres desconfiances generin desconfiança i vagin en contra de la unitat de la fe; no permetem que el qui no és cristià s'allunyi de Crist amb motiu de les nostres divisions». (R.M.J.)

La Família Paulina celebra amb intensitat l'Any Jubilar

■ Pau és el referent per a la gran família fundada per Santiago Alberione

«La Família Paulina la va suscitar sant Pau per continuar la seva pròpia obra: és sant Pau, viu, només que avui format per molts membres. No hem escollit nosaltres sant Pau: ha estat ell qui ens ha escollit i cridat. Vol que fem el que faria ell si visqués avui.»

Són paraules del beat Santiago Alberione, fundador de la Família Paulina, per a qui sant Pau és l'inspirador i model. És per això que la Família Paulina celebra de manera molt especial aquest any jubilar dedicat a sant Pau.

Per a Santiago Alberione, Pau és pare, mestre, model i protector.

La Família Paulina utilitza els mitjans moderns de la comunicació social al servei de l'evangelització.

En conèixer la notícia que el Papa convocava un any jubilar especial per commemorar el bimil·lenari del naixement de l'apòstol, el P. Silvio Sassi, superior general de la Societat de Sant Pau, s'adreçava a tots els membres de la congregació. En el seu missatge, el P. Sassi destacava la seva esperança que aquest any jubilar «sigui una ocasió històrica per conèixer, meditar i imitar més sant Pau i, alhora, per contribuir a la sensibilització de tota la comunitat eclesial amb iniciatives de caire espiritual, de promoció vocacional, de formació contínua i de tota l'activitat editorial multimedial paulina que caracteritza el nostre carisma».

El 1914 i el 1915, amb la branca masculina i la femenina, respectivament, el beat Santiago Alberione fundava la gran Família Paulina, actualment formada per deu branques que acullen 10.000 membres, estesa per uns setanta països. Aquesta gran família es disposa, doncs, a viure aquest Any Sant Pau amb tota intensitat i a tots els nivells.

El superior provincial de la Societat de Sant Pau a Espanya, el P. Antonio Maroño, està convençut que si sant Pau visqués avui, «continuarià presentant Crist crucificat, mort i ressuscitat, als homes i dones d'avui, a començament del segle XXI, amb la mateixa intensitat, amb el mateix foc i amb la mateixa passió amb què el va presentar i el va donar a conèixer als homes i dones del seu temps històric. El missatge que l'apòstol sant Pau transmet a través dels seus escrits continua sent d'una actualitat vibrant per a l'Església del nostre temps i de tots els temps. De fet, la litúrgia eucarística es nodreix de les seves cartes pràcticament en totes les celebracions litúrgiques al llarg de l'any».

Aquest any representa una oportunitat extraordinària per apropar-se a l'Apòstol dels gentils. En aquest sentit, el P. Maroño

creu que els fruits que els paulins i paulines esperen d'aquest Any Sant Pau són els mateixos que espera l'Església i que es poden concretar en tres punts que ja subratllava al seu dia Santiago Alberione: «Conèixer, retenir i creure les grans ensenyances de l'Apòstol, mestre dels gentils; imitar-ne les grans virtuts, especialment l'amor a Déu i el zel per la salvació dels homes, i inspirar-nos confiança i devoció cap al nostre Protector i Pare que, per Providència singular, ens ha estat donat pel Senyor.»

El P. Maroño reconeix que la figura de sant Pau té, per a la Família Paulina, una incidència molt important, «ja que el mateix fundador ens el va deixar, no només com a pare, mestre i model, sinó com si ell mateix fos el nostre fundador, apartant-se ell mateix. Vet aquí les seves paraules: "Tothom ha de mirar sant Pau apòstol com a únic pare, mestre, model i fundador. Perquè de fet ho és. Per ell va néixer [la Família Paulina], per ell va ser alimentada,

ell la va fer créixer i d'ell en va assumir l'esperit.»»

Pau, model d'evangelitzador

Pau és model d'apòstol: entregat, compromès amb les comunitats, apassionat per anunciar Jesucrist, utilitza tots els mitjans del seu temps per ser missatger de la Paraula... El P. Maroño comenta que «la Família Paulina és i se sent missatgera de la Paraula de Déu, avui, com ho va ser sant Pau en el temps que li va tocar viure. L'íntima connexió que la Família Paulina té amb sant Pau es troba en la mateixa essència del seu carisma específic. La Família Paulina, tenint en compte les limitacions que té i les distàncies que la separen del gran evangelitzador dels primers anys del cristianisme, està cridada a fer reviu en l'Església d'avui el cor i l'esperit de sant Pau a través del seu carisma, espiritualitat i missió».

L'anunci de Jesucrist al nostre món d'avui planteja un seguit de reptes. Segons

Antonio Maroño, «la Família Paulina, a causa del seu carisma específic, té l'encàrrec oficial de l'Església de donar a conèixer Crist amb els diversos llenguatges de la cultura de la comunicació. El que és veritablement característic de la Família Paulina és l'ús dels mitjans moderns de comunicació social en l'anunci del missatge: la premsa, la pel·lícula, la ràdio, la televisió, els mitjans multimèdia, la comunicació en xarxa... Ara bé, estar a l'altura d'aquest compromís suposa la superació de reptes nombrosos i importants que afecten, d'una banda, la nostra pròpia persona, la nostra estructura organitzativa, els mitjans econòmics de què podem disposar, la

tecnologia que fem servir... i, de l'altra, també, de manera molt directa, l'ambient religiós, cultural, social i econòmic en què es mouen els nostres destinataris».

La Família Paulina ha preparat diferents actes per celebrar aquest Any Sant Pau, destinats a «donar a conèixer, estimar i imitar, cada cop més bé el nostre model i inspirador que és l'apòstol sant Pau», assegura Antonio Maroño. Tal com informa l'últim número del *Cooperador Paulino*, la publicació bimestral de la Família Paulina, destaquen les iniciatives següents: inauguració i clausura a diversos llocs, amb pre-

sència dels pastors de l'Església local i de les parròquies; diferents publicacions editorials sobre Pau, des de tríptics divulgatius fins a obres d'estudi i investigació sobre els escrits i el món paulí en general; algunes conferències sobre el món de la comunicació, els mitjans tècnics i la situació de l'Església en aquest camp; la creació d'un premi literari per donar a conèixer una col·lecció de literatura infantil (*La Brújula*), caracteritzada per incidir en la promoció dels valors humans i cristians entre els joves; dos concerts musicals; una peregrinació a Roma...

Tal com indica el P. Maroño, «les parròquies, els grups bíblics, els moviments eclesials tindran la possibilitat de connectar amb tota aquesta riquesa cultural i doctrinal que, sens dubte, permetrà conèixer més bé sant Pau, "que és un dels apòstols i presentadors més grans de la doctrina de la redempció", com deia el cardenal Andrea Cordero, arxiprest de la basílica de Sant Pau Extramurs». (*R.M.J.*)

Rere les passes de l'apòstol

Un recorregut romà en nou etapes per conèixer Pau, redescobrir-ne la figura i reviu'n l'experiència de fe. Aquesta és la proposta d'Obra Romana de Peregrinacions (ORP) per a l'Any Sant Pau. Acollint la invitació de l'arxiprest de la basílica de Sant Pau Extramurs, el cardenal Andrea Cordero Lanza di Montezemolo, ORP (activitat del vicariat de Roma, òrgan del Vaticà) ha preparat itineraris per a llocs, més o menys coneguts, relacionats amb el pas de l'apòstol per Roma. Com ha explicat el vicepresident d'ORP, Mons. Liberio Andreatta, Pau és «el primer apòstol que va fer servir l'instrument del viatge, de la trobada amb les diverses comunitats. Ell és jueu, ciutadà romà i la personificació de l'apòstol modern perquè s'ha mogut en la pluralitat de cultures».

«Amb sant Pau cap a Roma» comprèn quatre etapes fonamentals per apropar-se a l'apòstol: la basílica de Sant Pau Extramurs (on reposa el cos), l'abadia de les Tres Fonts (on va ser martiritzat), la basílica de Sant Pere (centre de la cristiandat i seu dels successors de Pere) i la basílica de Sant Joan del Laterà

(mare de totes les esglésies d'Occident, que conserva les relíquies de Pere i Pau). Tots els pelegrins que facin aquest itinerari fonamental tindran una mena de credencial, la «Paulina», seguint la tradició de comptar amb un testimoni quan es facin els Camins d'Europa. L'itinerari paulí proposa cinc etapes més: dos punts de residència de Pau a Roma (les esglésies de San Paolo alla Regola i de Santa Maria in Via Lata), la presó mamertina (prop del Fòrum romà, lloc de la darrera presó abans del martiri), la basílica i les catacumbes de Sant Sebastià a la Via Appia (on van ser traslladats els cossos de Pere i Pau durant unes dècades) i l'església de Santa Prisca a Aventino, residència dels sants Àquila i Priscil·la, que van sostenir Pau i el van acompanyar en la seva missió a Grècia i Àsia Menor.

ORP també preveu rutes a Turquia (on va néixer), Síria (on va viure la conversió), Malta (on va naufragar mentre anava a Roma), Grècia (on va fundar moltes comunitats) i Xipre (on va dur a terme el seu primer viatge missioner). Per a més informació: www.josp.com. (*Zenit*)

L'ENTREVISTA

Juan Miguel Díaz Rodelas, director de l'Associació Bíblica Espanyola

—Què té la figura de Pau que no deixa indiferent ningú? Per què genera adhesió absoluta o rebuig radical?

—El punt de partida per respondre aquestes preguntes podrien oferir-lo els dos adjectius usats en la segona: absolut i radical. En efecte, les cartes de Pau i les mateixes dades que ens n'ofereixen els Fets dels Apòstols mostren clarament que, tant abans de l'experiència viscuda en el camí de Damasc com després de la transformació que li va provocar aquesta experiència, l'apòstol va viure la seva fe amb radicalitat; la seva adhesió a Déu, abans i després del que va passar quan es dirigia a la capital de Síria, va ser absoluta.

Pau va ser sempre persona de cos sencer, de veritat, lliurat a Déu sense fissures i sense concessions, capaç, a més, d'expressar obertament l'afecte que sentia pels seus cristians, i d'amonestar-los també amb fermesa per certs comportaments o situacions viscudes a les seves comunitats.

—Sobre Pau s'han escrit moltes coses negatives: fanàtic, misogin, intransigent... Per què ens n'ha arribat aquesta visió? Només són prejudicis?

—Són sens dubte, segons la meua opinió, prejudicis. Però també són el resultat d'una lectura superficial dels seus escrits. I en parlar de lectura superficial em refereixo a la que es fa sense tenir en compte el context social, religiós i cultural en què Pau va escriure les seves cartes. Fanàtic i intransigent? De cap manera: coherent fins a les darreres conseqüències amb el convenciment fonamental que li va canviar la vida i que el va impulsar a servir plenament l'Evangeli, la Bona Notícia que va ressonar en el món antic al segle I de l'era cristiana: Déu havia ofert definitivament la salvació al món en Jesús de Natzaret, el Messies i Fill de Déu crucificat. El qui acceptava aquest Evangeli, el qui s'adheria per la fe a la Bona Notícia i s'unia al misteri de Crist pel baptisme, havia de viure conseqüentment. Misogin Pau? Potser podríem treure aquesta impressió d'alguna afirmació seva o dels seus hereus espirituals (cartes tardanes) sobre la dona. Però aquesta impressió pot superar-se fàcilment llegint el que deien sobre el mateix tema alguns dels contemporanis de Pau, jueus i no jueus, i, en especial, mirant de compensar-la amb aquell impressionant «no hi ha home ni dona» de l'apòstol a la carta als Gàlates.

L'Associació Bíblica Espanyola (ABE) és una entitat integrada per professors i especialistes en Sagrada Escripura de diferents confessions cristianes, dedicada a l'estudi i a la difusió de la Paraula de Déu. En aquest Any Sant Pau que iniciem, el director de l'ABE, el capellà Juan Miguel Díaz Rodelas, reflexiona sobre la figura de l'Apòstol dels gentils i sobre el seu missatge per a les nostres comunitats.

«Pau va ser sempre una persona lliurada a Déu sense fissures i sense concessions»

—Quins trets destacaria de la seva figura?

—A banda del que he dit, crec que en Pau destaquen la força de la seva fe i l'entrega incondicional a la causa de l'Evangeli. En presentar aquests trets com a destacables vull dir, d'una banda, que són els que més m'impacten personalment de la figura de l'apòstol i, de l'altra, que són la conseqüència més normal de l'adhesió a Jesucrist, així com una condició indispensable per a un testimoni eficaç de l'Evangeli, per a la tasca de la «nova evangelització» a la qual va convocar tota l'Església el plorat servent de Déu Joan Pau II.

—Les nostres comunitats i les destinatàries de les seves cartes són més semblants del que pensem?

—Potser sí, tot i que resulta indubtable que són també tan diferents com ho són les circumstàncies en què elles van viure i en què vivim nosaltres. Entre d'altres coses, els membres d'aquelles comunitats eren cristians recent convertits i marcats, per tant i normalment, per l'entusiasme i l'energia de tot començament; les nostres comunitats les formen, generalment, gent que és cristiana des de sempre. A més, la fe anunciada pels predicadors i acollida pels primers creients era en el seu món una novetat completa; en el nostre, al contrari, aquesta fe, el cristianisme com solem dir, és percebut per molts dels nostres contemporanis com una cosa del passat, caduca, mancada de força... Però, sí, potser podem dir que són més semblants del que pensem: aleshores, com avui, hi ha en les comunitats cristianes gent que viu la fe amb seriositat, i d'altres que tenen una fe menys convençuda; gent que és adequada-

en aquest Any per conèixer Pau a nivell de parròquies, grups bíblics, moviments...? Quina és la millor manera per aproximar-nos a la seva figura?

—El millor que podem fer per conèixer Pau és llegir-ne les cartes i, abans o després, el llibre dels Fets dels Apòstols, dedicat en bona manera a l'activitat missionera de Pau. Per no sobrecarregar-nos d'activitats, aquesta lectura pot adaptar-se al ritme de la vida espiritual i als plans formatius de cadascú: el qui pertanyi a un moviment, a un grup de lectura de la Bíblia, que llegeixi Pau en grup o amb el moviment al qual pertanyi. El qui vagi més per lliure en la vivència de la seva

fe, si és que podem parlar així, que assumeixi personalment el propòsit d'aquesta lectura. En qualsevol cas, ja la fem personalment o en comunitat, no estaria malament acompanyar aquesta lectura d'un estudi seriós sobre l'apòstol de caràcter biogràfic-teològic o estrictament teològic.

—Com viurà l'Associació Bíblica Espanyola aquest esdeveniment?

—La vida de l'Associació Bíblica Espanyola està marcada per la celebració de les seves Jornades anuals, dedicades a estudiar successivament temes de l'Antic Testament, del Nou Testament, de la que anomenem literatura intertestamentària o dels anomenats temes propedèutics (geografia, història, inspiració, hermenèutica...). Dins de l'Any Sant Paulí ens reunirem el setembre

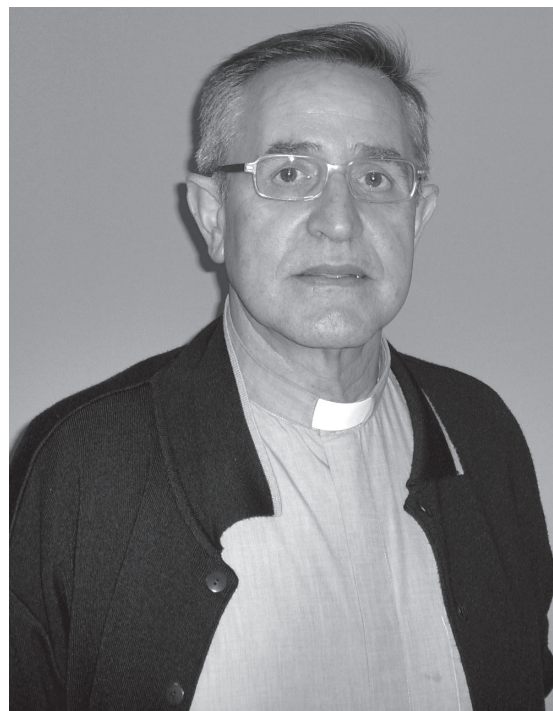
vinent a Tenerife i el tema central serà l'Antic Testament, si bé, donada la circumstància eclesial d'aquest Any Sant, tindrem una ponència dedicada a Pau, que hem volgut relacionar amb aquell tema. La impartirà el professor Pitta de la Universitat Laterana de Roma i versarà sobre *L'Antic Testament en les grans cartes de sant Pau*.

—Necessita la nostra Església més persones com Pau?

—Les necessita, sens dubte. I, també sense cap mena de dubte, Déu les continua suscitant avui. Salvades les distàncies i, sobretot, el paper singular, fonamental i referent, que té l'Apòstol dels gentils per a l'Església de tots els temps, hi ha en la nostra Església homes i dones que, com ell, viuen la seva adhesió a Jesucrist amb total radicalitat i procuren ser testimonis fidedignes de l'amor de Déu revelat en el seu Fill, nascut de dona, mort i ressuscitat, Messies d'Israel i Senyor de tots els pobles. N'hi ha que són conegudes, perquè Déu les ha posat al capdavant de les comunitats o bé hi presten un servei particular; però també hi ha cristians i cristianes la vida dels quals transcorre en l'anonimat, però en els ambients dels quals —família, feina, amistats— es pot respirar, gràcies a ells, l'olor suau de l'Evangeli de Jesucrist.

Reportatge:

Rosa María Jané Chueca

Setmana bíblica

Del 6 a l'11 de juliol se celebra a Crotona, Calàbria (Itàlia), una setmana bíblica i de comunicació sobre Pau, una estratègia d'anunci, organitzada per dos organismes de la Conferència Episcopal Italiana: l'Oficina Catequística Nacional i el Sector d'Apostolat Bíblic. La iniciativa s'enfoca vers l'aprofundiment i l'anunci de la Paraula de Déu que tingui en compte els diversos llenguatges de l'home contemporani i es posi a l'escolta de l'ambient comunicatiu que l'envolta. Cada jornada està articulada en tres moments, dos dels quals, al matí, seran animats per biblistes: Rinaldo Fabris, president de l'Associació Bíblica Italiana; Pasquale Giordano, del Seminari Major de Potenza; Giacomo Perego, professor de la Pontifícia Universitat Laterana; Maria Vittoria Gatti, responsable de comunicació de l'Ambrosianum, i Umberto Marongiu, de l'Oficina d'Estudis RAI; Giuseppe Mazza, de la Universitat Pontifícia Gregoriana, i Leticia Soberón Mainero, del Pontifici Consell de les Comunicacions Socials. Un tercer moment, a la tarda, consisteix en un laboratori d'anàlisi i en treballs per grups. Per a més informació: www.bibbiaecomunicazione.it

ment conseqüent amb la seva adhesió de fe a Jesucrist, el Senyor mort i ressuscitat, i gent que, sense arribar a fer de la seva capa un vestit, fa síntesis massa personals de la fe o viu com si la fe només fos una etiqueta...

—Què ens diu aquest Apòstol dels gentils a l'Església del segle XXI?

—Potser em repeteixo, però ho faig perquè n'estic convençut: cal deixar que Déu sigui el Senyor de les nostres vides, de les nostres comunitats; cal ser coherents amb la nostra adhesió a Jesucrist; cal anunciar la Bona Notícia a tothom, sortir dels nostres cercles estrets, llençar-nos als nous areòpags. I fer-ho amb forces sempre renovades, però conscients també que creiem i prediquem Crist crucificat i que, per això mateix, és quan semblem febles que som realment forts... Perquè ho som amb la força del Senyor i de la seva creu, i no amb les nostres forces.

—Amb quin esperit cal viure aquest Any Sant Pau?

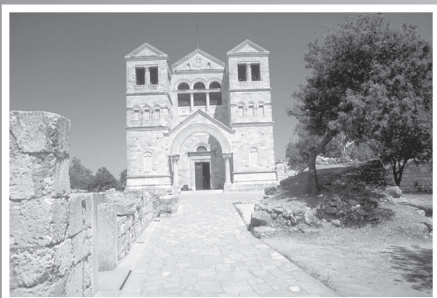
—Qualsevol Any Sant és un temps de gràcia, una ocasió propícia per tornar a les fonts de la fe i renovar la nostra vida cristiana. Estic convençut que si aquest Any Sant de Sant Pau ens animem a rellegir-ne les cartes (o a llegir-les potser per primera vegada) i a redescobrir així l'herència de l'apòstol, a curt i llarg termini es produirà en l'Església una revitalització de la fe i un renaiement de l'entusiasme per anunciar-la.

—De quina manera podem treballar

**AJUDA A L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES.
SI NO, FES-NE DIFUSIÓ.**

PELEGRINATGES A TERRA SANTA

DEL 3 AL 10 DE
DESEMBRE (PONT
DE LA IMMACULADA)

DEL 29 DE DESEMBRE
AL 5 DE GENER
(ESPECIAL CAP D'ANY)

PELEGRINATGE A LOURDES

DEL 17 AL 19 D'OCTUBRE

MÈXIC COLONIAL I LA SEVA MIL·LENÀRIA CULTURA

DEL 17 AL 28 DE JULIOL

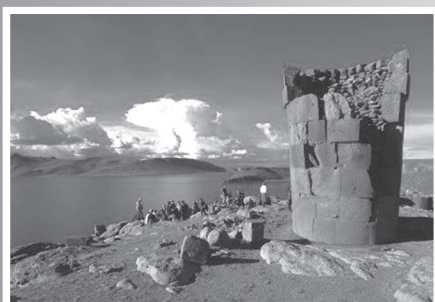
VISITEM: CIUTAT DE
MÈXIC, TEOTIHUACAN,
QUERÉTARO, EL LLAC DE
PATZCUARO, MORELIA,
GUANAJUATO, TAXCO,
TOLUCA, PUEBLA...

LES JOIES DEL PERÚ

DEL 9 AL 20 D'AGOST

VISITEM: LIMA, LA VALL
SAGRADA DELS INQUES,
CUZCO, EL MACHU PICCHU,
EL LLAC TITICACA...

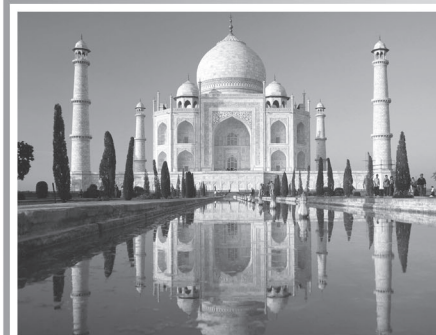
PELEGRINATGE PELS CAMINS DE LA TERRA PROMESA

DEL 10 AL 21 DE
SETEMBRE

VISITEM: JORDANIA,
EGIPTE I JERUSALEM

NEPAL I LES MISSIONS DE TERESA DE CALCUTA A L'ÍNDIA

DEL 10 AL 21 DE NOVEMBRE

VISITEM: DELHI, JAIPUR,
BENARÈS, EL TAJ
MAHAL, KATMANDÚ...

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ:

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 • 08014 BARCELONA

TELÈFON: 93 409 27 70 • FAX: 93 409 27 75 • CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

Vaticà

església en el món

La paraula de Déu com a mitjà per rejuvenir i renovar l'Església

■ Presentat l'«Instrumentum laboris» del Sínode dels Bisbes proper

CIUTAT DEL VATICÀ.— A la sala de premsa de la Santa Seu es va presentar el 12 de juny passat l'*Instrumentum laboris* de la XII Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, que tindrà lloc al Vaticà del 5 al 26 d'octubre propers sobre el tema *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església*. La presentació va anar a càrrec de Mons. Nikola Eterovic, secretari general del Sínode dels Bisbes, i de Mons. Fortunato Frezza, sotssecretari del Sínode.

L'*Instrumentum laboris* és el document de feina de la propera Assemblea sinodal. Es tracta de l'anàlisi de les respostes als *lineamenta*, el document de preparació del Sínode que té com a finalitat suscitar una reflexió en l'àmbit de l'Església universal sobre el tema de l'Assemblea. Les respostes provenen dels Sínodes de les Esglésies orientals catòliques, de les Conferències Episcopals, dels dicasteris de la Cúria romana, de la Unió de Superiors Generals, després que tots aquests organismes hagin afavorit la reflexió sobre el tema en l'àmbit de les estructures locals i n'hagin sintetitzat les valoracions. Tal com s'assenyala en el prefaci d'aquest *Instrumentum laboris*, «la reflexió ha estat guiada pel Sant Pare Benet XVI, pastor universal de l'Església, el qual s'ha referit en nombroses ocasions al tema del Sínode, amb l'esperança, entre altres coses, que a partir del redescobriments de la Paraula de Déu, que és sempre actual i no envelleix mai, l'Església es pugui rejuvenir i conèixer una nova primavera».

L'*Instrumentum* valora molt positivament els passos cap endavant en el coneixement de la Bíblia gràcies al Concili Vaticà II, però constata també moltes llacunes i dificultats. En la introducció a l'*Instrumentum* es fa referència a les expectatives comunes que nodreixen els pastors de l'Església pel que fa a aquest Sínode, entre les quals podem esmentar «la necessitat de la primacia que s'ha de donar a la paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església» tenint en compte al mateix temps que cal adaptar la «pedagogia de la comunicació» als nostres dies; «l'estímul per reconèixer que la Paraula de Déu és Jesucrist»; «la proclamació que l'Esperit Sant condueix a la comprensió completa de la Paraula de Déu»; «la certesa que la Bíblia és revelació de la Paraula de Déu»; «el gran desig dels fidels d'escoltar la Paraula de Déu», així com la necessitat de contrarestar «la ignorància i la confusió sobre les veritats de fe sobre la Paraula»; «la urgència d'un laïcat que no sigui només passiu». Altres necessitats que es constaten són una pastoral bíblica, una animació bíblica de la pastoral, la competència i responsabilitat dels pastors pel que fa a l'anunci de la Paraula de Déu, la missió.

Pel que fa a la finalitat del Sínode, l'«objectiu primari» s'explica en una cita de la constitució *Dei verbum* del Concili

Vaticà II: «Dedicar-se al tema de la Paraula amb la qual Déu invisible mogut d'amor, parla als homes com a amics, els tracta per convidar-los i rebre'ls en la seva companyia.» És a dir, que «la Paraula de Déu determina una vocació, crea comunió, envia en missió». De manera concreta, entre els objectius del Sínode cal destacar l'aclariment d'aspectes fonamentals de la veritat sobre la Revelació; l'estimulació a l'amor profund per la Sagrada Escripura; recordar la indissoluble i recíproca interrelació entre Paraula de Déu i litúrgia; estimular la Lectio divina; donar esperança i consol als pobres, i promoure el diàleg ecumènic i interreligiós.

Anàlisi de la situació

La premissa d'aquest *Instrumentum* se centra en una anàlisi de la situació passats 40 anys del Concili Vaticà II. D'una banda, destaca molts bons fruits recollits en les comunitats cristianes, però assenyala altres aspectes que romanen «oberts i problemàtics», entre els quals podem esmentar el coneixement escàs de la *Dei Verbum* com a tal; la major familiaritat amb la Bíblia no està sempre acompanyada per un coneixement del dipòsit de fe; la dificultat de comprensió de l'Antic Testament; la relació entre Bíblia i ciència; un cert allunyament dels fidels pel que fa a la consulta personal de la Bíblia; pobresa en els materials de difusió i també en les formes de comunicació.

El text parteix de la reflexió que a la Bíblia trobem el «misteri de Déu que ens parla», però subratllant el fet que «la Paraula de Déu no queda tancada en l'Escripura». Aquest és el motiu pel qual «la religió cristiana no es pot definir com a religió del Llibre en termes absoluts, pel que fa al Llibre inspirat pertany vitalment a tot el cos de la Revelació». També cal destacar el fet que cal «reprenre la bonica noció d'*història de la salvació*» tenint en compte que aquesta «continua la seva eficàcia ara al temps de l'Església». És un tema que apareix també més endavant quan s'esmenta el fet que «la Paraula de Déu excedeix el Llibre» i és l'«Esperit» qui «dóna respir a la paraula escrita i

col·loca el Llibre en el misteri més ampli de l'encarnació i de l'Església». Per tant, «gràcies a l'Esperit, la Paraula de Déu és una realitat litúrgica i profètica, és anunci (kerygma) abans de ser llibre, és atestació de l'Esperit Sant sobre la presència de Crist».

Segons les respostes remeses a la secretaria del Sínode, «els cristians en general adverteixen la centralitat de la persona de Jesucrist en la Revelació de Déu. Però no sempre saben apreciar les raons d'aquesta importància, ni entenen en quin sentit Jesús és el cor de la Paraula de Déu i, per tant, també tenen dificultat per llegir cristianament la Bíblia». Les incidències

entre la Bíblia i qüestions actuals, com la bioètica o la inculturació. Des del punt de vista hermenèutic també es constata el fet que la cultura actual està vinculada cap a l'electrònica i la «proclamació tradicional de la paraula pot resultar tediosa». Per això és bo, doncs, que també s'usin prudentment els mitjans moderns de comunicació.

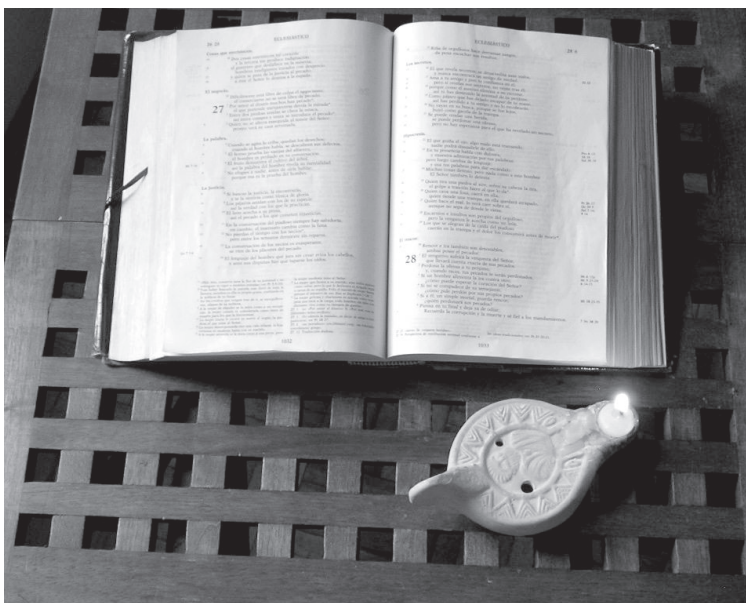
El text de feina per als pares sinodals remarca la necessitat per al creient d'una lectura de la Bíblia des de la fe: «Es pot llegir la Bíblia sense fe, però sense fe no es pot escoltar la Paraula de Déu.» Per a aquest enteniment cal el silenci i adoptar una actitud mariana: «Com

la Mare de Déu, temple de l'Esperit, en una vida silenciosa, humil i amagada, així l'Església tota ha de ser educada per testimoniar aquest vincle estret entre Paraula i silenci, Paraula i Esperit de Déu.» Paraula i Església estan íntimament relacionades ja que «l'Església neix i viu de la Paraula de Déu, la Paraula de Déu sosté l'Església al llarg de la història; la Paraula de Déu penetra i encorrotja, amb la potència de l'Esperit Sant, tota la vida de l'Església». Pel que fa als serveis de l'Església, l'*Instrumentum* esmenta en diferents passatges la primordialitat que representa una

bona predicació i la constatació que les homilies no sempre estan a l'altura: «A la fam de la Paraula de Déu no sempre correspon una predicació adequada per part dels pastors de l'Església, per mancances en la preparació del seminari o en l'exercici pastoral.»

L'*Instrumentum* també encoratja a reflexionar sobre el fet que «la litúrgia és el lloc privilegiat de la Paraula de Déu» i «sobre la relació entre Paraula de Déu i Eucaristia». Finalment, el text tracta de la missió de l'Església, que no és altra que l'anunci de l'Evangeli. Es constaten moltes dificultats arran del secularisme i l'activisme i calen més i millors subsidis així com un major nombre de traduccions.

Marta Nin

Cal llegir la Bíblia des de la fe.

pastorals d'aquest problema són diverses. S'observa la necessitat d'ajudar els fidels, doncs, a llegir «cristianament» la Bíblia i, entre altres coses, «instruir aquells cristians que diuen que no llegeixen la Bíblia perquè prefereixen establir amb Jesús una relació directa i personal», així com «ajudar els fidels a reconèixer en l'Església, guiada pel Magisteri, el lloc vital i continu de la Paraula de Déu». Un dels problemes que s'adverteixen és l'«hermenèutic, dins del qual hi ha l'actualització de la Paraula de Déu i, al mateix temps, la inculturació» perquè correm el risc de vegades d'una «interpretació arbitrària i reductiva» que desemboca en el «fonamentalisme» o en «lectures ideològiques». Els organismes interpellats suggereixen així mateix al Sínode que afronti la relació que hi ha

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans **persones** grans

Molt agraïts per la vostra estimació i ajuda

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Vaticà

Mons. Fisichella, nou president de l'Acadèmia Pontifícia per a la Vida

■ Substitueix el bisbe Elio Segreccia, de 80 anys

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha nomenat president de l'Acadèmia Pontifícia per a la Família Mons. Salvatore Fisichella, de 56 anys, rector magnífic de la Pontifícia Universitat Lateranense, fins ara bisbe auxiliar de la diòcesi de

Roma, i rep també la dignitat d'arquebisbe. Substitueix el bisbe Elio Segreccia, un dels experts més importants en bioètica de l'escenari mundial, que havia presentat la seva renúncia al Papa per motius d'edat (ha arribat als vuitanta anys).

L'Acadèmia Pontifícia per a la Vida va ser un somni de Joan Pau II que va fer realitat per estudiar, informar i formar sobre els principals problemes de la biomedicina i del dret relatius a la promoció i la defensa de la vida. En particular, afronta aquestes qüestions en la relació que tenen amb la moral cristiana i amb les orientacions del Magisteri de l'Església catòlica. L'organisme pontifici, que té autonomia pròpia, col·labora amb els dicasteris de la Cúria Romana les activitats dels quals tenen a veure amb el servei a la vida.

El primer president de l'Acadèmia va ser el mundialment conegut genetista Jérôme Lejeune. Té un nombre

Mons. Fisichella.

màxim de 70 membres, tots de nomenament pontifici, amb competència a diversos sectors de la ciència biomèdica i en les disciplines que tenen relació amb els problemes relacionades amb la promoció i la defensa de la vida. A més dels membres ordinaris, hi ha membres corresponents la contribució dels quals es requereix en ocasions específiques segons la competència particular de cadascun d'ells.

Els membres de l'Acadèmia subscriuen la «Declaració dels servidors de la vida», a través de la qual es comprometen a promoure i defensar els principis sobre el valor de la vida i la dignitat de la persona humana, interpretats d'acord amb el Magisteri de l'Església. (Zenit)

La delegació vaticana finalitza la seva visita al Vietnam

CIUTAT DEL VATICÀ.— La delegació vaticana que va visitar el Vietnam va tancar el seu viatge el 15 de juny, en el decurs del qual es van tractar diversos temes com ara l'activitat de l'Església en aquest país, en particular els nomenaments episcopals, la restitució gradual per a l'ús eclesial de les propietats nacionalitzades i l'aplicació de la normativa sobre la llibertat religiosa. Segons informa un comunicat de la sala de premsa del Vaticà, la delegació, juntament amb l'Oficina del Govern del Vietnam per als Afers Religiosos, va conversar sobre «l'aportació dels catòlics a la promoció humana, la difu-

sió d'una cultura de la solidaritat amb els sectors més febles de la població i l'educació moral de les generacions futures». Es va parlar també de la volguda normalització de les relacions bilaterals, en vista de les quals està previst que el grup de treball, encarregat de definir temps i maneres comenci aviat la seva tasca, indica el text.

Així mateix, en el comunicat s'expressa l'agraïment a les autoritats locals de la província de Quang Tri, «per la decisió de restituir per a l'ús de l'Església el terreny que envolta el santuari marià de La Vang», el més important del Vietnam, «i la voluntat

d'afrontar, juntament amb l'arxidiòcesi de Hue, els problemes que resten per a la seva efectiva posada en pràctica». «Ha estat molt emocionant la visita al santuari marià de La Vang», on «la delegació ha pregat amb tots els fidels procedents de l'arxidiòcesi de Hue, d'altres diòcesis vietnamites i també de l'estranger, perquè aquest lloc que tant estimen els catòlics vietnamites i veneren a més els no catòlics, esdevingui cada vegada més un centre d'unitat i reconciliació per a tots els habitants d'aquest estimat país, sense distinció de naturalesa ètnica, religiosa o política», acaba dient el comunicat. (ACI)

Benet XVI rep el president Bush

CIUTAT DEL VATICÀ.— El 13 de juny el Papa va rebre el president dels Estats Units, George W. Bush, als jardins vaticans, segons un protocol particular, per expressar la gratitud per la rebuda que va tenir en la seva visita recent a la nació nord-americana. El mandatari va arribar acompanyat de la seva esposa Laura i de l'ambaixadora del seu país al Vaticà, Mary Ann Glendon. El Pontífex va agrair també «el compromís en la defensa dels valors fonamentals». Durant la trobada privada van tractar temes de política internacional: les relacions entre els Estats Units i Europa, el Pròxim Orient i l'afany per la pau a Terra Santa, la globalització, la crisi alimentària i el comerç internacional, la posada en pràctica dels Objectius del Mil·lenni. Quan va acabar la trobada, després de l'intercanvi d'obsequis, Benet XVI i el president Bush van fer un passeig breu pels jardins vaticans fins a la gruta de la Mare de Déu de Lourdes, on s'hi van unir l'esposa del president Bush i altres acompanyants. (ACI)

Aprovació definitiva al Camí Neocatecumenal

CIUTAT DEL VATICÀ.— El president del Pontifici Consell per als Laics, el cardenal Stanislaw Rylko, va lliurar el decret d'aprovació juntament amb el text final dels estatuts als responsables del Camí Neocatecumenal, Kiko Argüello, Carmen Hernández i el P. Mario Pezzi. D'aquesta manera, es llegeix en un comunicat, «s'acaba el camí iniciat l'any 1997, per mandat de Joan Pau II, per atorgar a aquesta institució un "reconeixement jurídic formal"». Els responsables del Camí Neocatecumenal han manifestat que «després de l'aprovació dels estatuts i davant dels grans reptes que ha d'afrontar l'Església, ens alegra poder-nos oferir al Sant Pare i als bisbes per a la nova evangelització i la transmissió de la fe a les noves generacions». (ACI)

ITÀLIA

Càritas alerta que Zimbabwe és a prop del desastre

ROMA.— En una declaració conjunta, els presidents de Càritas internacional, el cardenal hondureny Óscar Rodríguez Maradiaga, i de la Conferència Episcopal Sud-africana, l'arquebisbe Buti Tlhagale, han advertit que la decisió del Govern de Zimbabwe de suspendre la distribució de l'ajuda internacional, juntament amb l'espiral de violència política que viu el país, suposa un motiu afegit de patiment per a milions de persones, a les quals posa al caire de la catàstrofe. Aquesta situació afecta seriosament el treball humanitari que la xarxa Càritas du a terme a Zimbabwe, on, a més de distribuir aliments a més d'un milió de persones, desenvolupa diversos programes d'ajuda del qual es beneficien més de tres milions de zimbabwes, sobretot dones, infants i malalts. Càritas és una de les institucions afectades per la prohibició governamental establerta contra els treballadors d'ajuda estrangers, sota el pretext que les agències voluntàries han donat suport al partit de l'oposició que aspira a la presidència en les eleccions.

En la seva crida, el cardenal Rodríguez Maradiaga i Mons. Tlhagale insten la comunitat internacional i, especialment Sud-àfrica, a pressionar el Govern de Zimbabwe perquè retiri la suspensió dels esforços internacionals d'ajuda humanitària i eviti la repressió violenta dels ciutadans. Per al president de Càritas internacional, el fet que «es negui a les persones l'accés a l'aliment tot empenyent-les a la fam, és pervers». Per això, demanen al Govern de Zimbabwe que «garanteixi que els treballadors humanitaris puguin desenvolupar la seva activitat en un ambient segur sense amenaces ni violència». L'arquebisbe Tlhagale, per la seva part, ha declarat que la situació de Zimbabwe no pot continuar a l'espera de la diplomàcia, ja que «la diplomàcia silenciosa no alimenta la gent, sinó que permet que les actuals estructures continuïn amenaçant la supervivència bàsica dels més vulnerables». Per a aquest pelat, «aquesta situació fa perdre al Govern zimbabwès i als qui li donen suport qualsevol simpatia que pogués haver tingut cap als seus interessos». «El fet de tornar a la retòrica postcolonial de les autoritats de Zimbabwe ha d'acabar-se i demostrar que es preocupen de debò per la gent del país donant-los aliments.» (C.C.)

ESTATS UNITS

Els bisbes, contra la investigació amb les cèl·lules mare embrionàries

MIAMI.— La Conferència de Bisbes Catòlics dels Estats Units condemna la investigació amb cèl·lules mare embrionàries. Segons els bisbes, l'Església valora positivament i dona suport al progrés en el camp científic, però alhora afirma que «el veritable servei a la humanitat comença amb el respecte de tota vida humana». Això no obstant, «alguns investigadors, moralistes i polítics, afirmen que és possible matar directament embrions d'éssers humans com si fossin mers objectes d'investigació», fent servir a més fons públics aplicats a aquestes investigacions. Els bisbes declaren immoral la investigació amb cèl·lules mare embrionàries perquè viola la llei natural vàlida per a tothom sigui quina sigui la seva religió, i fan una crida a fundar una societat realment humana, on la recerca científica respecti les normes de la moral natural tot honorant la dignitat de cada ésser humà. Alhora, encoratgen a continuar la investigació amb cèl·lules mare adultes: «La naturalesa ens ofereix recursos amplis per aconseguir progressar en els tractaments mèdics sense violar greument les normes morals.» (N.E.)

P. JUAN PABLO ZABALA TORRES, PRIMER PROVINCIAL NATIU DELS SALESIANS A BOLÍVIA

«L'Església de Bolívia està compromesa amb els més pobres»

La presència dels Salesians a Bolívia és centenària. L'esperit de Don Bosco ha deixat empremta en un país que, malgrat que viu en democràcia des de fa més de dues dècades, continua necessitant profunds canvis socials per sortir del pou de la misèria. La congregació salesiana

compta a Bolívia amb 24 obres i comunitats, ateses per 160 religiosos. El primer provincial natiu de la inspecció és des de fa tres anys el P. Juan Pablo Zabala, que recentment va passar per Barcelona després de participar en el XXVI Capítol General de la Congregació Salesiana.

—A grans trets, quina és la història dels Salesians a Bolívia?

—La nostra presència a Bolívia es remunta al 1986, amb l'arribada dels primers salesians procedents d'Europa. Durant molts anys la inspecció de Bolívia va dependre de la del Perú, fins que el 1963 es va fundar com a província autònoma. Actualment som presents a Bolívia 160 germans salesians distribuïts en 24 obres o comunitats, amb diferents fronts d'actuació. En primer lloc, la nostra missió principal es refereix al món de l'educació. Comptem amb una xarxa educativa que recull un ampli ventall de possibilitats, des de les escoles populars, els centres de primària i de secundària, el batxillerat i fins i tot la universitat... També desenvolupem una tasca important en el camp de les missions, sobretot en l'atenció social i pastoral dels pobles indígenes. Aquí evangelització i promoció social van sempre molt unides. Un altre camp d'actuació són els infants del carrer, una realitat dramàtica que augmenta. Precisament un dels problemes més greus avui de Bolívia és l'emigració, que destrueix les famílies i situa els infants i els joves davant d'un futur incert. Molts d'ells creixen avui sense els seus pares a Bolívia. Això és un drama, que exigeix nous plantejaments. Finalment ens dediquem també a la formació de les vocacions autòctones, fonamentals per al futur de la nostra presència aquí. Avui, més del 60% dels religiosos del país som bolivians.

—Fidel al carisma salesià, en la diversitat de realitats en què es troben presents, l'educació ocupa un lloc primordial. Com ha anat evolucionant aquesta presència educativa?

—Els primers salesians que arriben el 1896 a Bolívia es dediquen als tallers d'arts i oficis. Funden en dues ciutats. A partir dels anys cinquanta del segle passat s'obren, no sense certs dubtes i dificultats, a l'escola humanística i es creen alguns centres privats. Són presents a La Paz, Cochabamba, Santa Cruz i Sucre. L'any 1963, en configurar-nos com a província autònoma, sorgeixen els primers canvis. Gràcies a l'ajuda d'altres províncies d'Europa, aviat s'obre la finestra a les missions. Són els anys setanta. Més tard ens ocuparem també dels infants del carrer i de la formació de les vocacions. Certament, d'una manera o d'una altra, tota la nostra tasca està enfocada cap a l'educació.

—Cent anys després, en quin sentit

continua vigent el carisma de Don Bosco a Bolívia?

—Avui a Bolívia el carisma de Don Bosco és més urgent que mai. La necessitat de canvi de què tant parlem, per a nosaltres, passa necessàriament per l'educació de nens i joves. Educació i evangelització és un binomi que es complementa. Ens sentim cridats a anar als infants i joves, als més necessitats, per donar-los el màxim. Com diu el nostre rector major, «els salesians hem de tornar a Don Bosco tornant als joves més abandonats».

—Com és l'Església a Bolívia?

—L'Església de Bolívia és una Església molt avançada, tot i que mantenint alhora una línia de comunió. És una Església compromesa amb els més pobres, amb una gran presència de comunitats religioses a l'avançada de l'evangelització i de l'acció social. L'Església boliviana ha anat acompanyant el procés de democratització del país, ha format catequistes i molts d'ells han arribat després a ser dirigents del país. S'ha fet molta feina per a la promoció social ja que les necessitats són vastíssimes. L'Església compta amb el respecte i la credibilitat de la gent, i potser per això també de vegades se l'ha volgut utilitzar per part del govern.

—Malgrat que és una Església tan compromesa, continua mantenint-se en un cert anonim.

—És cert i això crida l'atenció. Jo crec que anem fent un camí interessant, encara que sigui en el silenci. Això és l'Evangelí.

No tants discursos ni ideologies, sinó la feina diària. Aquí treballem molts, mirant de viure l'experiència de l'Evangelí.

—No s'entén com en un país de tants recursos naturals hi ha tanta pobresa.

—És cert que a nivell de macroeconomia comptem amb recursos naturals, però el problema és com això repercuteix en el poble. Ni tan sols aquest govern, que tenia totes les bones intencions, aconseguirà superar la crisi. El problema és que l'Estat és molt feble. S'ha anat desintegrant a poc a poc, en els successius governs, i avui no té força. Per això hi ha actualment més de dos milions de bolivians fora del país. No hi ha horitzó d'estabilitat en temes d'educació, sanitat, economia...

—Davant d'aquesta realitat dramàtica, què prevalen: les necessitats materials o les espirituals?

—Com ja he dit, per a nosaltres no hi ha aquesta dicotomia. Les nostres obres són de promoció social i alhora d'evangelització. Per a Don Bosco no hi havia primer una cosa i després l'altra. Totes dues realitats van unides. L'ímpetu creatiu de l'esperit salesià s'obre camí a aquests dos nivells.

—Amb un rector major mexicà i amb la presència cada cop més gran de salesians de Sud-amèrica, guanya pes Amèrica dins la congregació salesiana?

—La congregació salesiana ha assumit ja un rostre a diferents continents. També hi ha cada vegada un nombre més gran d'africans i d'asiàtics. Evidentment, Amèrica, per tot el que és i el que ha estat, té avui un paper molt important. Diuen que és el continent de l'esperança. El rector major ens coneix bé, ja que era el responsable de la regió. Si li devem alguna cosa és perquè va aconseguir la integració de Nord-amèrica, Centreamèrica i Sud-amèrica.

—Sud-amèrica lidera avui la congregació?

—Més que liderar, sumem. Nosaltres aportem el nostre, com d'altres aporten el seu. Si hi ha una cosa important a la congregació és el sentit de comunió. Sent tan diversos com som arreu del món, ens sentim molts units.

Samuel Gutiérrez

EL SANTUARI DEL MIRACLE

animat des de fa més d'un segle, per una comunitat benedictina, dependent de Montserrat,

CASA D'ESPIRITUALITAT

per a reflexionar en el lleure al ritme de la pregària monàstica, en el silenci d'un marc natural d'amples horitzons

PARAULA I SILENCI

Exercicis Espirituals

JULIOL:	del 6 al 12,	per a tothom. L'evangelí de les dones: lectura del llibre de Rut. P. Ramon Ribera-Mariné, monjo.
JULIOL:	del 13 al 19,	per a religiosos. Organitzada pels P. P. Salesians.
JULIOL:	del 21 a 27,	per a religioses. Crist, misericòrdia del Pare. P. Salvador Plans, monjo.
AGOST:	del 6 al 12,	per a tothom. Aproximant-nos a la persona de Jesús. P. Lluís Juanós, monjo.
AGOST:	del 17 al 23,	per a religioses. El Jesús de les Benaurances i de les paràboles. P. Toni Pou, monjo.
AGOST:	del 29 al 4 de setembre,	per a tothom. Retrobar el propi cor a la llum de Déu. P. Cebrià Pifarré, monjo.

Comencen a les 19 h (la casa s'obre a partir de les 17 h) i acaben després de dinar.

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS
Tel.: 973 480 045 / Fax: 973 481 756
www.santuarielmiracle.com
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Espanya

Jornada de Responsabilitat en el Trànsit

MADRID.— El 6 de juliol se celebra la Jornada de Responsabilitat en el Trànsit i els bisbes de la Comissió Episcopal de Migracions han publicat un missatge per a aquest dia, en què es fan ressò del document pontifici sobre Pastoral de Carretera titulat *La vida, el millor punt*.

El document assenyala l'actitud que ha de tenir un cristià al volant: «Qui coneix Jesucrist és prudent a la carretera. No pensa només en ell mateix, i no sempre té pressa per arribar.» El text recull, a més, alguns aspectes relacionats amb la psicologia del conductor: evasió de la vida diària, tendència a trencar les barreres de les prohibicions, sentiment de prepotència, eufòria de la velocitat, ostentació vanitosa de les pròpies habilitats o del vehicle, etc. D'altra banda, considera alguns comportaments poc equilibrats com ara la manca de cortesia, gestos ofensius, imprecacions, blasfèmies, violacions deliberades del codi de circulació... Per als bisbes, algunes reflexions del document pontifici són molt dignes de considerar, com ara la que indica que «l'automòbil tendeix a ense-

nyar l'ésser humà tal com és en la seva forma "primitiva", i això sol ser molt poc agradable», per la qual cosa apel·la al sentit de responsabilitat i al control d'un mateix.

El text recorda les qualitats que ha de tenir el bon conductor: domini d'un mateix, prudència, cortesia, esperit de servei, coneixement de la normativa vigent, ajut desinteressat a qui ho necessiti. Així mateix, afirma que malauradament el comportament del conductor s'ha desenvolupat de vegades al marge de les normes ètiques i reclama una pedagogia a favor de la cultura de la vida i el respecte a les normes penals establertes.

El document també subratlla algunes dades: són 35 milions aproximadament els morts al segle XX per accidents de trànsit arreu del món i gairebé 1.500 milions els ferits amb conseqüències greus de discapacitat, curacions lentes,

Cartell de la Jornada.

càrrega familiar i social, danys a béns materials... Els prelats destaquen que el text indica les virtuts que el conductor ha de treballar: la caritat, la prudència, la justícia, que obliga a reparar el mal causat a algú altre, i l'esperança, que convida el viatger a confiar d'arribar al destí. En aquest àmbit l'Església té la missió profètica de denunciar els perills derivats del trànsit, així com les causes dels acci-

dents. També ha de col·laborar amb l'Administració pública i amb altres institucions per crear una consciència general i pública en relació amb la seguretat viària, i promoure una educació adequada dels conductors, viatgers i vianants. A més, els bisbes criden a descobrir aquest àmbit d'apostolat com un dels desafiaments del món contemporani i a suscitar, promoure i coordinar la Pastoral de la Carretera. (C.C.)

Catequesis prematrimonials per a adolescents

VALÈNCIA.— Quaranta matrimonis col·laboradors de l'equip itinerant que ofereix cursos de promesos a la diòcesi de València han començat a rebre formació per impartir a partir del curs vinent catequesis de formació prematrimonial a adolescents i joves de 14 a 18 anys. «Serà la primera vegada que a la diòcesi de València s'ofereixi aquesta mena de catequesi» a menors d'edat, segons ha explicat Vicente Calabuig, membre de la Comissió diocesana de Família i Vida. L'objectiu és «avançar la formació sobre què significa el matrimoni cristià per facilitar-ne una comprensió millor a les persones que un dia començaran una relació conjugal». De fet, entre els destinataris de les catequesis hi podrà haver adolescents i joves «que encara no tinguin nòvio o nòvia». Les catequesis, que tenen per títol *La vida: un projecte per a l'eternitat* i que es desenvoluparan durant cinc sessions d'una hora i mitja, inclouran sessions formatives sobre antropologia cristiana, vocació a l'amor, patiment de l'home, relacions sexuals i transmissió de la vida. «Tenint en compte l'edat primerenca dels destinataris», entre els continguts de les catequesis «també es parlarà de la vocació a la vida consagrada», ha precisat Calabuig. Els matrimonis que rebran formació per impartir les catequesis són majoritàriament acabats de casar, de 25 a 30 anys. (AVAN)

Cap missioner sense «Catalunya Cristiana»

Benvolguts,

A la llista veureu quin missioner està subscrit i quin missioner encara no ho està.

Si us plau, apadrineu un missioner.

MISSIONERS APADRINATS:

Ramon V.E. de Tanzània, Elena C.B. de Camerun, Àngel B.P. de Brasil, Joan R.A. de Colòmbia, Josep R.C. de Brasil, Maria Pilar B. de Bolívia, M. Teresa C.O. d'Argentina, Eduard B. de Mèxic, Anna M. A.A. de Bolívia, Raimunda A.Q. de Nicaragua, Josep M. A. S. de Mèxic, Lluís B.D. de Canadà, Teresa M. B.LI. de Bolívia, Ramon B.P. de Guatemala, M. Remei S. B. de Rwanda, Cristí S.B. de Senegal, Rosa Ll. de Marroc, Josep C. M. de Rwanda, Montserrat C. de Xile, Joan C.S. de Mèxic, Josep M.C.B. de Paraguai, Júlia F.R. de Filipines, M. Francisca R. C. Japó, Francesca G.F. Mèxic, Josep Ll. F. M. Mèxic, M. Francesca F. V. Veneçuela, Miquel G.T. Brasil, Josep G. de M. Bolívia

MISSIONERS PENDENTS:

M. Lluïsa M. H.	Perú
M. Teresa M. C.	Colòmbia
Àngel M.B.	Paraguai
Gemma M.C.	Rep Dem del Congo
Agustina M.C.	Xile
Josep M. O. D.	República Dominicana
Miquel O. R.	Brasil
Jesús P. B.	Hondures
M. Teresa P. S.	Perú

LLOC:

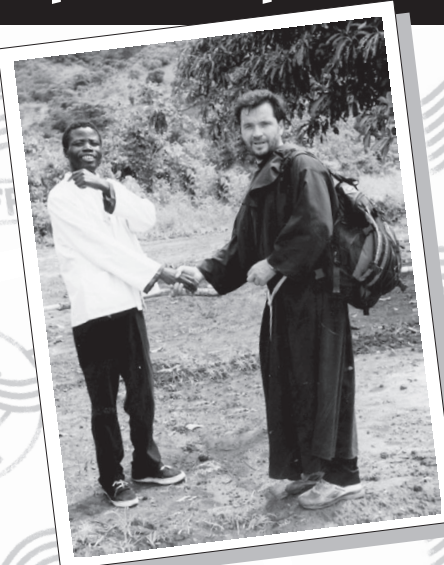
Montserrat R. B.	Argentina
Teresa R.	Veneçuela
Joan R. C.	Cuba
Isidre S.B.	Equador
Mons. Lluís S.	Hondures
Núria S.S.	Equador
Caterina S. N.	Perú
Maria T. F.	Argentina
Montserrat T. A.	Brasil
Mª Rosa V.V.	Bolívia

Desitjo apadrinar:

NOM DEL MISSIONER.....

PAÍS.....

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

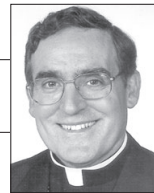
Titular	Entitat	Oficina	DC	Data	Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 -Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Pere i Pau en la tradició de l'Església

enguany la festa dels apòstols Pere i Pau s'escau en diumenge, raó per la qual té una solemnitat especial. Aquest diumenge celebrem també la Jornada del Papa, aquest any amb una circumstància especial: comencem l'any dedicat especialment a sant Pau, que es perllongarà fins el 29 de juny de 2009.

Benet XVI, que com a estudiós de la teologia sent una especial admiració per l'apòstol dels gentils, anuncià aquest Any Paulí al final de la seva homilia durant les primeres vespres de la solemnitat dels apòstols Sant Pere i Sant Pau, el 28 de juny de l'any passat, precisament a la basílica de Sant Pau Extramurs.

«M'és motiu d'alegria anunciar oficialment —digué el Papa— que dedicarem a l'apòstol sant Pau un any jubilar especial, del 28 de juny del 2008 al 29 de juny del 2009, amb ocasió del bimil·lenari del seu naixement, que els historiadors situen entre els anys 7 i 10 després de Crist.»

El lloc per fer públic aquest anunci fou sens cap dubte escollit amb tota la intenció per Benet XVI: una de les quatre basíliques majors de Roma, la dedicada espe-

cialment a sant Pau. Sota l'altar principal d'aquesta basílica es conserva el sarcòfag que, segons el parer concorde dels experts i segons una tradició incontrovertible, guarda les restes mortals de l'apòstol Pau. Estudis i troballes recents han ajudat a confirmar aquesta tradició.

Resulta molt significativa i exemplar la unió de Pere i Pau en una única celebració litúrgica. Una tradició molt antiga que es remunta als temps apostòlics narra que precisament a poca distància del lloc ocupat per la basílica paulina tingué lloc la trobada d'ambdós apòstols abans del seu martiri. Tots dos s'haurien abraçat, beneint-se recíprocament. I al portal major de la mateixa basílica són representats junts, amb les escenes del martiri d'ambdós.

Per tant, la tradició cristiana, des del primer moment, ha considerat sant Pere i sant Pau com a inseparables, tot i que cadascú tingué una missió diversa per complir. «Amb carismes diversos —digué Benet XVI a la basílica extramurs de la Ciutat Eterna—, tots dos treballaren per una única causa: la construcció de l'Església del Crist.»

Sant Pere fou el primer a confessar la fe en el Crist; sant Pau obtingué el do de poder aprofundir en la seva riquesa i es convertí en l'apòstol dels gentils, el missioner de Jesucrist per excel·lència. La intenció del Papa en convocar aquest Any Paulí és proposar als cristians d'avui el carisma dels dos apòstols. La fe cristiana a la nostra terra té també unes arrels paulines ben constatades i molt valorades pels estudiosos: el propòsit, que expressa en la seva Carta als romans (15,24), de visitar Espanya i la sòlida tradició de la seva presència a la Tarraco romana.

La celebració del Dia del Papa ens ha d'ajudar a prendre una major consciència de la nostra comunió afectiva i efectiva amb el successor de Pere, que té en l'Església el valuós servei de confirmar els seus germans en la fe i enfortir la comunió entre totes les Esglésies locals. La celebració de l'any jubilar paulí és una invitació a viure la dimensió missionera de la fe, a donar testimoni d'adhesió al Crist, en unió amb tots els nostres germans que confessen Jesucrist com a Déu i Salvador nostre.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Alt com un sant Pau

L'expressió ve del poble. El sentit de la fe dels creients ha qualificat la figura de sant Pau com una gran figura. «Alt com un sant Pau.» És l'instint sobrenatural que no falla i que ens ha portat, en certa manera, a la celebració del Congrés Internacional «Pau i Fructuós i el cristianisme primitiu a Tarragona», celebrat la setmana passada a la nostra ciutat.

Per això la celebració de l'Any Jubilar de Sant Pau amb motiu del bimil·lenari del naixement de l'Apòstol va més enllà d'una celebració d'aniversari: la nostra Església tarraconense —*Tarraco, Pauli Ecclesia*— vol crear una empatia vibrant amb l'espiritualitat paulina. L'impacte sobrenatural de la conversió de Pau de Tars camí de Damasc i la seva indeficient fidelitat a Jesucrist, ens inviten a viure amb més plenitud el tercer misteri de Llum: la predicació de l'evangeli i la conversió.

Celebrar el bimil·lenari del naixement de sant Pau és

tornar a il·luminar la nostra actualitat «amb la resplendor de la glòria del rostre de Crist» (cf. 2Co 4,6); és tornar a actualitzar, per al nostre temps i en la nostra cultura, l'afirmació de l'home vençut per la llum de l'evangeli: «El que era antic ha passat; ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist» (2Co 5,17-18). «La idea fonamental que li va ser revelada a Damasc», escriu el seu biògraf Joseph Holzner, «és la d'una intervenció potent de Déu en la història, en la persona de Jesús vingut per salvar els homes. [...] La resurrecció de Crist és la prova de la seva divinitat.»

Aquesta celebració paulina ha de servir per tornar a fer present en la nostra Església el desig de reviuire, cadascú des de la seva vocació eclesial, amb plenitud, la formidable aventura d'aquest home apassionat per la veritat i per l'amor en la persona de Jesús. Per a sant Pau, fer extensiva l'acció de Crist en el món, inculturar-lo amb

l'esperit de les benaurances, és, en primer lloc, un afany de fidelitat al seu pensament. La doctrina de Jesús l'apassiona perquè salva. Sant Pau *fuori le mura*, com diuen els italians referint-se a la basílica romana que enguany serà el centre del bimil·lenari —sant Pau fora de les muralles, Sant Pau Extramurs— és el símbol de la universalitat de la seva missió. La preocupació pel diàleg interreligiós, per l'ecumenisme, per l'apostolat sense fronteres, com una missió que recau, segons les circumstàncies de cada persona, en la vocació de cada batejat i de cada confirmat, aquesta ha de ser la línia d'esforç i de gràcia de la nostra celebració.

Joseph Holzner es complau a omplir de gestions versemblants l'estada de Pau a Jerusalem durant quinze dies, a «veure Quefes», a parlar amb Pere, el cap de l'Església. L'Any Paulí ens relligarà a Pere amb un renovat afecte i una adhesió de cap i de cor necessària per a la nova evangelització.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Victòria Cardona
Orientadora familiar

El paper dels avis

Ens podem afigurar quina vida tan desgraciada tindríem si ens diguéssim sovint: «Tant de bo fos més jove!», «tant de bo els meus néts em vinguessin a veure més!», «tant de bo no m'hagués casat!», «tant de bo els meus fills visquessin a la vora de casa!», «tant de bo tinguéssim una situació social diferent!», «tant de bo la meua filla o el meu fill s'hagués casat amb un dels fills dels meus amics!», «tant de bo el meu marit o la meua muller fos d'una altra manera!», «tant de bo jo tinguéssim una salut de ferro!» i, així, altres exemples de queixes i de pensaments negatius que ens farien esdevenir ploramiques i infeliços.

Queixes fora, els avis no tenim més remei que cercar la flexibilitat que s'adapta com un guant a la mà i que procura entendre-ho tot i ser objectiu. Moltes vegades, ens toca fer un bon sacrifici... sort que l'amor tot ho pot! Conservar, també, una mentalitat oberta ajuda molt a no estar tan inquiets i a participar de la vida dels pares joves.

Gairebé puc assegurar que tots els avis donem un cop de mà quan ens necessiten, si un petit es posa malalt o en alguna situació d'emergència, i som suport per als fills i els néts, ells ho agraeixen i nosaltres també per deixar que hi siguem per aprendre a fer d'avis.

Amb la descendència dels fills han entrat petons i alegries a la nostra llar. Ja sabeu aquell acudit: «Els néts

només donen alegries», li deia un amic a un altre. «Sí, sí, és ben veritat, alegries quan arriben a casa i alegries quan se'n van», li va respondre. L'acudit sembla una mica negatiu; però siguem realistes: quan els fills s'han independitzat ens hem acostumat a viure amb molt d'ordre, i, mentre els infants juguen, hi ha força desgavell a casa dels avis.

Hem d'aprendre a fer d'avis; molts no tenim gaire clara quina és la nostra tasca. Al començament ens

equivocuem sovint: o pequem de massa amables i resultem pesats, o de massa preocupats i transmetem desassossec, o de massa llunyans per por d'intervenir i semblen força eixuts, i un llarg etcètera, segons la pròpia personalitat. Que difícil que ens resulta tenir el seny per ser oportuns en les accions! A tots ens costa trobar el terme mitjà.

I ens preguntem, els avis servim per malcriar o per educar? Sembla de sen-

tit comú que la resposta és «no» en tots dos casos; llevat que, per alguna excepció, haguem de substituir els pares. Els avis no som els malcriadors oficials ni els responsables de l'educació dels néts, la responsabilitat és dels pares. Nosaltres, com ho diria?, seríem com un braç que s'allarga per continuar allí a on no arriben els nostres fills. I, alhora, som portadors de la biografia de la nostra història i, per tant, els transmissors de les nostres arrels culturals i cristianes.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El secret per no estressar-se

La setmana passada vaig prometre que continuaria tractant l'estrès. Em referia al domini de les reaccions immediates: al secret miraculós de comptar fins a 10. I, si convé, fins a 100.

Les crítiques dels altres, força vegades, ens fan esclatar els sentiments. No obstant això, les crítiques que ens fan és interessant sentir-les. Ens donen informació de l'altre i d'un mateix. Necessitem conduir les nostres emocions.

Com? Amb alguna tècnica que ens relaxi. No és fàcil potser. El «jo» se sent ferit i espontàniament fa reaccionar: ens posa a la defensiva. I la defensiva du connaturalment a l'atac. No ens precipitem a contestar les crítiques i les opinions dels altres. Si correm massa potser ens en penedirem. Que la raó domini el moviment espontani, que el freni. L'esperit de l'Evangeli també ajuda a no precipitar les reaccions davant del que no ens plau. Necessitem serenar. Jesús la mantingué fins i tot a la creu.

També cal tenir cura de l'alimentació. L'estrès pot dur a menjar a deshora, de pressa i a prendre estimulants. Això encara l'alimenta. Per això el professor Andrés Martín aconsella pel que fa a la comunicació: «Quan hi ha estrès, la comunicació passa de l'agressivitat a la

passivitat i totes dues provoquen més estrès.» Afirmar una cosa de sentit comú: anar pel camí del mig. Què vol dir? Reflexionar sobre la meua vida: «Què dic, com ho dic, quin és el seu efecte en els altres i en mi mateix; i com puc desenvolupar una comunicació més conscient, plena i profunda.»

El professor de reducció de l'estrès, suara esmentat, es refereix a un altre element fonamental: reflexionar sobre «a què dedico el meu temps i la meua energia. És imprescindible dedicar un temps a un mateix, a les meves il·lusions i projectes. Hem de ser conscients de la nostra responsabilitat sobre la nostra felicitat i hem d'entendre que l'estrès és una cosa que es genera dintre i no fora.»

«Les persones més resistents a l'estrès presenten tres característiques: gran sentit del compromís; control de la seva pròpia vida sense voler controlar-ho tot, i capacitat d'afrontar els reptes.» «Sí —prosegueix el doctor—, que hi ha salut i després malaltia, amor i desamor. Del que és bo, en podem gaudir i del que és dolent, aprendre. Adonem-nos que la realitat externa és una cosa i que la nostra realitat interna n'és una altra de distinta, però són inseparables: l'única manera de transformar la realitat externa és la transformació de la interna.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

La puput

Tothom qui ha vist ballet, d'un coreògraf d'aquí o de fora, sap que, si el tema és espanyol, a les mans de les ballarines no hi faltaran ni el ventall ni les castanyoles. I el joc d'obrir-lo i tancar-lo, d'ensenyar-lo o tapar-se amb el vano, juntament amb l'espetec de les castanyetes, en certifiquen la validesa de l'origen. Ho he dit moltes vegades: per a mi, que estic submergit en la història, el ballet és la millor paràbola del Cel. Quan el contemplo, ploro d'emoció. Les figures semblen que no estan sotmeses a les forces físiques, mentre evolucionen harmoniosament. M'evoquen les persones que he estimat més en la meua vida, que ja han mort, i que confio que estan en la Glòria, on la bellesa regna en plenitud i per a tots.

He de reconèixer que de l'encant del ventall i de la gràcia de les castanyoles, en gaudia la naturalesa molt abans que existís el ballet. Em refereixo a unes aus concretes de les quals parlo avui. Les primeres puputs que em van alegrar la vida van ser les que vaig veure a Burgos quan anava cada dia a l'institut. Després, les he trobades en diferents llocs en els quals m'ha tocat viure. Cada any la gràcia dels seus andamis i el voleteig, l'exotisme del seu misteriós cant, el bec punxent i el plomall del cap, anuncien que la primavera ja ha arribat, per si algú no ho sabia. Avui dia, encara al Montanyà, quan espero en solitari l'arribada dels que m'acompanyaran en la celebració de la missa i penso en les meves mediocritats i infortunis, la qual cosa m'inclinaria al corresponent estat depressiu, no és estrany que em sorprengui una d'aquestes aus que, alegre i eixelebrada, em proclama que Déu no s'ha oblidat de mi, que espera que el meu esperit somrigui, mentre l'ocell salta, i que no em deixi arrabassar pel pessimisme. Quan les veig em sento obligat a donar gràcies a Déu, que m'ofereix gratuïtament aquest espectacle de bellesa tan sublim. A ella, l'au, li agrada que la miri a certa distància, és discreta, s'apropa però no gaire, s'allunya de seguida i aleshores m'envia el seu enigmàtic cant. Quedo tranquil i alegre, ben disposat per a la trobada amb els homes i celebrar la missa sense angoixa.

La puput apareix a la Bíblia dues vegades: al Levític i al Deuteronomi, i totes dues són per advertir que es tracta d'un animal impur. D'acord amb aquestes normes, ni es pot menjar ni es pot oferir al temple. No m'irrita constatar-ho. Imagino que Jesús es devia alegrar com jo, quan la veia per Galilea. Aquí, com a Terra Santa, és una au de pas. Nia, segons llegeixo, en cavitats de murs o de troncs gruixuts i encara que la seva alimentació és fonamentalment insectívora, no menysprea altres coses que troba al voltant de les persones. Com que em cau tan simpàtica, ara no la vull ofendre explicant què hi passa al seu niu i que és l'origen de les males olors, que no he percebut mai.

Avui se m'ha ocorregut escriure sobre aquesta au, de vistosa levita a ratlles blanques i negres i barret ventallat que obre i tanca, com una ballarina esvelta perquè m'acabo d'assabentar que Shimón Peres, el president israelià, va anunciar el 5 de juny passat, que, després de consultar 155.000 persones, declarava que la puput seria el nou ocell nacional. Va obtenir el 35% dels vots d'una llista que havien preparat uns especialistes en la matèria. Si la cresta graciosa de plomes que ornamenta el cap de la puput és l'avançament del ventall, on serien les castanyoles? Sens dubte, en el cant del pit-roig. La Bíblia no en parla, però estic segur que, quan Jesús els va veure, se'n devia alegrar tant com jo. I donaria glòria al Pare. («Beneïu el Senyor, tots els ocells, canteu-li lloances per sempre», Dn (Gr) 3,80.)

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

L'esglaó de la tendresa

En aquest aprenentatge de vida que els esdeveniments diaris ens deparen, hi ha coses que poden passar desapercebudes i que són una veritable font d'amor i de tendresa.

La història que avui explico té aquesta característica.

Conec una dona del meu barri de fa molts anys. La conec des de la vessant de persona necessitada d'ajuda pels serveis socials i per altres institucions. La seva personalitat i la seva manera de ser i de viure i, fins i tot el seu aspecte exterior, fa que en general se la classifiqui dins d'una mena de deficiència i que sigui atesa des d'aquest punt de vista. La vaig veure embarassada, amb el nadó a la falda i més endavant acompanyant la seva filla a la guarderia, al parvulari i a l'escola. Sempre amb la seva benivolguda filla.

Va arribar un moment en què la bona voluntat i el seu amor envers la noia no van ser prou per portar endavant l'educació d'aquella filla tan estimada. Els serveis socials van decidir, aleshores, endur-se-la a un pis d'acollida on pogués rebre les atencions educatives i assistencials que necessitava per al seu correcte desenvolupament.

Aquella mare va patir i va plorar desesperadament pel que pensava que era una pèrdua, sense entendre per què actuaven així amb ella que tenia tanta cura de la filla, segons la seva manera de veure les coses.

A poc a poc, va anar veient que la noia estava cada dia més bé, que era atesa amb molta cura, que la podia veure molt sovint, que la seva alimentació feia que el canvi de nena a adolescent fos notable.

El pis no era lluny de casa seva i, a més, continuava anant a l'escola del barri on havia començat l'ESO.

I ara ve la imatge que tinc gravada a la

retina perquè la veig contínuament. I que fa admirar l'amor i la dedicació d'una mare.

Cada matí al carreró on hi ha l'escola i, asseguda a l'esglaó d'un portal, aquella pobre dona espera la seva filla. El seu esguard es dirigeix de tant en tant al començament del carrer per on ha d'aparèixer-hi. Quan l'albira, s'aixeca i camina cap a ella per fer-li una abraçada.

Mare i filla tornen a asseure's al mateix esglaó i estan juntetes parlant o, senzillament, en silenci una al costat de l'altra.

Avui plovia a bots i barrals, però això no era cap obstacle perquè, de bon matí ja fos allà la mare acollidora esperant l'arribada de la filla. No portava paraigua i l'aigua li regalimava pels cabells i pel cos. Tant se val! Ella seia al mateix lloc de cada dia per poder abraçar la seva filla i passar una estona amb ella.

La imatge em va evocar una altra mare, aparentment amb més llums i més capacitat, que ha deixat el seu fill en aquesta edat tan difícil per anar-se'n a viure amb un altre home. I mentre la filla de la meua amiga cada dia està més eixerida i educada, aquest noi ha fet una davallada considerable...

També n'he recordat un altre que viu sol amb el seu pare per la mateixa raó. Com que el pare treballa de nit, ell se les ha d'apanyar quan arriba a casa per fer-se el sopar i anar al matí a l'escola, si sent el despertador. La seva conducta també ha empitjorat amb aquesta manca d'atenció materna. Perquè, qui no ha necessitat als dotze anys que la seva mare el cridi al matí al costat del llit unes quantes vegades fins que es desperta del tot?

Si jo sabés esculpir, m'agradaria fer un monument a la mare tendra que espera cada dia la seva filla asseguda a l'esglaó d'un portal... faci fred, calor o pluja.

Zoom

Eduard Brufau

Fins al 16 de juliol la ciutat de Girona organitza el IX Festival de Músiques Religioses i del Món. En aquesta edició els espectadors podran escoltar els cants dels monestirs ortodoxos de Sèrbia i Montenegro, peces religioses de grans compositors europeus, com ara Bach o Brahms, o la música de la tradició de la mística islàmica. Amb tota aquesta oferta el festival pretén donar a conèixer a través de la música la sensibilitat i les maneres d'expressar-se de les diferents religions. A la imatge, el grup vocal anglès The Tallis Scholars, que interpretarà peces dels segles XVI i XVII.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Àrea de meditació

L'espera a la Terminal 1 de l'aeroport Charles de Gaulle Roissy de París per agafar l'avió cap a Barcelona es preveu llarga. Després de comprovar els horaris, els mòduls i les portes del meu vol, veig un cartell que diu espai de pregària (*espace de prière / meditation area*) juntament amb un dibuix d'una persona agenollada. Segueixo la pista fins que entro a la zona que té tres oratoris petits, dignament arreglats. El primer, dedicat a la religió catòlica. El segon, preferentment al judaisme. El tercer, a l'islam. Les tres religions monoteistes. A l'exterior, i, a prop del tercer oratori, hi ha una pila per al lavatori dels peus o les ablucions corresponents. La capacitat indicada apunta 19 persones per espai. En aquest moment, només hi ha pregant uns islamistes. Em quedo una estona al primer oratori.

Un aeroport és un espai privilegiat perquè hi concorren persones de diferents procedències, races i religions. Donar resposta a la diversitat de creences, mitjançant la dedicació d'espais físics, constitueix una mostra de respecte, valoració que comparteixo. Però, hi ha un fet més radical i important. Aquests tres oratoris tenen en comú el reconeixement de la dimensió espiritual i religiosa de l'home, fet que no passa en tots els escenaris de la vida. El laïcisme francès no tremola en els fonaments per ser considerat i respectuós davant del fet religiós. Aquesta escletxa oberta a la transcendència mostra una dimensió profunda de la persona. La seva obertura i comunicació amb Déu.

A l'oratori catòlic hi ha misses cinc dies a la setmana i tres sacerdots s'encarreguen de l'atenció pastoral, que inclou el servei del sagrament de la reconciliació. Els capellans ofereixen el seu telèfon i la seva adreça electrònica per poder-hi contactar. També s'hi poden celebrar baptismes i casaments. Els textos de publicitat afinen el contingut i expliquen en què creuen, esperen i viuen els catòlics. En un altre full, es recullen una sèrie de pregàries marianes.

No sé si el temps de la meua visita és una mostra extrapolable, però en tot moment l'oratori de l'islam té persones pregant, fent les seves *salat*, les pregàries. El cristianisme es redueix, sovint, a la pregària eucarística. La pregària personal no sempre es considera important, però l'espiritualitat es nodreix també d'aquests moments de pregària, portats a terme en la soledat personal, en el silenci de la tarda, a l'espera d'agafar un avió. Cal integrar la vida i la fe en el ritme quotidià.

Mentrestant, fora d'aquesta àrea de meditació, l'aeroport continua amb la seva rutina i les persones prenen un mos als bars i restaurants, visiten les botigues, escriuen als ordinadors, llegeixen el diari del dia o la novel·la de moda, caminen d'una banda a l'altra i busquen els taulells, s'adormen a sobre de les maletes. Comportaments que ens recorden la mecanicitat de la vida. L'espera acostuma a ser pesada, més encara si els altaveus anuncien un retard considerable del vol, com passa en el meu cas. La son, el cansament, les ganes de tornar apareixen. El control és bastant meticulós. La paranoia que va adquirir dimensions gegantines a partir de l'11-S nodreix els registres de les maletes fins a límits ridículs per a l'usuari. Més enllà de tot això, els espais de pregària són una invitació per pensar en el sentit de la vida.

Ser nòmada és una tasca de l'home contemporani. Anem d'una banda a l'altra, però de vegades els dos espais menys visitats són el mateix interior i la transcendència. En ells, si un és conscient, s'hi juga la partida de l'existència. La resta no passa de ser agitació, teatre, ficció, il·lusions. Passo l'últim control, entro a l'avió a través del *finger* i m'hi assec. L'aparell s'aixeca majestuós sobre una ciutat esquitxada de punts lluminosos.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informe-vos al telèfon: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

CARTES DEL LECTOR

■ Aigua, aigua

Cada dia sento que els polítics continuen parlant de l'aigua a Barcelona. Ja ha plogut i continua plovent. Ja no tenim problemes? M'espanta, com a ciutadana, la manca de responsabilitat de les persones que ens governen.

Tenim uns pantans estudiats i desenvolupats en èpoques anteriors en les quals el país tenia 30 milions d'habitants. Avui dia no n'hi ha prou perquè la població ha crescut més d'un 35%, o sigui que som 42 milions aproximadament. Com afrontem aquest problema els nostres governants?

Tenim inundacions: aigua que va a parar al mar; tenim muntanyes amb neu: aigua que va a parar al mar... Quines canalitzacions hem programat per recuperar aquesta aigua que perdem? Quines cisternes recullen aquesta aigua de pluja a les ciutats?

ASUNCIÓN VILLALONGA
Barcelona

■ La família i la crisi

Moltes vegades repetim que la família és l'antídot més bo contra tota mena de crisis personals, econòmiques, socials i culturals. Els nostres joves ho reconeixen en totes les enquestes que se'ls fa. En aquests temps de crisi econòmica, la família es veu sotmesa a una doble pressió causada per una injustícia de base. D'una banda, a Espanya les polítiques familiars són a la cua dels països de la Unió Europea; els beneficis directes i indirectes no responen a la realitat de les necessitats socials d'aquesta institució bàsica. D'altra banda, els condicionaments culturals

han fet que s'afebleixi aquest nucli bàsic de desenvolupament de la persona, amb la qual cosa a l'hora d'afrontar moments de crisi s'impedeix una resposta correcta.

Comença a ser hora que totes les organitzacions, no només les eclesíastiques, posin fil a l'agulla. Ens hi juguem molt amb el fet de tenir o no tenir cura de la família, tant com la continuïtat de la societat occidental.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

■ Cimera de Roma: globalització de la solidaritat

Després de la celebració de la cimera de la FAO s'aprecia que les divisions i els interessos particulars dels països han prevalgut. Hem vist que s'han pronunciat moltes paraules durant la cimera i que realment no s'ha proposat cap solució.

I és que temes claus com la regulació dels preus sobre el mercat agrícola internacional, la bioenergia, la biotecnologia i l'especulació sobre el preu dels aliments no han estat ni tan sols esmentats en la declaració final o s'han tractat de manera molt superficial.

D'altra banda, cal recordar que la fam i la malnutrició són inacceptables en un món on la capacitat de producció és una realitat. Potser el que ha cridat més l'atenció ha estat que el papa Benet XVI va fer una crida a la FAO i a les

Nacions Unides per a l'alimentació i l'agricultura, i es va basar en la «globalització de la solidaritat», crida que, malauradament, sembla que no s'està disposat a seguir.

JESÚS MARTÍNEZ MADRID
Salt

■ El sarró del vell pelegrí

Al replà de la vellesa em sento lliure. No em pesa el sarró.

He deixat pel camí béns i persones que estimava. Ara àgil com un ocell volo vers l'aplec diví.

El pou del no-res que seria l'infern per als fills no existeix. Cavalcaré pel fil de l'Infinit eternament.

Malgrat la pols del camí al sarró hi floreixen flors de poesia i una vida perdonada. És per gràcia que camino cantant.

J. BLANCH BAHIMA
Tortosa

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

■ El que no hauríem de copiar d'«El cor de la ciutat»

Pels comentaris i per les estadístiques publicades, sembla que el serial llarguissim *El cor de la ciutat* és molt seguit pel públic televident. A mi em preocupa bastant, ja que no puc compartir ni entendre molts dels costums ni les normes de comportament que ens mostren el personatges. Tinc prop de 84 anys i he treballat des dels 12 anys fins en fa un parell. Pot ser que, a causa d'una «deformació professional», no entengui ni el comportament dels personatges ni el seu llenguatge.

La joventut que segueix la sèrie deu trobar molt normal que un cambrer estigui més pendent dels seus amics, familiars, fills i filles que dels seus clients i que, en plena hora de treball, s'assegui a una taula per establir una conversa amb un familiar, un client o un amic.

També els deu semblar normal la facilitat de trobar una feina o canviar d'ofici o de feina. Tots els personatges són aptes per a totes les feines, no han de fer cap aprenentatge. Un estudiant, que no sembla que estudiï gaire, disposa de diners il·limitats. Les cerveses estan a l'ordre del dia. Ens preocupa la joventut pel *bote-llón*, però en una hora de televisió es beuen més cerveses que jo en un any, i que consti que la cervesa m'agrada molt.

Tots els assumptes s'han de resoldre al bar. Jo he treballat durant més de trenta anys en un club esportiu i

tenia el bar a deu metres. Moltes vegades, algun membre de la junta directiva volia tractar i resoldre algun assumpte i demanava la meua presència a la taula del bar mentre ell es prenia un cafè o un refresc. Des del primer dia vaig establir l'obligació de no prendre res amb alcohol durant les hores de feina. La meua beguda era, en tot cas, un cafè. Un dia l'encarregat del personal em va dir que jo no era capaç de beure una copa de conyac. La va pagar ell! Jo no bevia, però no sóc ni era abstemi. La joventut ha de tenir present que les hores de feina són sagrades i que cal destinar tot l'esforç i dedicació a la tasca que, a cadascun, ens han encomanat. Són les hores de lleure les que hem de dedicar a la família, i, també, als amics.

D'altra banda, crec que caldria demanar als senyors de la televisió que imposin l'obligació de fomentar l'educació de la joventut i presentar la vida, pel que fa a la feina, en la seva realitat. També seria bo evitar el llenguatge groller, del qual es fa un ús abusiu. Pel que fa a les begudes, encara que alguna marca subvencioni el programa i que demana que posin l'etiqueta de forma ben visible, també seria bo no fer-ho de forma tan constant. Queda més discreta la publicitat d'una caixa d'estalvis i la d'una publicació periòdica.

Critiquem alguns canals per la «teleporqueria». Que no haguem de criticar la nostra televisió perquè arribi a perdre la seva acreditada dignitat i qualitat.

VICENÇ ALBALAT i BONAFONT
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Malefícis

—Li vull plantejar una qüestió que em té molt angoixada. Des de fa anys en la meua vida personal i familiar tot són desgràcies... Una persona m'ha dit que això és a causa dels malefícis que ens han fet i també del llast de pecats que van cometre els meus avantpassats. La veritat és que jo no sé què pensar i tot això em resulta bastant increïble i incompatible amb les meves conviccions cristianes, però també em queda l'ombra del dubte. Una persona pot fer mal a una altra amb el seu desig malèfic? Poden influir en nosaltres les decisions equivocades dels nostres avantpassats?

—Una fe cristiana viscuda amb maduresa i normalitat ens ha de permetre enfrontar-nos a la vida i als problemes que ens pot plantejar amb serenitat i sensatesa. La nostra fe ens diu que Déu és amor i que la seva providència sobre nosaltres ens assisteix constantment. Jesús reclama constantment aquesta confiança i ens convida a no tenir por. Certament, hi ha moments i situacions en la vida en els quals ens hem d'abandonar més que mai a les mans de Déu i demanar-ne la força i la llum. En aquests moments de prova la pregària és una gran ajuda. D'altra banda, no podem minimitzar el misteri del mal que ens envolta constantment. Malefici significa literalment «fer el mal». En aquest sentit, és indubtable que existeix i que, malauradament, en palpem la presència. Les persones podem fer el mal i, de fet, el fem.

També cal dir que desconexem molts mecanismes de la naturalesa humana i de la seva psicologia. De vegades n'hi ha prou amb una paraula desagradable, una mirada d'odi, per fer molt de mal a una persona. Qui ens pot dir que uns desitjos d'odi immensos projectats contra nosaltres no ens toquin d'alguna manera? Conec un cas d'una bona esposa que va emmalaltir de tristesa a causa de la indiferència del marit. En aquest sentit, podem ser tan vulnerables com en podem ser a una punyalada o una pedrada. Amb tot, no passa res sense la permissió del Senyor i Ell ho reconduïx tot per a bé per a aquells que l'estimen i hi dipositen les esperances. Crec que podem lluitar contra tot això amb una personalitat forta i equilibrada, amb la pregària constant i fervorosa, la recepció freqüent dels sacraments i l'ús dels sacramentals com l'aigua beneïda i les benediccions. A les malediccions, cal oposar-hi la benedicció. Pel que fa a les culpes i els pecats dels avantpassats, cal dir que la responsabilitat és només seva, i pensar el contrari seria recaure en un pensament precristià superat en l'Evangeli. Lamentablement, les conseqüències d'unes decisions equivocades es poden perpetuar per diferents generacions, sense cap culpa per part nostra.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

«Jo us faré reposar...»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El repòs de Déu i el repòs del poble

Des de les primeres pàgines del Gènesi fins a les darreres de l'Apocalipsi, tota l'Escriptura està travessada, entre altres temes, pel tema del «repòs» de Déu, en si mateix, i per la participació dels homes en aquest repòs. Déu reposa al setè dia, contemplant la gran bondat/bellesa de l'obra de la creació, i l'Esperit de Déu anuncia el repòs als qui moren en el Senyor plens de bones obres. Enmig d'aquestes dues fites, Déu concedeix el repòs/llibertat al seu poble en el moment de l'Èxode, fent del repòs del setè dia un memorial de la sortida d'Egipte, i la carta als Hebreus fa veure clarament que estem cridats al repòs de Déu, al qual només entrarem si escoltem «avui» la seva veu...

La carta del papa Joan Pau II sobre el diumenge, *Dies Domini* (1998), explica molt llargament què significa aquest repòs, que té per als cristians una traducció concreta en la celebració del diumenge, amb una derivació important en el repòs del treball. El text del Papa sobre el

diumenge és d'aquells que convé llegir i rellegir sovint, per anar entrant en tota la diversitat d'aspectes.

El prefaci sobre «El Dia del Senyor»

El nostre Missal Romà té un prefaci dominical totalment centrat en el misteri del dia del Senyor. Aquest és el text: «És realment just i necessari, que us beneïm i us donem gràcies, Pare sant, font de la veritat i de la vida, perquè avui, diumenge, ens heu convocat a la vostra casa. Avui la vostra família, reunida per escoltar la vostra Paraula i participar d'un mateix Pa, celebra el memorial del Senyor ressuscitat, mentre espera el diumenge sense posta, quan la humanitat sencera entrarà al vostre repòs. Llavors veurem la llum de la vostra mirada i cantarem per sempre la vostra misericòrdia. Per això, amb aquesta esperança, ens unim als cants dels àngels i dels sants, i cantem l'himne de la vostra glòria...»

Es tracta d'un text de gran valor catequètic. És una síntesi vàlida del que és per a l'Església el diumenge: un dia al

qual estem convocats pel Senyor a reunir-nos en família de Déu; l'escolta de la Paraula i la comunió amb el Pa de vida, per celebrar el memorial del Senyor, com a objectius fonamentals; l'espera escatològica del retorn del Senyor, que ha de venir a cridar tota la humanitat al repòs definitiu, a la contemplació del rostre de Déu, font i plenitud de tota bellesa.

«Trobareu el repòs que tant desitjàveu»

El diumenge catorzè de durant l'any, en el cicle A (el proper dia 6 de juliol), ens proposa una litúrgia de la Paraula perfectament homogènia amb el prefaci que hem citat. La segona part del text evangèlic, sobretot, és l'afirmació bíblica clau per comprendre què significa el repòs per a la fe cristiana. El repòs és Crist. «Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau i la meva

càrrega lleugera.» Com en altres temes de l'Antic Testament, l'evangeli de Mateu subratlla que Jesús és la plenitud d'allò que la Llei i els Profetes anunciaven. Jesús és el repòs de Déu perquè és l'inici de la nova creació, perquè és el qui ha alliberat quelcom més que un poble d'una esclavitud: ha alliberat tota la humanitat del pecat i de la mort, perquè visquésim lliures. Quan ell ens convida a prendre el seu jou i a fer-nos deixebles seus, ens està ensenyant quin és el camí que «avui» ens cal seguir si volem entrar a la comunió amb ell per sempre: el repòs celestial.

El diumenge tot sencer, i molt essencialment la missa dominical, és la realització periòdica d'aquest ideal en progrés. «Jo us faré reposar!» És veritat: el repòs de Déu és un do, encara que sembli una conquesta. És com la terra promesa, que fou donada per Déu al poble, i no obstant el poble va lluitar per posseir-la. El protagonista que va al davant de nosaltres, Jesús, va reposar en el sepulcre el setè dia per aparèixer Vivent en el primer dia, o el dia octau, i anunciar-nos «el diumenge sense posta».

Text publicat al número 1.345

Per **Eduard Brufau**

El sant de la setmana

- ☐ **Nascut probablement a l'Àsia Menor al segle III**
- ☐ **Enviat a evangelitzar els gals**
- ☐ **Primer bisbe de Llemotges**

Sabem poques coses de la vida de sant Marçal de Llemotges, i la majoria d'informació que ens n'ha arribat és fruit de les nombroses hagiografies que se'n van escriure durant l'edat mitjana.

El que sembla clar és que aquest sant va néixer en algun lloc de l'Àsia Menor, a la Turquia actual, i que va ser un dels set bisbes enviats pel papa Fabià a evangelitzar els gals als voltants de l'any 250. Sant Marçal va ser destinat a la regió d'Aquitània, on es va convertir en el primer bisbe de la ciutat de Llemotges i va escampar l'Evangeli entre la població. Anys després de mort la seva tomba es va convertir en un centre de pelegrinatges, fins al punt que s'hi va acabar construint una basílica. A mesura que la popularitat del sant anava creixent apareixien diferents versions de la seva vida, en les qual no faltaven un bon grapat de miracles molt espectaculars, com ara

Sant Marçal de Llemotges

resurreccions. Per si no n'hi havia prou, a partir del segle XI fins i tot es va difondre força la creença que el primer bisbe de Llemotges havia estat present a l'Últim Sopar i a la Crucifixió de Jesús, i que per tant havia de ser un dels apòstols.

L'Església, és clar, no va acceptar mai aquesta versió, però durant segles les discussions sobre l'apostolicitat de sant Marçal van estar molt vives a tot el Llemosí. Fins i tot en una data tan tardana com el 1854, Mons. Buissas, bisbe de Llemotges, encara demanava al Vaticà el reconeixement del sant com a deixeble de Jesús. Naturalment, la resposta va ser negativa.

Amb tot això, però, la importància de sant Marçal no queda pas disminuïda, perquè el que és indiscutible és que va ser ell l'evangelitzador i el primer bisbe de Llemotges. De fet, aquesta ciutat el té com a patró i la devoció hi continua ben viva.

CALENDARI DE
LA SETMANALectures de la missa,
santoral i
altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

JUNY

29. Diumenge

Sant Pere i Sant Pau (S), Vermell. Lectures: Fets 12,1-11 / Salm 33 / 2 Timoteu 4,6-8.17-18 / Mateu 16,13-19
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere i Pau; Cir, b.; Santes, Maria.

Festa Major: a Abrera, Albanyà, Alfarràs, Alp, l'Ametlla de Mar, Bigues i Riells, Canet de Mar, l'Escala, Gavà, Lles de Cerdanya, el Masnou, Montbrió del Camp, Olivella, Perafita, Perafort, Premià de Dalt, Reus, Riudecols, Rubí, Sant Cugat del Vallès, Sant Pere de Ribes, Sant Pere de Vilamajor, Sant Pere Pescador, Sora, Tossa de Mar, Vilafant i Vilopriu.

30. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Amós 2,6-10.13-16 / Salm 49 / Mateu 8,18-22. Si es vol: *Els sants protomàrtirs de l'Església de Roma* (MLI), Vermell.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marçal de Llemotges, b.; Santes, Emiliana, vg.

JULIOL

1. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Amós 3,1-8;4,11-12 / Salm 5 / Mateu 8,23-27
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domicià, ab.; Aaron; Santes, Elionor, mr.

2. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Amós 5,14-15,21-24 / Salm 49 / Mateu 8,28-34
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Procés i Martinià, mr.; Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, mr.; beats Julià Maunoir i Antoni Baldinucci, mr.
Festa Major: a Masarac.

3. Dijous

Sant Tomàs (F), Vermell. Lectures: Efesis 2,19-22 / Salm 116 / Joan 20,24-29
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Heliodor, b.; Jacint, mr.; Lleó II, p.

4. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: Amós 8,4-6.9-12 / Salm 118 / Mateu 9,9-13. Si es vol: *Santa Isabel de Portugal* (MLI), Blanc. Tarragona: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Laureà, b.; Valentí Berriochoa, b. i mr.; Santes, Berta, vg.

5. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Amós 9,11-15 / Salm 84 / Mateu 9,14-17. Si es vol: *Sant Antoni M. Zaccaria* (MLI), Blanc. Vic: *Sant Miquel dels Sants* (ciutat, S / diòcesi, MO), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Filomena, vg.
Festa Major: a Fontanilles i Vic.

Lectures bíbliques

Sant Pere i Sant Pau,
apòstols

Lectura primera

Ac 12,1-11

Ara veig que el Senyor m'ha alliberat de debò de les mans d'Herodes

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies, el rei Herodes detingué alguns de l'Església per fer-los mal. Féu matar amb l'espasa Jaume, el germà de Joan, i quan s'adonà que això era ben vist dels jueus, féu agafar també Pere. Eren els dies dels Àzims. El féu tancar a la presó i confià la seva guarda a quatre esquadres de soldats, amb el propòsit de fer-lo comparèixer davant el poble després de Pasqua. Mentre Pere era a la presó ben vigilat, la comunitat pregava Déu per ell sense parar. Herodes ja anava a fer-lo comparèixer, però la nit abans, mentre Pere dormia entre dos soldats, lligat amb dues cadenes, i els sentinelles feien guàrdia davant la porta de la presó, tot d'una l'àngel del Senyor es presentà, i la cambra s'omplí de claror. L'àngel tocà Pere, el desvetllà i li digué: «De pressa, aixeca't!» I les cadenes li caigueren de les mans. Li digué: «Cenyeix-te i posa't les sandàlies.» Pere ho va fer, i l'àngel va afegir: «Pren el mantell i segueix-me.» Pere sortí a fora i el seguia, sense saber que això que l'àngel feia era de veritat, es pensava tenir una visió. Passaren la primera guàrdia, passaren la segona, i arribaren a la porta de ferro que dóna a la ciutat. La porta s'obrí tota sola, i ells sortiren, anaren fins a la primera cantonada, i l'àngel el deixà. Llavors Pere, tornant en si, digué: «Ara veig que el Senyor ha enviat de debò el seu àngel i m'ha alliberat de les mans d'Herodes i de tot el que el poble dels jueus esperava contra mi.»

Salm responsorial

33

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seva lloança.
La meva ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. El Senyor m'ha escoltat, res no m'espanta.

Tots amb mi glorifiquen el Senyor,
exalcem plegats el seu nom.
He demanat al Senyor que em guiés;
ell m'ha escoltat, res no m'espanta. **R.**

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum;
i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits.
Quan els pobres invoquen el Senyor,
els escolta i els salva del perill. **R.**

Acampa l'àngel del Senyor
entorn dels seus fidels, per protegir-los.
Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor;
feliç l'home que s'hi refugia. **R.**

Lectura segona

2Tm 4,6-8.17-18

Ja tinc reservada la corona que m'he guanyat

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu:

Estimat, pel que fa a mi, la meva vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació. El Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

Al·leluia

Mt 16,18

Tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir.

Evangeli

Mt 16,13-19

Tu ets Pere. Et donaré les claus del Regne del cel

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesàrea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren:

«Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes». Ell els diu: «I vosaltres, ¿qui dieu que sóc?» Simó Pere li contestà: «Vós sou el Messies, el Fill de Déu viu.» Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.»

Barcelona

diòcesis

Cinquanta anys de servei a la litúrgia

■ El Centre de Pastoral Litúrgica ha esdevingut un centre de referència més enllà de les nostres fronteres

BARCELONA.— *Monicions i pregàries per a la santa missa* va ser el primer llibre publicat pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona l'any 1958 i es considera també el punt d'arrencada d'aquesta entitat que ara celebra cinquanta anys.

Si avui dia podem parlar del CPL, fent-ne servir només les sigles, és perquè són moltes les persones que ja saben que ens referim al Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona. Una mostra més que evident que el treball que ha dut a terme al llarg dels seus cinquanta anys d'història ha influït de manera decisiva en l'Església catalana com a institució però també en el dia a dia dels fidels. Només hem de pensar en el gran ús que fan les parròquies del *Cantoral de Missa Dominical* per tal d'afavorir la participació dels fidels en les celebracions litúrgiques o en l'èxit de la revista *Missa Dominical*, iniciada per Joaquim Gomis l'any 1968 per tal d'oferir monicions, pregàries i suggeriments diversos per a les celebracions de l'eucaristia dominical. La seva oferta àmplia de publicacions tant de revistes com de col·leccions ha creuat les fronteres del nostre país i ha arribat a tenir una gran influència tant a la resta de l'Estat espanyol com a Amèrica Llatina.

El gran punt d'inflexió va arribar arran de la reforma litúrgica del Concili Vaticà II. «El treball del CPL, aleshores, va ser molt intens per mirar que aquesta reforma tingués una bona recepció entre nosaltres i es duqués a la pràctica tal com calia i s'esperava», explica el diaca Josep Urdeix, president del CPL. En aquesta mateixa línia Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona i primer president del CPL, també explica que el centre ha estat del tot atent a la reforma litúrgica: «Abans del Concili, proposant instruments per dur a terme la participació tal com en els anys cinquanta es plantejava: monicions i pregàries. Durant i després del Concili, cercant d'explicar els nous llibres litúrgics i d'ajudar a fer-ne un ús correcte.»

El dijous 12 de juny la celebració oficial dels cinquanta anys d'història del CPL va començar, com no podia ser de cap altra manera, amb una celebració litúrgica cuidada fins al darrer detall. El cardenal Lluís Martínez Sistach va presidir la celebració, que va ser concelebrada per un bon nombre de bisbes catalans, entre ells l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol, i l'arquebisbe Joan Martí Alanís, bisbe emèrit d'Urgell. Tant en l'homilia com, ja posteriorment, durant l'acte acadèmic, l'arquebisbe de Barcelona va parlar de l'«anhel sincer de celebrar la litúrgia amb una explícita i amorosa comunió eclesial». Durant l'homilia, el cardenal va dir que «no podem celebrar l'Eucaristia i al mateix temps ofendre els germans, ja que l'Eucaristia ens demana justament una actitud d'amor».

Al llarg dels parlaments que es van pronunciar aquell matí a l'Aula Magna del

La llavor la van plantar, seguint les intuïcions del bisbe Gregorio Modrego, un grup de preveres interessats a influir positivament en la renovació del sentit i de la pràctica de la litúrgia a l'estil del Centre de Pastoral Litúrgica de París, fundat el

1944. Ben aviat, el nucli iniciat per Pere Tena, Joan Bellavista o Pere Farnés, entre d'altres, es va anar ampliant fins a arribar a constituir-se en un entorn de treball continuat i al servei de tots els qui s'interessaven per la pastoral litúrgica.

L'acte va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari.

Seminari Conciliar de Barcelona, el gran nombre de persones assistents van poder recordar el passat d'aquesta institució i alguns dels homes que hi han deixat una petja important com Mn. Albert Taulé i el P. José Aldazábal. També van poder copsar amb més força la importància del CPL.

«La feina del Centre no és altra que la d'anar fent suggeriments perquè els fidels, quan participen en l'Eucaristia, arribin a tastar i a veure en profunditat com n'és, de bo, el Senyor», va dir Mn. Josep Urdeix. «Que una institució treballi durant cinquanta anys en una mateixa pers-

pectiva, amb persones força diverses entre si en molts aspectes, i que pugui mostrar el seu vigor en una celebració jubilar, no és una cosa banal i irrellevant», va dir Mons. Pere Tena, mentre que el Dr. Salvador Pié va ser l'encarregat de fer un cop d'ull al futur del Centre de Pastoral Litúrgica.

«Moltes gràcies», va dir el cardenal en cloure l'acte, «per haver consolidat un equip de treball al servei de la pastoral litúrgica, per haver ajudat a la recepció de la reforma litúrgica del Vaticà II, per les múltiples publicacions, per la divulgació de la música i el cant litúrgics i per haver fet realitat un Institut Superior de Litúrgia que és un dels pocs, arreu del món, que ofereix la docència de les disciplines litúrgiques en els seus graus més alts».

Un altre esdeveniment que tindrà lloc amb motiu del cinquantenari del CPL serà un Congrés Internacional de Litúrgia, convocat per als dies 4 i 5 del proper mes de setembre i en el qual participaran destacades figures internacionals en el camp de la pastoral litúrgica, com l'italià Mons. Piero Marini, del Vaticà, i el cardenal Godfried Danneels, arquebisbe de Malines-Brussel·les.

Carme Munté

MONS. PERE TENA, PRIMER PRESIDENT DEL CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA DE BARCELONA

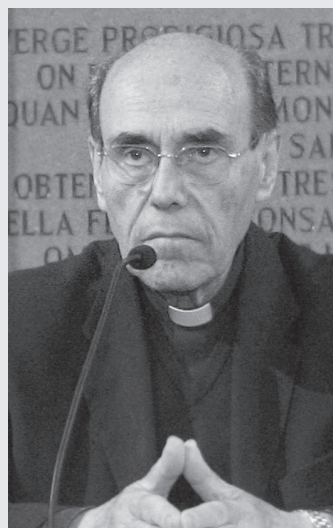
«El CPL va néixer de l'esperit del Seminari»

El nom de Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, va lligat des dels seus inicis al Centre de Pastoral Litúrgica. «Més d'una vegada havia pensat que aquests cinquanta anys del CPL coincidirien amb els meus vuitanta anys i que m'agradaria poder celebrar-ho», va dir el bisbe durant l'acte commemoratiu i, per això, en va donar gràcies a Déu públicament. A parer seu, el repte del futur del CPL ha de ser el de continuar actualitzant-se a les necessitats de cada moment.

—Citant Joan Pau II, vostè va dir durant l'acte que després del llarg temps d'aplicació de la reforma litúrgica ara hem de parlar d'aprofundiment en la litúrgia de l'Església. Què implica aquest aprofundiment?

—Implica en primer lloc, conèixer els llibres litúrgics de la reforma; en segon lloc, endinsar-nos més en el misteri de la litúrgia per ser més conscients que en la litúrgia estem fent l'obra de Déu; en tercer lloc, i tal com va insistir el Dr. Salvador Pié en parlar del futur del CPL, cal destacar la urgència de la catequesi mistagògica, això és, la celebració litúrgica com a punt de partida de la catequesi. En la catequesi mistagògica partim del que estem experimentant visiblement per entrar després en el que significa.

—Així com vostè sempre elogia les generacions de preveres que van haver d'aplicar la reforma, lamenta en canvi el poc respecte a la normativa canònica litúrgica. Se sent satisfet

de l'actual panorama litúrgic?

—He de dir que moltes vegades no. En un mateix cap de setmana vaig celebrar confirmacions en parròquies diferents i va arribar un moment en què em vaig haver de preguntar si realment estàvem fent el mateix. La manera de cantar, de celebrar, de participar... tot el conjunt resulta de vegades tan divers que també sembla que estem fent coses diverses. Es fan un seguit de coses que, no solament són innecessàries, sinó que a més distreuen l'atenció de les coses importants. Això passa per exemple en algunes processons d'ofrenes en què s'acaben presentant una colla d'objectes que no sé sap gaire bé què simbolitzen. Cal més informació i tenir més el sentit que en la litúrgia no anem a fer les nostres intencions, sinó que la litúrgia ens és donada.

—Els preveres reben prou formació en el camp litúrgic?

—La realitat és que mai no hi havia hagut tantes classes i tantes jornades de litúrgia com ara. Quan nosaltres érem seminaristes, les classes pròpiament de litúrgia tenien molt poc contingut, però, en canvi, vivíem al Seminari unes celebracions molt ben fetes i amb moltes ganes perquè fossin realment la base de la nostra espiritualitat. Això és el que ens va produir aquest afany d'ajudar els altres en la seva vivència de la litúrgia. En el fons, doncs, el CPL va néixer de l'esperit del Seminari.

Barcelona

«He vist mares fer coses impressionants per tenir cura dels seus fills»

■ Lluís Magriñà, nou provincial dels Jesuïtes de Catalunya

El diumenge 15 de juny Lluís Magriñà va iniciar la seva tasca com a provincial dels Jesuïtes de Catalunya amb la celebració d'una Eucaristia a l'església del carrer Casp de Barcelona. Magriñà, que durant set anys (2000-2007) ha dirigit el Servei Jesuïta als Refugiats, va il·lustrar la seva primera

homilia com a provincial amb una experiència personal viscuda al Sudan, on va haver d'afrontar la situació desesperada de 3.000 desplaçats que no tenien accés a aigua potable ni a aliments. Retalls d'històries de desesperança però també de capacitat increïble de superació en què Magriñà veu la

mà amorosa de Déu i que l'acompanyen en aquesta nova etapa a Catalunya. Tenir un coneixement tan vast de la realitat mundial li ha permès aprendre moltes llengües. No vol precisar quantes perquè el realment important, diu ell, és tenir alguna cosa a dir. Sens dubte que ell té moltes coses a dir.

—Quins reptes afronta com a provincial dels Jesuïtes de Catalunya?

—Durant els vuit anys que he estat fora, la realitat de Catalunya ha canviat molt. Ara és una societat pluriètnica, plurireligiosa i pluricultural per la immigració que ha arribat en els darrers deu anys, cosa que ens dóna un context diferent a l'hora de relacionar-nos i de treballar en aquest país. Tenim el repte d'acollir els immigrants i de no veure'ls com a invasors sinó com una possibilitat d'aprendre mútuament una nova cultura, una nova llengua i una nova religió. D'altra banda, un altre repte és la qüestió del sentit de la vida. El fenomen de la globalització té aspectes molt positius, ens permet, per exemple, comunicar-nos de forma instantània amb tot el món, però alhora podem arribar a perdre la nostra identitat, les nostres arrels i els valors es poden difuminar. Al final, només acabem valorant els diners, el fet de passar-nos-ho bé, el poder..., valors amb els quals no podem créixer com a persones i que també tenen com a conseqüència un tancament a la vida interior i a l'espiritualitat que ens obren cap a Déu i que, en el fons, ens fan ser plenament persones. Sense aquesta dimensió interior de profunditat, a la persona li manca una cosa fonamental. Finalment, l'actual ritme de canvi tan accelerat, que afecta la mateixa estructura social, política, religiosa, familiar i de convivència, porta alhora una necessitat en les persones de fer-se una mena de protecció per tal de sobreviure i evitar caure en l'estrès i el trencament interior. És aquí on veiem tantes persones que necessiten ajuda psicològica per la tensió amb què viuen, perquè tenen la sensació que no poden arribar a tot i que les situacions les depassen. Hem d'aprendre, per tant, a viure en aquest món que va molt ràpid, a saber gestionar el temps i les relacions amb els altres, a sentir que no és el món que ens arrossega sinó que som nosaltres els qui controlem la pròpia vida.

—Al mateix temps hi ha molts signes positius que conviden a l'esperança. Serem capaços com a societat d'avançar cap a un món millor?

—Crec que sí, el que passa és que quan hi ha un canvi d'era tan fort com el que estem vivint la societat s'ha de readaptar a una nova situació. L'important és que els valors que hem aconseguit no els perdem però també que n'incorporem de nous que ens permetin relacionar-nos més amb els altres i saber que formem part del món i que, tot i que tenim fronteres, són fronteres que les hem posat nosaltres i que no tindrien per què existir.

—Avui dia que es discuteix tant sobre quin model d'educació hem de te-

nir, segons vostè en quins elements cal posar més èmfasi?

—Potser ara més que mai hem de formar en la responsabilitat personal de cada persona, en la capacitat de saber distingir el que és bo i el que és dolent, en la convivència i el respecte als altres, en el treball per la pau... Tots aquests elements són més importants moltes vegades que saber una mica més de matemàtiques o de geografia.

—L'educació és un aspecte fonamental en qualsevol societat i, malgrat això, a l'Estat espanyol tenim una llei que canvia cada dos per tres...

—Caldria fer un pacte polític perquè almenys durant vint anys fóssim capaços de mantenir un mateix sistema educatiu sense canviar-lo. Si l'estàs canviant cada cinc anys, és impossible avaluar-lo correctament perquè no hi ha cap generació que l'hagi fet complet. El problema és quan l'educació es veu com una qüestió política més que no pas com una qüestió social i ciutadana. D'altra banda, la integració dels nois i noies fills d'immigrants encara

exigeix un esforç més gran per veure com afrontem el repte de l'educació.

—La gran dedicació al món de l'ajuda humanitària i la cooperació al desenvolupament com ha anat configurant la personalitat de Lluís Magriñà?

—M'ha fet prendre consciència del gran patiment humà i de com les principals víctimes de les guerres civils sempre acaben sent les dones i els infants. És un patiment humà per qüestions de poder i de diners que es rabeja en els més pobres i senzills. Al costat d'això, també he vist la força de la vida, la força de les mares que fan coses impressionants per tenir cura dels seus fills en les situacions més difícils: vivint sota un plàstic o preparant el dinar amb quatre rosegons. Aquesta força per tirar endavant malgrat les situacions tan adverses ha estat per a mi una experiència de resurrecció. Finalment, també he constatat la dificultat de perdó i de reconciliació en algunes cultures d'Àsia i d'Àfrica que ni tan sols tenen una paraula per referir-s'hi i on prevalen la llei del tallió i la llei del més fort. Jesús ens convida a perdonar i estimar els nostres enemics i això és un element fonamental per al creixement de la persona i de les societats, i per a la fraternitat universal, i és un element que hem de treballar per fomentar la reconciliació al món.

—Com és la vida dels refugiats?

—El més maco era acompanyar les persones de tornada cap a casa. Vaig conèixer

dos homes que havien nascut en un camp de refugiats i que fins que no van tenir 27 i 28 anys, respectivament, i ja havien format una família, no van poder tornar a Angola, que, de fet, era el país dels seus pares, perquè ells no hi havien viscut mai. Els refugiats se senten desprotegits i moltes vegades els hem de recordar que tenen uns drets. Les Nacions Unides ens diuen que els refugiats necessiten protecció perquè han hagut de marxar de casa perquè la seva vida estava en perill. Fins i tot l'emigrant que ha de marxar del seu país obligat per les circumstàncies sap que pot tornar-hi, perquè la seva vida no corre perill, mentre que el refugiat potser s'haurà d'esperar durant trenta anys fins que el qui el volia matar ja no hi sigui. Haver hagut de sortir del teu país per la força marca profundament, molt més del que ens pensem, perquè en el fons t'estan tallant la llibertat, quan la llibertat és el més sagrat que tenim nosaltres. El país on t'estàs no és el teu país, no l'has escollit i la terra que trepitges no és la teva. El futur es torna totalment incert.

—Quins fruits extreu de la 35a Congregació General de la Companyia de Jesús, on vostè va poder participar?

—Per a mi el més important va ser l'elecció del nou superior general, el P. Adolfo Nicolás. Per a tots va ser una experiència molt maca. El segon moment fort va ser la trobada amb el Papa, que ens va oferir un discurs molt positiu en el sentit que hem de treballar conjuntament, que l'Església ens necessita i que hem de continuar a les fronteres treballant per la reconciliació de la humanitat. D'altra banda, el fet que 225 persones de 48 llengües diferents, amb mentalitats també tan diferents, arribin a dialogar i a posar-se d'acord és sens dubte gràcies a l'acció de l'Esperit.

Carme Munté

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Solemnitat de Corpus a Castelldefels

CASTELLDEFELS.— Enguany la parròquia de Castelldefels va commemorar el Dia de Corpus amb les corresponents celebracions eucarístiques el diumenge dia 8 de juny. Al temple de la Mare de Déu de Montserrat els fidels van sortir en processó per acompanyar la Custòdia amb el Cos de Crist pels voltants de la plaça del Papa Joan XXIII. A les vuit de la tarda, un fet similar tenia lloc davant del temple de la Mare de Déu de la Salut, és a dir, a la plaça de l'Església de Santa Maria. En aquest cas l'exposició pública del Santíssim precedida de processó va tenir una especial ressonància pública.

La plaça es va preparar especialment per a aquesta solem-

nitat. Efectivament, una artística catifa feta amb encenalls, a manera de pètals de flors, i una gran quantitat de flors naturals, curiosament situada davant del temple, va ser l'admiració de vilatans i visitants. Aquella extraordinària catifa i dues esplèndides aus que també decoraven l'altar estaven preparades per rebre el vistós tàlem, portat per sis feligresos, sota el qual Mn. Antoni Fernández portava la custòdia amb Crist-Eucaristia i els altres preveres el custodiaven.

Al final de tot, el Centre Popular de Castelldefels va treure els gegants al carrer, que com calia esperar van ser molt ben rebuts per la quitxalla. (A.C.A.)

Lleida

Ordenació de Juan Carlos Mandje Bote a la catedral

■ La música i els cants africans van posar en relleu l'origen guineà de l'ordenat

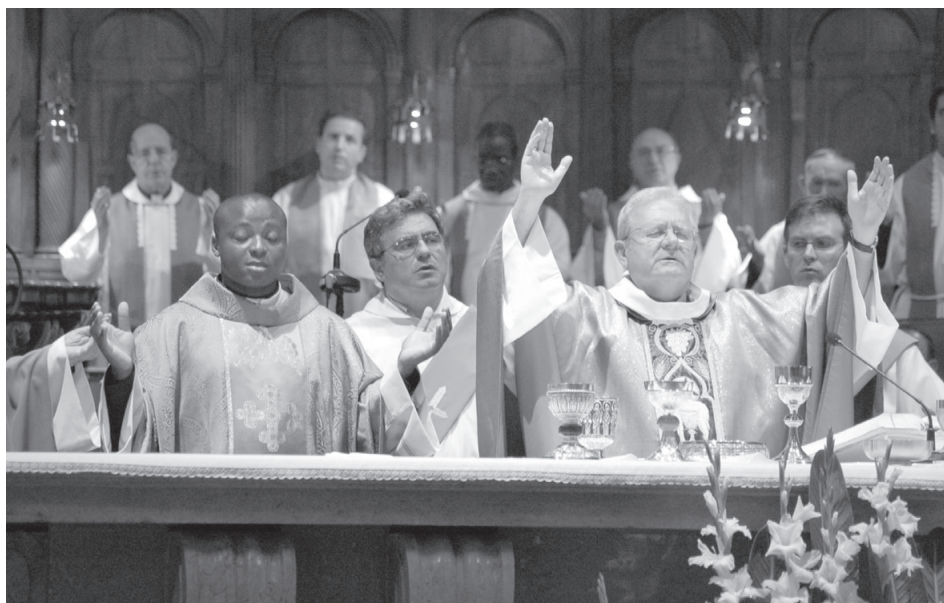
LLEIDA.— La catedral nova de Lleida va acollir la tarda del 15 de juny l'ordenació sacerdotal del diaca Juan Carlos Mandje Bote, nascut l'any 1978 a Etemgue, al litoral de Guinea Equatorial. Aquesta circumstància va fer que el primer temple de la diòcesi s'omplís de la música i dels cants africans del cor equatoguineà de la parròquia de Sant Andreu de Lleida, que van acompanyar amb els seus ritmes i el seu vistós vestuari bona part de la litúrgia.

L'Eucaristia va ser presidida pel bisbe de Tortosa i administrador apostòlic de Lleida, Xavier Salinas, amb el qual van concelebrar el president i el capítol de la catedral, els vicaris general i de Pastoral, i nombrosos sacerdots i religiosos de la diòcesi de Lleida, entre ells el rector del Seminari diocesà, Mn. Jaume Pedrós, i el rector del Seminari Interdiocesà de Catalunya, Mn. Norbert Miracle. La celebració va ser assistida per quatre diaques i seminaristes diocesans.

Als primers bancs de la catedral es van situar els pares, germans i altres familiars de Juan Carlos Mandje, que havien viatjat des de Guinea fins a Lleida amb motiu de l'ordenació del seu fill. Nombrosos fidels, molts d'ells vinguts d'Alcarràs i de Soses, pobles del Segrià on el nou sacerdot ha exercit fins ara el diaconat, van omplir també bona part dels seients del primer temple de la diòcesi.

En la mateixa celebració i abans de l'homília, dos seminaristes de Lleida, Lucas Francisco Evung i Santiago Mataix, van rebre de mans del bisbe Xavier Salinas el ministeri de l'acollit com a pas previ per a l'ordenació diaconal i després presbiteral. Agenollats davant del bisbe, aquest els va lliurar la patena i el calze per la celebració de l'Eucaristia com a símbol del seu ministeri. Els dos nous acòlits havien rebut ja el ministeri del lectorat el 17 d'abril passat durant una eucaristia presidida també pel bisbe Xavier Salinas a la capella del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, a Barcelona.

Tot seguit l'administrador apostòlic va iniciar l'homília manifestant la seva satisfacció per l'ordenació d'aquest jove guineà, «que és —va dir— símbol d'aquesta realitat actual de la nostra societat, on convivim pobles, races i cultures diferents, però tots com un mateix poble de Déu». Mons. Salinas, referint-se a l'Evangeli que s'acabava de proclamar, va dir que en aquesta ordenació es complia la petició d'«enviar obrers» i va convidar el nou sacerdot a ser un «signe

El nou prevere concelebrant vora el bisbe l'Eucaristia de la seva ordenació.

Mn. Juan Carlos Mandje amb els seus pares vinguts des de Guinea Equatorial.

de Crist», alhora que va definir el sacerdoci com «un do de Déu, i no un mèrit i encara menys un dret». L'homília la va concloure amb una recomanació al nou prevere: «No vulguis que t'estimin, sinó que has d'estimar tu.» Al·ludint a la realitat actual de la vida dels sacerdots, va dir: «La societat demana als sacerdots un esforç molt gran i avui més que mai hem de dedicar-nos a proclamar l'alegria de l'Evangeli.»

Sants africans en el cant de les Lletanies

Tot seguit es va prosseguir amb el ritu propi de l'ordenació sacerdotal: la crida del candidat, que va fer el rector del Seminari; l'acceptació per part del bisbe, i les promeses sacerdotals que el candidat al sacerdoci va fer davant de Mons. Salinas. Un moment especial i intens va ser el del cant de les Lletanies dels Sants, quan amb Juan Carlos prostrat a terra en senyal d'humilitat i d'acollida van ressonar els noms dels

sants i beats, entre els quals els més propers com el màrtir sant Anastasi, patró de la ciutat de Lleida; santa Teresa Jornet, filla d'Aitona i fundadora de les Germanetes dels Ancians Desemparats; i els beats P. Francesc Palau i Francesc Castelló, màrtir a Lleida l'any 1936. En aquesta ocasió tan singular, es va pregar també al Senyor per intercessió de san Carles Luanga i companys màrtirs d'Uganda.

El ritu va continuar amb la imposició de les mans, per concloure amb l'oració consecratòria i la unció de les mans. En aquest moment Juan Carlos Mandje va ser revestit amb l'estola i la casulla, ofrena dels feligresos d'Alcarràs, com també el calze i la patena que li van ser entregats pel bisbe, amb el pa i el vi per a la celebració de l'Eucaristia i amb els prec d'«imitar i viure el que celebri».

L'ordenació va tenir com a colofó el bes de pau del bisbe i de tots els concelebrants, com a símbol de l'acollida a la comunitat presbiteral diocesana. El

Mons. Salinas veu propera l'arribada del nou bisbe

El bisbe Xavier Salinas, en les seves paraules pronunciades al final de l'Eucaristia d'ordenació de Mn. Juan Carlos Mandje, va voler agrair la presència dels «molts» mossens que concelebraven l'Eucaristia i dels «molts» fidels que participaven en una celebració que va qualificar d'esperançadora: «Una nova ordenació sempre és un cant a l'esperança i un signe que tenim una diòcesi viva.»

Va ser en aquest moment quan també va voler matisar el que havia insinuat a l'inici de l'homília, quan va dir: «Estic molt content de presidir avui aquesta celebració, ja que potser és gairebé un dels darrers actes que presideixo a la diòcesi.» Ho va fer tot dient: «No tinc agenda sobre aquest tema i no sé, tot i que ho veig proper, quan arribarà el nou bisbe que tots esperem.» Mons. Salinas va convidar finalment els fidels a pregar per aquesta intenció i va afirmar que el sentit de les seves paraules no havia estat altre que el d'animar-los a l'oració, ja que és «la millor manera de preparar-nos per a l'arribada d'un nou bisbe per a Lleida».

Les paraules del bisbe Salinas van ser rebudes pels fidels amb un improvisat i fort aplaudiment de suport a l'administrador apostòlic, que des del 8 de març del 2007 regeix pastoralment la seva diòcesi titular de Tortosa, tasca que comparteix amb la d'administrador apostòlic de Lleida, en una etapa gens fàcil i amb el tema del litigi del Museu diocesà de Lleida com a teló de fons.

nou prevere es va incorporar tot seguit a la celebració i per primera vegada com a concelebrant de l'Eucaristia. Ell mateix, moments abans de la benedicció final, la clouria amb unes paraules emocionades d'agraïment dirigides a tots els qui l'han acompanyat en el camí de la vocació. En primer lloc ho va fer a la seva família, allí present, en especial per haver-li transmès la fe; al bisbe Salinas per haver-lo ordenat, i al bisbe emèrit Francesc Xavier Ciuraneta per haver-li obert les portes del Seminari de Lleida. També va tenir paraules d'agraïment per als pobles d'Alcarràs i Soses, «on m'he sentit molt estimat i acompanyat».

Finalitzada la missa el nou prevere, acompanyat pels seus pares, va rebre les felicitacions personals dels fidels que s'hi van apropar. A tots ells els va lliurar un recordatori on es podia llegir la frase «Gràcies a tots per acompanyar-me».

Jordi Curcó

Fotos: Josep Manel Prada

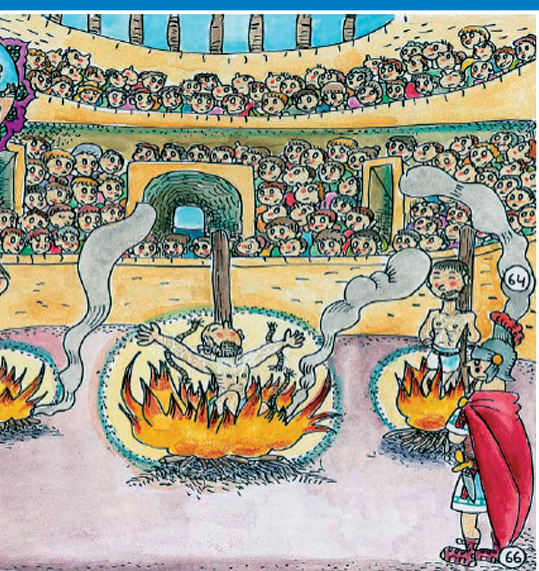
at 15.000 àlbums metropolitana

Emilià ordena l'arrest de Fructuós. El governador
nar la detenció del bisbe de Tarraco, Fructuós, i
es Auguri i Eulogi.

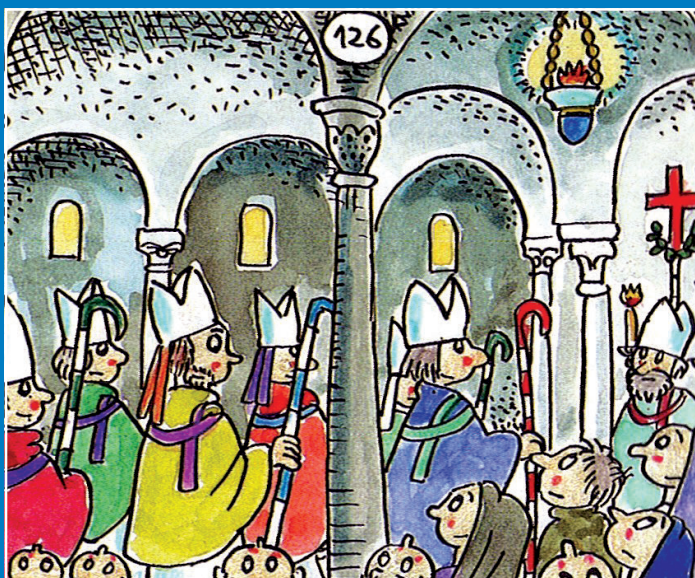
47-48: Emilià inicia l'interrogatori. El governador
ós: «Saps què han manat els emperadors?» (...) Jo
ctuós respongué: «No ho sé, què han manat: jo
...) Cal adorar els déus. El governador Emilià li
n manat donar culte als déus.»
a un Déu. Fructuós digué: «Jo adoro l'únic Déu,
el, la terra, el mar, i tot el que contenen.»

65-66: L'hora ha arribat. Eren entre les 10 i les 11
divendres 21 de gener de l'any 259 quan es va
oguera del martiri. (...) El martiri. Els màrtirs
a uns pals donant mostres d'una gran dignitat i
nova vida que els esperava al costat de Déu. (...)
en els màrtirs. Havent-se consumit els lligams
havian subjectat les mans, Fructuós s'agenollà
esteses com a signe de la creu victoriosa del
mbants a Ananies, Azaries i Misael. Segons les
rtirs de Tarraco van esdevenir semblants als
al forn de Babilònia condemnats per Nabuco-
ser fidels a Déu i no caure en la idolatria.
ge de l'Antic Testament va ser molt representada
ristià.

Cromos 115-116-117-118: El museu de la necròpolis. A la
necròpolis es troba un dels museus de temàtica paleocristiana
més importants de tot Europa. (...) Un descobriment excep-
cional. L'any 1994 es va descobrir una nova basílica paleocristi-
ana als terrenys de l'actual Parc Central, molt a prop de la
necròpolis. (...) La basílica. La basílica, de dimensions més
petites que la de la necròpolis, tenia un absis quadrangular,
dues cambres a manera de sagristia, tres naus i un transsepte.
(...) L'atri de la basílica. Als peus de la basílica hi havia un atri
amb estances i possiblement una font al mig del pati.

Cromo 126: Tarragona, ciutat de concilis. Durant l'època tar-
doromana i visigòtica Tarragona va ser seu metropolitana; és
a dir, era la capital eclesiàstica de tota la província Tarraconen-
se. Aquí es van realitzar importants concilis.

De dreta a esquerra, l'historiador Andreu Muñoz, la il·lustradora
Pilarín Bayés, i Albert Abelló, president de la Cambra de
Tarragona.

Pilarín Bayés va captivar els més petits amb la seva simpatia
durant la signatura del col·leccionable.

Aliment Natural per a les teves Plantes nous adobs ecològics 100%

adob TRIVALENT

adob FEM CAVALL

Consultori de PLANTES

¡GRATUÏT!

Només has d'entrar en la
nostra web
www.asocoa.com
en l'apartat **Hospital de
Plantes** i enviar-nos la teva
consulta juntament amb
les fotos de la teva planta
malalta.

**Et donarem la solució
ràpidament !!!**

Tel.: 93 458 99 44
Fax: 93 458 99 45
info@asocoa.com

Solsona

Setmana Vocacional

■ La iniciativa és fruit de la carta pastoral «Tu, segueix-me», de Mons. Jaume Traserria

SOLSONA.— Fruit de la carta pastoral que el bisbe Jaume Traserria va publicar sobre les vocacions, *Tu, segueix-me*, la Delegació de Vocacions ofereix un seguit d'iniciatives que van encaminades a ajudar les parròquies en la Pastoral Vocacional. Són un seguit de materials, activitats i iniciatives que una parròquia o comunitat pot fer servir durant una setmana. Aquestes possibilitats que s'ofereixen es poden adaptar a cada realitat.

L'exposició *Veniu i ho veureu* presenta a través de 10 plafons desmuntables totes les vocacions. Qui és, què fa i com viu, són les preguntes que es fan en cada vocació: matrimoni, laic, capellà, diaca, consagrat...

També es fan xerrades per a tothom. Es tria la que es vol: *La vocació cristiana i les vocacions específiques*, a càrrec de Mons. Jaume Traserria; *Ministeri ordenat (prevere i diaca permanent)*, per Mn. Jordi Orobí; *La vida consagrada*, pel P. Josep Sesma, o.m.; *Matrimoni i vida en família*, a càrrec de la Delegació de la Família; *Vocació laical en l'Església i el món*, per Teresa Gené; *La vocació missionera*, per Imma Farré, i *Com proposar la vocació als joves*, a càrrec de Mn. Josep M. Vilaseca.

La Delegació diocesana de Catequesi també ofereix catequesis vocacionals,

Les parròquies pregunten per les vocacions.

mentre que la Delegació de Litúrgia presenta una Setmana Litúrgica amb el lema «Demaneu i Déu us donarà».

També cal destacar altres iniciatives: una taula rodona amb testimonis de diverses vocacions i destinada molt especialment als joves, en què també hi ha la possibilitat d'un encontre testimonial amb contemplatius; o bé el passi de materials audiovisuals com pel·lícules en DVD, CD de música, llibres, revistes, publicacions...

La Setmana Vocacional de Solsona

també s'insereix en una campanya en l'àmbit de tot Catalunya amb el lema «Aquí preguem per les vocacions» i on es convida les parròquies a destinar un dia al mes a pregar per aquesta intenció. S'acompanya la proposta amb un cartell per penjar en un lloc visible i un llibre de pregàries preparat pels delegats de Vocacions de Catalunya i editat pel Centre de Pastoral Litúrgica, titulat *Pregar per les vocacions*.

Tres parròquies del bisbat —Súria, Cervera i Solsona— ja han portat a terme la Setmana Vocacional amb notable èxit. En totes s'ha ofert l'exposició, per la qual han passat els infants i els joves de catequesi i de les escoles. També han fet taules rodones de

testimonis de diferents vocacions dirigides a un públic jove, alhora que el bisbe Jaume Traserria ha pronunciat la xerrada *La vocació cristiana i les vocacions específiques*. També s'han fet vetlles de pregària per les vocacions i la setmana litúrgica «Demaneu i Déu us donarà», a les eucaristies diàries, pregant específicament per una vocació diferent cada dia.

Aquesta és una iniciativa que la Delegació de Vocacions continuarà oferint a les parròquies el curs que ve. (C.C.)

La parròquia del Talladell ha habilitat un espai per custodiar el patrimoni religiós

TALLADELL.— Des de finals de maig, l'església parroquial de Sant Pere del Talladell disposa d'un nou espai-custòdia instal·lat al lloc de l'antic baptisteri a la mateixa entrada de l'església, on ja es troben dipositades les diverses peces d'orfebreria religiosa que conformen el patrimoni artístic i religiós dels darrers segles.

Després del darrer robatori que va patir aquest patrimoni, la parròquia i el Consell Pastoral del Talladell van encarregar l'habilitació d'un petit espai dotat de les màximes mesures de seguretat per protegir i conservar aquest tresor històric parroquial. Així, s'han fet unes obres per dotar l'antic baptisteri d'unes prestatgeries, unes vidrieres blindades, una reixa de ferro i la seva il·luminació. Els treballs tenen un pressupost de 3.700 euros que seran finançats mitjançant col·lectes populars entre la feligresia i donants.

En aquest espai-custòdia, com l'anomena el rector del Talladell, Mn. Josep Garriga, es troben totalment protegides les peces que van ser recuperades després del robatori del juliol del 2007, quan van desaparèixer una desena d'objectes de culte com un missal del segle XVII, el reliquiari de sant Sebastià del segle XIX, calzes, reliquiaris, un encenser, una custòdia, entre d'altres «peces d'un gran valor històric i especialment sentimental més que no pas material per als fidels», explica el rector. Al costat de les peces exposades hi ha les fotografies de les dues peces encara no recuperades: una imatge de plata barroca enramada de la Mare de Déu del Roser, que feien servir les majorales, i una capseta de fusta treballada que guardava els Sants Olis. (R.E.)

Restaurats 171 pergamins històrics de la parròquia de Vilagrassa

VILAGRASSA.— L'Arxiu Comarcal d'Urgell ha gestionat en el transcurs dels darrers anys la restauració d'un total de 171 pergamins del fons de la parròquia de Vilagrassa, en una tasca que va ser presentada als veïns a la sala d'actes de l'Ajuntament de la vila, en un acte presidit pel seu alcalde, Jordi Serés, acompanyat del rector de Vilagrassa, Mn. Josep Camprubí, de l'arxiver comarcal, Pablo Carbajo, i dels restauradors Núria Vila, Jesús Sauret, Marta Gelabert i Toni Esparó.

Els històrics documents es conservaven fins fa sis anys a l'església de Vilagrassa, però no complia les condicions adequades i, per tant, el rector de la parròquia i el responsable de l'arxiu de moment van acordar-ne una cessió. Els 171 pergamins dels segles XIII al XVII van ser restaurats per quatre especialistes que van emprendre un procés llarg, ja que alguns dels documents s'havien fet malbé a causa de la humitat i dels ratolins. La majoria de pergamins són del rei Pere III i de Jaume I, els quals van

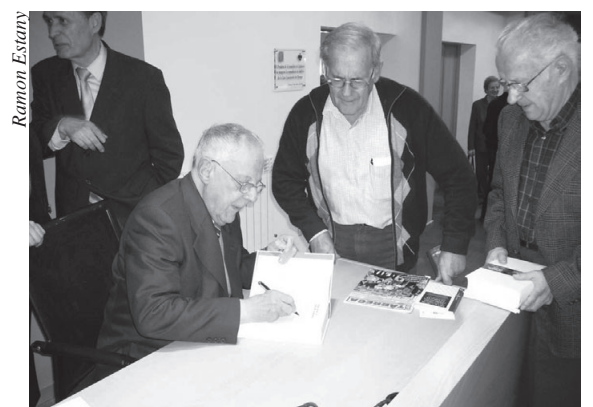

Els experts van presentar els pergamins restaurats.

conferir als pobladors un ús d'aigües que encara persisteix, així com el privilegi de fer fira anual, i de no separar la població de la corona. Altres pergamins contenen valuosa informació sobre els esdeveniments polítics de l'època a Vilagrassa. També s'ha recuperat el Llibre del Mestre Racional i el Llibre de Bací dels Pobres Vergonyants de Tàrraga. Aquests pergamins, la restauració dels quals ha costat 10.000 euros finançats a través del pressupost de l'Arxiu, ara es poden veure a les dependències de l'Arxiu Històric Comarcal de Tàrraga des del 10 de juny fins al 10 de juliol. (R.E.)

Climent Forner presenta la seva antologia completa de poesia

TÀRREGA.— El sacerdot i escriptor Climent Forner va presentar a Tàrraga el volum que recull la seva obra poètica completa, agrupada sota el títol *Preneu-m'ho tot, deixeu-me la paraula. Poesia 1945-2007*. El poeta, distingit l'any 1999 amb la Creu de Sant Jordi, va recitar davant del nombrós públic aplegat a la sala d'actes de la Casa Consistorial alguns dels seus versos més cèlebres, els quals combinen referents quotidians amb d'altres de metafísics i religiosos en una tasca literària de seixanta-dos anys, des que quan ja de molt jove estudiava al Seminari de Solsona. En el transcurs de l'acte també van intervenir Jaume Huch, editor; Mn. Jesús Huguet, amic de l'autor i comentarista literari que va fer la presentació del llibre; Joan Amézaga, alcalde de Tàrraga; i Jordi Ramon, regidor de Cultura de l'Ajuntament, els quals van destacar la gran tasca i els valors creatius de Mn. Climent Forner, que al final va signar el seu llibre a molts dels targarins assistents al destacat acte cultural. Cal recordar que setmanes enrere, durant les passades festes patronals de Tàrraga, Climent Forner va ser l'encarregat de predicar en els oficis litúrgics de la capital de l'Urgell, en honor de les Santes Espines i de la Verge de l'Alba. A més, Mn. Climent va ser vicari de Tàrraga durant els anys 1953-1955, ciutat on és molt conegut i estimat. (R.E.)

Mn. Forner va signar els llibres.

Urgell

La Càtedra de Pensament Cristià reflexionarà sobre valors emergents a Europa

■ La jornada de treball comptarà amb el president Jordi Pujol i el filòsof José Antonio Marina

SANT JULIÀ DE LÒRIA.— Francesc Torralba ha coordinat enguany unes jornades intenses a la Càtedra de Pensament Cristià. La presència del president Jordi Pujol i del filòsof José Antonio Marina auguren provocació i debat al Centre de Congressos de Sant

Julia de Lòria, al llarg del proper 4 de juliol. *Valors emergents a Europa* és el tema escollit per a la reflexió d'aquest any, una qüestió ja tractada des de diverses perspectives pels tres ponents, que han posat de manifest en diverses ocasions la importància de la res-

ponsabilitat personal en els projectes comuns socials. La jornada serà presidida pel bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, i hi han confirmat la seva assistència destacades personalitats andorranes i catalanes.

«**E**ls valors són la força motriu de la societat», assenyala el teòleg Francesc Torralba, coordinador de la Càtedra de Pensament Cristià, un seminari de treball i reflexió que, després de cinc anys, arriba a la seva consolidació. Torralba ha treballat al llarg d'aquests darrers temps per fer arribar als assistents qüestions de gran importància en la conformació de les societats del futur. Es va començar fent una profunda anàlisi de la dicotomia entre el discurs social i polític i la realitat quan es tracta de la dignitat humana, una qüestió que la Constitució andorrana tracta de manera pionera. I es va seguir amb altres temes de gran profunditat: com educar en un món que resulta tan vulnerable, quines han de ser les claus ètiques per al segle XXI que hem iniciat i com s'ha de resoldre i enfocar la memòria del segle XX, quina n'és l'herència i les aportacions que ens deixa per encarar el futur.

Sempre amb ponents de gran qualitat tècnica, enguany, el seminari proposat torna a fer una proposta provocativa i engrescadora: cercar i proposar valors per a la conformació de l'Europa de demà. Si guin nous o vells, la construcció permanent d'una comunitat tan àmplia i tan subjecta a canvis demogràfic i, per tant, socials i econòmics requereix aquests valors. Per a Torralba, «els valors són els horitzons de referència que guien els moviments col·lectius. Darrerament s'ha escrit abundantment sobre la metamorfosi de valors que està experimentant Europa en aquest inici de segle... potser alguns

Fa cinc anys que se celebra la Càtedra de Pensament Cristià.

valors tradicionals estan quedant enrere o eclipsats, però també és veritat que n'emergeixen de nous que també han de ser un impuls positiu per al futur».

Pujol i Marina

Aquesta serà la tasca dels ponents que s'escoltaran a la sala Rocafort del Centre de Congressos de Sant Julià de Lòria: Jordi Pujol, president de la Generalitat des del 1980 fins al 2003, home de gran activitat pública en el seu moment i a l'actualitat un gran activista de pensament i reflexió política i social; i també el filòsof i assagista José Antonio Marina, professor de Secundària en un institut madrileny i destacat escriptor.

Jordi Pujol parlarà dels valors emergents en la política. En aquest sentit, el president Pujol ha advertit en diverses

ocasions que els polítics han de dir les coses pel seu nom en el terreny econòmic, tecnològic, polític i també en l'àmbit dels valors. D'altra banda, en parlar del futur de l'estat del benestar, ha considerat que els partits polítics han d'assumir la responsabilitat del diàleg social que és el que manté en el fons el creixement econòmic. En aquest sentit, però, ha afegit que l'Estat ha d'ajudar a poder lluitar contra els perills que comporta la vida, l'edat o l'envelliment, la malaltia, l'accident, ha de posar eines perquè la gent pugui estudiar i formar-se, si bé no hem d'oblidar la responsabilitat personal ineludible que tots tenim davant d'aquests reptes.

Per la seva banda, José Antonio Marina ja ha manifestat en un dels seus articles, *Ética para una globalización diferente*, que l'estat del benestar, on està

inserida l'Europa d'avui, no es pot convertir en l'estat de la comoditat de la gent, ni en l'estat de la renúncia de la responsabilitat de la gent, ni en la renúncia de l'esforç de la gent. José Antonio Marina té la missió en aquesta Càtedra d'analitzar i proposar els valors emergents en l'educació, un dels temes que més l'apassiona.

El coordinador de les jornades també farà com cada any una ponència. Des de la seva perspectiva de teòleg i filòsof, Francesc Torralba tractarà a bastament dels valors genuïnament humans al dedins de les grans tradicions religioses. Torralba ja ha advertit que una societat oberta no és neutra moralment: es construeix sobre uns valors bàsics que, com si fossin pilars, la sostenen. Per a ell, sense justícia, llibertat, tolerància i fraternitat no hi ha possibilitat per a la democràcia. «No volem descriure senzillament els canvis morals que hi tenen lloc, el que hem proposat és apuntar amb audàcia una constel·lació de valors que serveixin per enfortir les nostres societats.»

Les inscripcions ja són obertes. Es poden fer a través del correu electrònic despatx@bisbaturgell.org o bé per telèfon: 973 350 054. El cost de la jornada és de 20 euros de matrícula i amb el dinar inclòs, 30 euros.

El bisbat d'Urgell es va proposar organitzar aquestes jornades amb la voluntat d'impulsar un fòrum d'estiu vinculat amb els valors cristians que ajudi i incideixi en la societat que s'està construint avui.

M. C. Orduña

Càritas treballa per dinamitzar l'entitat i fer-la créixer

PONTS.— Càritas d'Urgell va presentar en l'assemblea celebrada a Ponts el dia 7 de juny els resultats de l'any 2007, amb un clar treball de dinamització de l'entitat que es manifesta en la incorporació de la parròquia de Sort a la xarxa de Càritas. La trobada va acollir els voluntaris i els gestors de totes les representacions parroquials de l'entitat. Va ser presidida pel bisbe Mons. Joan Enric Vives. Hi van assistir el vicari general d'Urgell, Mn. Joan Pujol, el consiliari de Càritas, Mn. Jaume Mayoral, i altres preveres. El compte de resultats va ser realitzat pel director voluntari de Càritas Urgell, Josep Casanova. Al dinar posterior a l'assemblea, s'hi va fer present la regidora d'Afers Socials de l'Ajuntament de Ponts, M. Carme Marquilles. La coral de Ponts L'Amistat, dirigida per Mn. Josep Sauter, hi va participar amb un concert de cançons populars.

En el recull de resultats de l'any, destaquen la incorporació de nous projectes (Microcrèdits i l'Activa't) i els primers resultats del Pla de dinamització que l'entitat ha posat en marxa durant el curs passat.

Aquest pla s'ha posat en marxa amb l'objectiu de millorar la qualitat de la gestió, rendibilitzar els esforços de treballadors socials i de voluntaris i també amb el de crear valor afegit a les activitats de l'entitat. El resultat és l'enfortiment de l'organització a través de la incorporació de nous processos de gestió. Amb uns estatuts renovats i d'acord amb les necessitats actuals de Càritas d'Urgell, i tenint molt presents els elements que for-

L'Assemblea va tenir lloc a Ponts.

men la identitat de la institució, s'ha revisat i dinamitzat l'acció social i s'han desenvolupat els objectius institucionals a través dels programes de voluntariat i de socis, el programa de comunicació i de

sensibilització, i la creació de nous projectes.

En aquest sentit, el bisbe d'Urgell va posar en relleu que Càritas ha de saber donar resposta a les necessitats que ja s'albiren en les societats actuals i per tant, «defensar les persones, més enllà de la legalitat o la suposada il·legalitat d'algunes d'elles.

Ens alegrem que fa gairebé 60 anys es van aprovar els drets de l'home, i no hem d'oblidar que darrere d'aquests drets hi ha persones concretes que són les que hem d'ajudar». (D.C.)

Vic

Commemoració del mil·lenari de l'abat Oliba

■ L'arquebisbe Jaume Pujol va presidir una solemne celebració eucarística a Santa Maria de Ripoll

RIPOLL.— El diumenge 15 de juny va tenir lloc a Ripoll la commemoració del mil·lenari del nomenament d'Oliba com a abat de Cuixà i Ripoll. Autoritats civils i eclesiàstiques es van aplegar per recordar aquesta efemèride i per destacar que amb Oliba va arribar una de les etapes de màxima esplendor de Catalunya: va

ser un gran líder espiritual i conseller polític, creador i impulsor de la Pau i Treva, dinamitzador de la vida intel·lectual amb *scriptoriums* i biblioteques excepcionals. Va consagrar una nova i monumental església del monestir de Ripoll i va esdevenir un ferm valedor de l'art romànic i qui va donar nova vida a la muntanya de Montserrat.

La personalitat d'Oliba com a religiós, polític i escriptor, que ja s'havia manifestat diverses vegades, va tenir ocasió, a partir d'aquest any 1008, amb els dos càrrecs, de significar-se àmpliament. El seu posterior nomenament com a bisbe de Vic (any 1017) i bisbe administrador d'Elna (1026) no farien sinó confirmar una gran trajectòria personal, que va confegir una de les pàgines més glorioses de la història de Catalunya, amb l'important establiment de la Pau i Treva de Déu (Sínode d'Elna del 1022 i confirmació a Toluges, el 16 de maig del 1027).

Els actes commemoratius es van iniciar a la basílica de Santa Maria. L'Eucaristia va ser presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, amb el qual van concelebrar el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova; el bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra; el bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives; el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés; l'abat de Montserrat, el P. Josep Maria Soler; l'abat de Poblet, Dom Josep Alegre; el vicari general de Perpinyà, i un bon nombre de preveres, que representaven les diòcesis catalanes. El president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla, l'alcalde de Ripoll, el president de la Diputació, altres autoritats i un gran nombre de fidels omplien la basílica romànica.

En l'homilia, Mons. Pujol va exaltar la figura d'Oliba

A l'exterior de la basílica el bisbe Romà va beneir l'estàtua de l'abat Oliba.

que, en una època difícil, va saber-hi fer present l'esperit de l'Evangeli de Crist i va contribuir decisivament a la construcció de la Catalunya naixent, independent ja feia unes dècades de la tutela dels francs.

Acabada l'Eucaristia, i a l'exterior de la basílica, va tenir lloc, per part del bisbe de Vic, la benedicció de l'estàtua de l'abat Oliba, obra de l'escultor Francesc Fajula, i els parlaments de l'alcalde de Ripoll i del president de la Generalitat de Catalunya, que van cloure la commemoració d'aquesta figura cabdal de la nostra història. (GIEC)

Foto de família del clergat de Vic.

El clergat de Vic es reuneix amb el successor del bisbe Oliba

Mil anys després, ni més ni menys. El 1008 va ser elegit com a abat de Ripoll el qui va ser el monjo Oliba, fill de Guifré el Pilós i germà del que seria el comte de Besalú, Bernat Tallaferro, aquell que es va ofegar al Roine trastocant els plans de repoblació i de reconquesta de la Catalunya cristiana.

Seixanta preveres del bisbat de Vic es van donar cita a Ripoll, bressol de Catalunya, per celebrar la jornada de final de curs amb el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova. El bisbe Romà va glossar la figura d'Oliba i va remarcar que Crist és el mateix avui, com fa mil anys i com ho serà d'aquí en el futur.

La trobada va tenir lloc en el marc bellíssim de l'església parroquial de Santa Maria de Ripoll, la capçalera de la qual va ser reformada pel mateix abat Oliba, «la Bíblia al cor de Catalunya impresa», tal com diu Verdaguer, aquell que, d'altra banda, va ser coronat poeta del nostre país pel bisbe Morgades a la restaurada basílica ripollesa. També és el bisbe Morgades el qui reposa a l'entrada de l'església del monestir, la seva obra de restauració en plena renaixença catalana.

Tots aquests sentiments es creuen en l'esperit humà quan hom entra per la portada de Ripoll. Moltes vivències recorden el qui en va ser rector, Mn. Ramon Tuneu, acs, que va donar la seva actual esplendor a l'església ripollesa i al qual de ben segur no oblidaran els habitants de la capital del Ripollès.

La diada sacerdotal va tenir lloc el dilluns 16 i, com dèiem, va ser pràcticament una tercera part del clergat diocesà la que va assistir a la convocatòria feta pel bisbe successor d'Oliba. A la missa d'acció de gràcies al monestir, va seguir la conferència del P. Oliver i el dinar de germanor. Al final de l'àpat es va anunciar amb gran solemnitat que, per al curs vinent, es comptaria amb dos nous seminaristes amb arrels a Ripoll. Sens dubte una molt bona notícia per a la nostra petita, pobra i terraendinsada diòcesi de Vic que, això no obstant, ha donat a la història de Catalunya uns personatges prou rellevants.

«Ripoll és molt més del que es veu i no és tant com hauria de ser.» Així també ens ho recordava el ponent de la jornada, el P. Jesús Oliver Sales, monjo de Poblet, que va adreçar als assistents, al recinte de la sala municipal d'Eudald Graells, la conferència sobre el mil·lenari de l'abat bisbe Oliba.

De fet, el P. Oliver reivindicava i es queixava que el mil·lenari d'Oliba no haurà tingut el resò que es mereixia i els actes festius no hauran aconseguit sortir del territori del bisbat vigatà i, encara, dins de l'àmbit estrictament eclesiàstic. (J.C.S.)

ESTIC CONTENTA! HE ELEGIT TENIR EL FILL!

A PRO VIDA m'han ajudat a pujar-lo

FUNDACIÓ PRO VIDA DE CATALUNYA
BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 932 047 111
08034 BARCELONA

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

Mallorca

Objeciones de conciencia a la asignatura Educación para la Ciudadanía

PALMA.— El Instituto de Política Familiar (IPF) en Baleares, en colaboración con la CECE, la CONCAPA y Profesionales por la Ética, ponen en marcha la campaña de objeciones de conciencia a la asignatura de Educación para la Ciudadanía en Baleares.

El objetivo de la plataforma es la defensa de la libertad y el derecho de los padres a educar a sus hijos según las propias convicciones, tal como establece el artículo 27.3 de la Constitución española. Agustí Buades, portavoz del IPF en Baleares, afirmó que «los padres somos los primeros responsables de la educación de nuestros hijos, y el Estado no puede imponer una moral como pretende hacer con Educación para la Ciudadanía».

Para conseguir este objetivo, la campaña promueve la objeción de conciencia e informa a los padres sobre la asignatura en cuestión, «porque ataca frontalmente este derecho de los padres y les quita la

Momento de la presentación de la campaña.

educación moral de sus hijos, poniéndola en manos de un Estado con ambiciones totalitarias», señaló Buades. El IPF en Baleares cuenta con el apoyo de la CECE, con la CONCAPA, que facilitará la campaña a las Ampas, y el asesoramiento jurídico de Profesionales por la Ética.

En estos momentos, el IPF en Baleares ha recogido 30 nuevas objeciones de conciencia a la asignatura, y se espera que el número se multiplique en los próximos meses, una vez que el IPF empiece a difundir la información en los centros escolares. La objeción de conciencia está basada en un apoyo jurídico establecido en la

Constitución y en los Tratados Internacionales. Según José Luis Bazán, coordinador de la Asesoría Jurídica de Profesionales por la Ética, «el propio Tribunal constitucional la considera implícita en la libertad ideológica del art. 16.1 de la Constitución».

Cristina Sànchez

Primeras Comuniones en las misiones de Burundi

PALMA.— La labor que los misioneros y misioneras mallorquines realizan en Burundi da sus frutos. Este país africano está fuertemente vinculado a Mallorca a través de los lazos de amistad y de colaboración de tantas generaciones de misioneros mallorquines que han trabajado allí desde hace más de 50 años. Así, en la Iglesia sucursal de Bibara, 21 niños y niñas recibieron la Primera Comunión en una alegre celebración como es tradicional. Del mismo modo, se celebraron Eucaristías parecidas en la iglesia central de Rabiara y en las sucursales de Sagara, G. Gisimbawaga y Mutara.

Una sucursal reúne un territorio extenso donde se incluye la iglesia, la escuela y los servicios sociales. Todas las sucursales, animadas y dirigidas por los propios catequistas laicos, dependen de una parroquia central, en este caso, Rabiara.

Actualmente trabajan en Burundi tres sacerdotes mallorquines, Sebastià Salom, Bartomeu Barceló y Pere Mascaró, y tres religiosas Hermanas de la Caridad, Josefina Bujosa, Margalida Abraham y Antònia Campaner. Estas tres últimas atienden el dispensario de Gatonde y la casa de huérfanos creada a raíz de la guerra civil de 1993. (C.S.)

Montserrat

TROBADES D'ANIMADORS DE CANT PER A LA LITÚRGIA MONTSERRAT

ESTIU DE 2008

Els propers mesos de juliol i agost del 2008 tindrà lloc a Montserrat una nova edició de les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia. Aquestes trobades es realitzen ininterrompudament des del 1970 i l'impulsor principal n'és el P. Gregori Estrada. Tenen una durada d'una setmana i aquest any se'n faran tres durant els mesos d'estiu.

Les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia van començar amb motiu de la introducció de les llengües vernacles a la Litúrgia pel Concili Vaticà II: es feia necessari un repertori i uns animadors per ensenyar i dirigir el cant en català per a la participació litúrgica de l'assemblea.

En les tres trobades anuals, de caire popular no acadèmic, s'hi treballen cants en català per a la Litúrgia i s'hi donen ponències de tema litúrgic. Per estimular-ne l'estudi, se n'han fet enregistraments sense pretensió professional, però sí amb l'intent de divulgar-los.

Direcció musical

- I Trobada del 28 de juliol al 2 d'agost
LLORENÇ CASTELLÓ
- II Trobada del 4 al 9 d'agost
TERESA GIMÉNEZ
- III Trobada del 18 al 23 d'agost
MONTSERRAT LLUVERAS

PONÈNCIA

«L'any litúrgic: com el celebrem?»
per Natàlia Aldana

Trobada general a la parròquia de Sant Francesc d'Assís
Jesús (Baix Ebre), 25 i 26 d'octubre del 2008

Matrícula: 275 euros.

Termini d'inscripció: 5 de juliol del 2008

Informació: Secretaria d'Animadors de Cant per a la Litúrgia.

08199 Montserrat (Barcelona) —El Bages—.

Tel. 938 777 766 (de 17.00 a 18.00). / Fax 938 777 762.

a/e: trobadescant@abadiamontserrat.net

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA

Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104

08035 Barcelona

Tel. 934 343 630 - 609 101 344

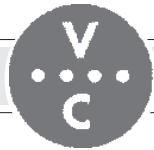
Fax 934 343 650

e-mail: fundfatima@terra.es

web: www.fundacionnstrasfatima.org

Vida Creixent

El consiliari diu...

Temps de pas

El temps de fer-se gran ens porta a considerar les persones ancianes, que cada vegada allarguen la seva existència, com a persones amb les quals ens hem de solidaritzar i compartir.

Cal que hi hagi mitjans en la nostra societat en els quals els ancians siguin atesos, se'ls escolti i se'ls faci cas.

En la nostra cultura és difícil trobar lloc per a les persones grans, ja que s'ha cercat un model del tot contrari, com és la joventut, la bellesa, el vigor, l'eficiència econòmica i la productivitat.

Vida Creixent pot ser un mitjà per ajudar a trobar el lloc just per a la gent gran i que no es trobin desplaçats.

Com diu el salm 92,15-16: «Encara donaran fruit a la vellesa, continuaran plens d'ufana i vigor, per

proclamar que és recte el Senyor.»

És el que diu el núm. 48 de l'exhortació apostòlica *Christifideles laici*: «Que s'obre un espai nou a la tasca apostòlica de la gent gran. És un deure que cal assumir prenent consciència cada cop més clara, que el propi paper en l'Església, i en la societat no coneix interrupcions degudes a l'edat, sinó que sols coneix noves maneres.»

Jo penso que Vida Creixent és un moviment que ha aconseguit que les persones grans puguin obrir-se entre elles, no només per passar l'estona, sinó per comunicar-se la vida, els problemes personals i les vivències religioses.

Els tres pilars en què es fonamenta aquest moviment, a mesura que els he anat vivint i descobrint, són essencials perquè els nostres germans grans desco-

breixin l'amor de Déu i que el Senyor no està impassible davant del dolor de l'home.

Aquests pilars els hem d'esmentar i són: l'espiritualitat, l'amistat, l'apostolat o el testimoni.

La societat actual ha elaborat una sèrie de prejudicis que ens porten a tenir comportaments inadequats, sobretot quan ens relacionem amb les persones grans.

Per exemple: quan infantilitzem l'ancià; la tendresa tova; robant-los autonomia; la tendència que no tenen res a dir quan la seva saviesa ens pot il·luminar.

Per això aquest temps de pas pot ser molt aprofitable.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

Crònica de la XXII Trobada Interdiocesana a Montserrat

XXII Trobada de Vida Creixent a Montserrat

Pelegrins de Vida Creixent durant tot el matí van omplir Montserrat.

Lluís Martínez Sistach, i, la del dia 15, per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, amb l'assistència del bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traser. Tant en l'una com en l'altra missa hi van concelebrar els

«Des d'eixes altes cimes, que gran és l'estrellada,

Verge de Montserrat.»

Així comença el poema de Mn. Jacint Verdaguer *A la Reina de Catalunya*. I, com cada dos anys, els membres de Vida Creixent de tot Catalunya, com a pelegrins fervorosos, pugem a aquesta muntanya per venerar-hi la nostra Reina, la Moreneta.

Els dies 14 i 15 de maig van ser els dies escollits per la romeria. El 14 hi van anar les diòcesis de Barcelona, Girona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. El dia 15 la resta: la Seu i Andorra, Lleida, Solsona, Tarragona, Tortosa, Vic i Manresa. Aquest any no hi van poder venir els grups de Mallorca i Menorca. Els vam trobar a faltar. Som tants (aquest any, tot i que vam ser menys que l'any passat, vam passar de 1.200 persones) que no ho podem celebrar junts perquè no hi ha espai per acollir-nos a tots alhora.

En tots dos dies, des de primera hora, la nostra gent va anar omplint Montserrat, l'avinguda, la plaça, la basílica. Gent contenta, que lluita el distintiu de pelegrins de Vida Creixent, vermell, signe d'amor. Feien petar la xerrada amb els companys d'autocar i manifestaven l'alegria del re-

trobament amb altres grups d'altres indrets de Catalunya. Ens havíem ben preparat amb la pregària pel camí d'anada.

Després, al migdia, ja dins la basílica, vam pregar per nosaltres, l'Església i el món amb la intercessió de la Verge Maria i vam escoltar el cant de la *Salve* i del *Virolai*, per l'Escolania de Montserrat. Sempre és una meravella poder escoltar en directe aquestes veus tan boniques i també agrada veure amb quina lleugeresa i disciplina es mouen els escolanets.

A la sortida tothom content i ràpid vam anar a dinar. Aquest dinar que és un

àgape, per l'alt grau de germanor que hi ha. En el dinar del dia 14 es va fer un petit homenatge a Rosa Postico, de la parròquia de Sant Pacià, de Barcelona, que havia fet 101 anys! I quins 101 anys més ben posats! Amb el cap ben clar ens recordava com va començar Vida Creixent en la que encara és la seva parròquia, i la seva col·laboració amb el P. Sobrero.

Després de dinar, ja amb el caminar més pausat, vam fer cap a l'església per celebrar-hi l'Eucaristia. La del dia 14 va ser presidida pel cardenal arquebisbe,

consiliaris assistents. Mireu, som conscients que cada any repetim el mateix, però no es pot callar ni passar per alt l'expressió de fe que tota la nostra gent fa, aquell recolliment, aquella participació, aquella guspira que encén la llum de l'ànima... tot es trobava allà, a la basílica, amb la Mare de Déu de Montserrat com a testimoni. I ja només quedava el retorn, amb pregària agraïda per la diada passada i amb la il·lusió posada en la propera trobada. Enhorabona a tots!

Montserrat Fonoll

Els laics en la societat moderna i postmoderna

Aquest és el títol del nou temari per al curs vinent. El seu autor és el Dr. Gaspar Mora, teòleg i professor de la Universitat de Barcelona, i autor també del llibre de la col·lecció *Paraules Reptes de la família actual i perspectives de futur*.

Com el mateix Dr. Gaspar Mora ens diu en la presentació del llibre: «Enguany (el curs 2008-2009), aprofundirem la vida cristiana avui, la tasca dels laics en la nostra societat moderna, postmoderna, secularitzada. Parlarem del nostre món, no només de manera genèrica sinó intentant aproximar-nos als nostres ambients, a la gent que coneixem, a les nostres famílies. I reflexionarem sobre la nostra missió com a laics...»

Com veieu, tot un repte.

Agenda

JULIOL

De l'1 al 4 de juliol romandrà oberta l'oficina, horari normal. La resta del mes i l'agost, vacances.

SETEMBRE

Dilluns 1: inici de curs. Secretaria oberta.

Dijous 18: reunió d'animadors (única del mes). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema 1. *Les comunitats cristianes en el món.*

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

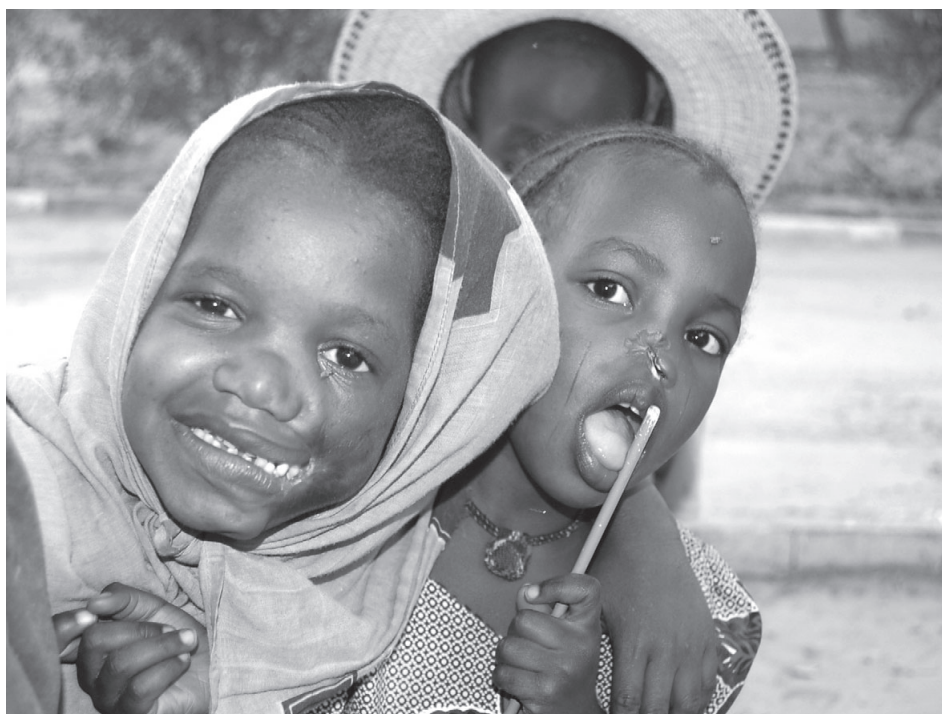
Fundació Campaner, no més somriures desfigurats

■ Samuel Eto'o i Maria de la Pau Janer són els padrins d'honor de la Fundació

El 1995 Pep Campaner i la seva dona Marilena Navarro van tenir coneixement, mitjançant un programa de ràdio, de l'arribada a Mallorca de tres nens del Níger. Estaven afectats per la malaltia del noma, i havien de ser operats. De seguida es van oferir per allotjar la Fàtima. Després de l'operació, Pep Campaner va voler acompanyar la nena al seu Níger natal. Allà va quedar impressionat per la dimensió del drama dels nens del sud del Níger, abandonats a la seva sort. Pep va decidir que «calia fer alguna cosa» i va fundar l'ONG l'any 1996. Des de l'any 2000 Campaner es dedica per complet a la Fundació, i resideix bona part de l'any al Níger.

El noma és una malaltia particularment ràpida i cruel: ataca les parts toves de la cara, destrueix llavis, nas, boca i també de vegades els ulls. Mutila el rostre del nen, el priva sovint de la veu i també de la possibilitat de mastegar, i li produeix finalment una dolorosa agonia. La pudor de les ferides i l'aspecte mutilat dels rostres provoca el rebuig de les famílies. Els petits són abandonats a la seva sort, sovint a causa de la superstició tribal que diu que es tracta «d'un càstig del dimoni». Segons dades de l'Organització Mundial de la Salut (OMS) entre el 70 i el 90% dels afectats que no reben un tractament adequat moren. Tanmateix, tot i ser una malaltia que es desenvolupa ràpidament, la seva cura és molt senzilla i barata. Si es detecta el cas a temps n'hi ha prou amb una dosi de penicil·lina, una dieta suficient i hàbits higiènics bàsics i continuats. Si la malaltia es troba en un estat avançat, ja és necessària una intervenció quirúrgica. A través de la moderna cirurgia plàstica, se'ls pot refer bona part de la cara, cosa que els permetrà dur una vida normal.

La Fundació té la seva base d'operacions a Diffa, una ciutat africana situada al sud del Níger, molt a prop de les fronteres de la veïna Nigèria i el Txad. Es tracta d'una zona semidesèrtica a l'Àfrica subsahariana, que arriba als 50 graus de temperatura. Té el trist privilegi de ser un dels llocs més pobres del planeta, on gairebé no arriba l'ajuda internacional. El Níger, en concret, és considerat el país més pobre del món, segons l'informe de la pobresa del 2005 que elaboren les Nacions Unides. La Fundació treballa a Diffa cercant els nens malalts pels poblats de la regió.

El noma sol afectar més les nenes ja que són les últimes a l'hora de menjar.

«La major part dels nens afectats són rebutjats per la família, per a ells és un nen endimoniat, amaguen l'infant i de vegades és difícil trobar-lo», explica Xisca Figuerola, coordinadora de la Fundació a Catalunya. Aquest comportament era molt més habitual anys enrere, però la tasca de sensibilització ha provocat que les mateixes famílies ens avisin de l'existència d'un afectat. «Si la família té mitjans per portar el malalt de la casa d'acollida de Diffa ho fan ells; si no, l'anem a buscar nosaltres.» Aquest canvi en el comportament de l'entorn de qui pateix el noma posa de manifest els efectes positius de la campanya de sensibilització que ha dut a terme la Fundació Campaner. Ha estat una de les tasques princi-

pals que han desenvolupat, «perquè ells entenguin que no es tracta de cap maledicció, sinó d'un bacteri que ataca per la manca d'higiene».

Una molt bona acollida per part del govern

Juntament amb la tasca de sensibilització, la Fundació realitza altres projectes. Molins de cereals, banc de cereals, microcrèdits, pous d'aigua, escola taller, centre escolar... tot contribueix a multiplicar les oportunitats perquè els infants tornin a somriure i tinguin més i millors possibilitats de futur. A Niamey, l'entitat té llogada una casa que, ara com ara, només s'utilitza com a centre de pas, tant

si s'acudeix a aquesta ciutat, la capital del país, per solucionar algun tema burocràtic, com per a acolliment dels nens que han de ser intervinguts a la capital o quan van de camí a Mallorca per ser intervinguts quirúrgicament. A Diffa la fundació compta amb un centre d'acollida amb una sala per a reconeixements mèdics i cures bàsiques. Al solar annex s'ha construït el nou centre d'acollida de 800 metres quadrats dotat de cuina, magatzem, dormitori central, serveis sanitaris i dues aules on els nens reben instrucció. L'equip de la Fundació recull els nens per curar-los. Una trentena de nens s'allotgen al mes a Diffa, atesos per un equip de 14 persones, gairebé totes elles del Níger, contractades per la Fundació.

Afortunadament el govern del Níger valora la tasca de la Fundació Campaner i no posa cap impediment a l'hora de desenvolupar els programes, i fins i tot la població i el govern participen en el projecte. «Fins ara la major dificultat era trobar els nens afectats perquè els amagaven, tot i que cada vegada passa menys», observa Xisca.

El treball desenvolupat li ha valgut a la Fundació Campaner un ampli reconeixement. Des del 2001 Pep Campaner ha rebut nombrosos premis, entre ells l'atorgat per l'Institut d'Estudis Superiors, Financers i d'Assegurances en la convocatòria dels Premis Solidaris del Segur. Per continuar progressant en l'eradicació del noma la Fundació Campaner proposa col·laborar com a soci o bé com a voluntari a Espanya o a l'Àfrica.

Mónica García

FUNDACIÓ CAMPANER

RAMBLA DE CATALUNYA, 10, 1R

08007 BARCELONA

TEL. 665 804 643

www.fundaciocampaner.com

infocat@fundacioncampaner.com

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

cultura

«El món web eclesial pot aprendre molt d'altres àmbits»

■ Daniel Arasa, autor d'un llibre en anglès sobre pàgines web de diòcesis

Daniel Arasa (Barcelona, 1971) és llicenciat en Periodisme per la Universitat Autònoma de Barcelona. Va treballar entre el 1994 i el 1997 com a periodista a les seccions de política, societat i local de l'agència de notícies Europa Press.

Actualment, Arasa és el cap d'estudis de la Facultat de Comunicació Institucional de la Pontifícia Universitat de la Santa Creu, de Roma. Les seves principals investigacions se centren en la comunicació religiosa per via *on line*, especial-

ment la comunicació per internet de les institucions catòliques. Fruit d'aquest interès, acaba de publicar el llibre *Church Communications Through Diocesan Websites. A Model of Analysis*, editat per Edusc.

—Per què ha fet una investigació sobre pàgines web de diòcesis?

—Podria donar-vos molts motius. D'una banda, internet i les pàgines web en particular han esdevingut instruments i àmbits de comunicació essencials. Crec que és molt interessant conèixer què fa o què pot fer l'Església catòlica per comunicar en aquests àmbits. De l'altra, l'estudi s'emmarca en les línies d'investigació de la facultat en la qual ensenyo, la Facultat de Comunicació Institucional de la Pontifícia Universitat de la Santa Creu. Els nostres estudis cerquen millorar la professionalitat d'aquelles persones que treballen en l'àmbit de la comunicació de les diferents institucions de l'Església catòlica, i les diòcesis en són una realitat central. Finalment, podria afegir que és hora de fer veure que la comunicació de l'Església és digna de ser estudiada des d'un punt de vista acadèmic i científic.

—En quin món creu que el seu treball pot ajudar els operadors de la comunicació de l'Església?

—Millorar la comunicació digital de l'Església no és qüestió de voluntat. Cal partir d'una anàlisi i avaluació de la realitat i de les pròpies capacitats, així com d'una professionalització de les persones que s'hi dediquen. Aquesta investigació no pretén presentar un ventall pràctic de coses a fer i d'altres a evitar: això seria reductiu i de curt abast. Tot i que, certament, se'n dedueixen opcions particulars, més aviat es pretén oferir criteris per a la projecció, gestió, avaluació i anàlisi d'iniciatives web. En altres paraules, aquelles dimensions que han de ser considerades abans, durant i després de qualsevol projecte digital, així com l'actitud que hi ha darrere d'aquestes iniciatives. En aquest sentit, penso que aquest estudi té particular interès per a dos grups de persones: en primer lloc, la comunitat acadèmica dedicada a la recerca de la comunicació institucional i de la comunicació electrònica; i, en segon lloc, a tots aquells responsables de comunicació de l'Església, des dels bisbes fins als directors d'oficines de comunicació o els *webmasters*.

—Quina imatge de l'Església surt a la llum de l'anàlisi de les pàgines web diocesanes?

—Una imatge certament variada, però alhora homogènia. És significatiu trobar a

totes les pàgines web diocesanes una atenció molt particular al Sant Pare i al Vaticà. La varietat es descobreix en l'atenció a la idiosincràsia de cada diòcesi i de la seva gent. Hi ha pàgines web, per exemple, que posen un gran èmfasi en aspectes devocionals (per exemple, a Les Filipines); d'altres, en canvi, emfatitzen la informació sobre les parròquies i els sacerdots (molt propi de les pàgines web de Llatinoamèrica); d'altres, l'amplitud de la documentació, etc.

—Quina és la diòcesi catòlica amb la millor pàgina web?

—Poru que m'agradaria saber-ho!... No crec que sigui possible respondre aquesta pregunta. Cada diòcesi té característiques pròpies, circumstàncies específiques i exigències particulars molt vinculades al territori i a la població. Són factors que influeixen i determinen la seva forma i instrument de comunicació i, per tant, també la seva pàgina web. A més, el món web és un món en moviment constant: el que era «bo» ahir, no ho és avui. Per això, no crec que sigui possible dir: aquesta o aquella és la diòcesi amb la millor pàgina web. En qualsevol cas, el que sí és possible, i amb aquesta investigació és el que

miro de fer, és assenyalar elements positius, casos de bones pràctiques que poden ser considerats com a model per altres pàgines web diocesanes.

—Em podria donar algun exemple?

—Sí, molts. La diòcesi de Los Angeles, per exemple, és un

model de compatibilitat i accessibilitat: ofereix nombroses possibilitats de descàrrega de documents i de fer-los compatibles amb PDA. Tenen en compte la mobilitat de les persones que fan servir la seva pàgina web, de manera que faciliten que puguin sentir o llegir documents d'interès o seguir esdeveniments amb un lector digital al seu ordinador, etc. Un altre exemple positiu? La diòcesi de Milà, que és la més gran d'Europa, té una pàgina web molt completa i actualitzada; la de Madrid, a Espanya, que té un gran servei

Daniel Arasa.

de notícies eclesials; la de Melbourne està molt ben organitzada; etc. Segurament poden trobar-se també molts punts positius a pàgines web d'altres diòcesis que no he estudiat. Tot i que, és clar, no tot és positiu. També hi ha aspectes en què cal millorar.

—Podria concretar una mica?

—En alguns casos, és significatiu el cas de *links* que no funcionen, problemes de navegació a l'interior de les pàgines web (repetició de seccions, incoherències, caràcters massa petits que dificulten la lectura...) o lentitud de la interacció (correus electrònics no contestats...). Un aspecte en el qual les pàgines web diocesanes s'han quedat enrere és el de la multimedialitat. Avui dia està canviant, però encara hi ha molt pocs serveis d'àudio i gairebé cap de vídeo, quan la pàgina web ofereix tantes possibilitats. Malgrat tenir moltes coses positives, el món web eclesial pot aprendre molt d'altres àmbits i ho ha de fer.

—Qui és el culpable d'aquestes negligències?

—Els aspectes que he ressaltat no tenen intenció crítica. Entre les persones que he trobat, he descobert una gran professionalitat i preparació i, sobretot, un desig enorme de servir la seva Església local i l'Església universal. Sintetitzant, els problemes principals poden reduir-se a dos: recursos i formació en comunicació.

—Especifiqui aquests dos obstacles.

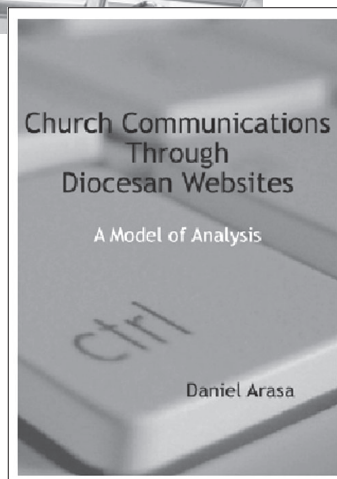
—Pel que fa al primer, és evident que les organitzacions eclesials no poden competir amb l'àmbit comercial. No hi ha

diners i, per tant, recursos materials i humans. Una atenció més gran als aspectes comunicatius, però, juntament amb una professionalitat i creativitat més gran, poden ser determinants en la millora de les pàgines web. El segon aspecte, el de la formació, està molt vinculat al primer. Gran part del personal que treballa als *website teams* (equips de les pàgines web) de les diòcesis té una formació alta o mitjana-alta en aspectes tecnològics i gràfics, però no té, en la major part dels casos, un *background* en comunicació.

—En la seva investigació, ha entrevistat nombrosos periodistes que cobreixen la informació de l'Església. Què ha descobert i què opinen de les pàgines web diocesanes?

—Són més de quaranta les entrevistes en profunditat que he fet amb cor-

responsals al Vaticà i amb periodistes que informen sobre l'Església. Òbviament, cadascun en té una visió personal, amb els seus gustos, preferències i objeccions. Potser el més positiu és que la gran majoria de periodistes ha destacat una millora notable de la comunicació de l'Església en els darrers anys, també en l'àmbit de les pàgines web. No obstant això, els periodistes opinen que aquestes pàgines web no responen a les seves necessitats. Un exemple concret: molts periodistes desitjarien tenir documents (homilies, missatges, comunicats) anticipadament per poder oferir-los de seguida en el moment en què aquests es fan públics. Moltes oficines de comunicació no tenen aquesta possibilitat, quan l'ús de l'«embargament» és una cosa molt generalitzada en altres tipus de comunicació (per exemple, la política). Un periodista professional respecta sempre l'embargament, que és, alhora, una manera de facilitar el seu treball. En qualsevol cas, cal entendre que no sempre els objectius d'un comunicador institucional coincideixen amb els dels periodistes. Penso que és normal trobar motius de discrepància entre ells. (C.C.)

«És significatiu trobar a totes les pàgines web diocesanes una atenció molt particular al Sant Pare»

La llum de la Mare Teresa de Calcuta arriba a Barcelona

■ Presentat el llibre «Ven, sé mi luz» a la Fundació Balmesiana

BARCELONA.—El 3 de juny va tenir lloc a la Fundació Balmesiana, amb motiu del primer aniversari del Congrés Internacional *Cor Iesu, Fons Vitae*, la presentació del llibre *Ven, sé mi luz. Las cartas privadas de la santa de Calcuta*, d'Editorial Planeta. L'encarregat de fer la presentació va ser el P. Brian Kolodiejchuck, autor de l'obra i postulant de la causa de canonització de la Mare

Teresa. Prèviament, el bisbe de Còria-Càceres, Mons. Francisco Cerro, va pronunciar la conferència *El Cor de Jesús en la beata Teresa de Calcuta i Joan Pau II*. L'arquebisbe de Barcelona va assistir a l'acte i va adreçar unes paraules als assistents en les quals va destacar la importància i la vinculació entre la devoció al Sagrat Cor de Jesús i l'obra de la Mare Teresa de Calcuta.

La sala d'actes de la Fundació Balmesiana esperava amb expectació l'inici de l'acte i els assistents van aprofitar per comprar un o diversos exemplars del llibre, que ràpidament es van exhaurir. Entre els congregats destacaven els hàbits blancs de les més de vint Missioneres de la Caritat que, des de diversos punts de la península, havien viatjat fins a Barcelona per sentir el P. Brian, delerosos de conèixer més profundament la seva fundadora, Teresa de Calcuta. Després d'una breu introducció a l'acte del Dr. Enrique Martínez, director de l'Institut Sant Tomàs de la Balmesiana, va prendre la paraula Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. El cardenal va voler destacar el do que va suposar per a tothom el Congrés Internacional *Cor Iesu, Fons Vitae* i que «sense el Sagrat Cor de Jesús, no hauríem tingut entre nosaltres Teresa de Calcuta». Va dir que la devoció al Cor de Jesús, que se situa en els orígens de l'Església mateixa, ha d'alimentar espiritualment la societat, aportar la riquesa de l'Evangeli a la vida social, política, econòmica, etc.

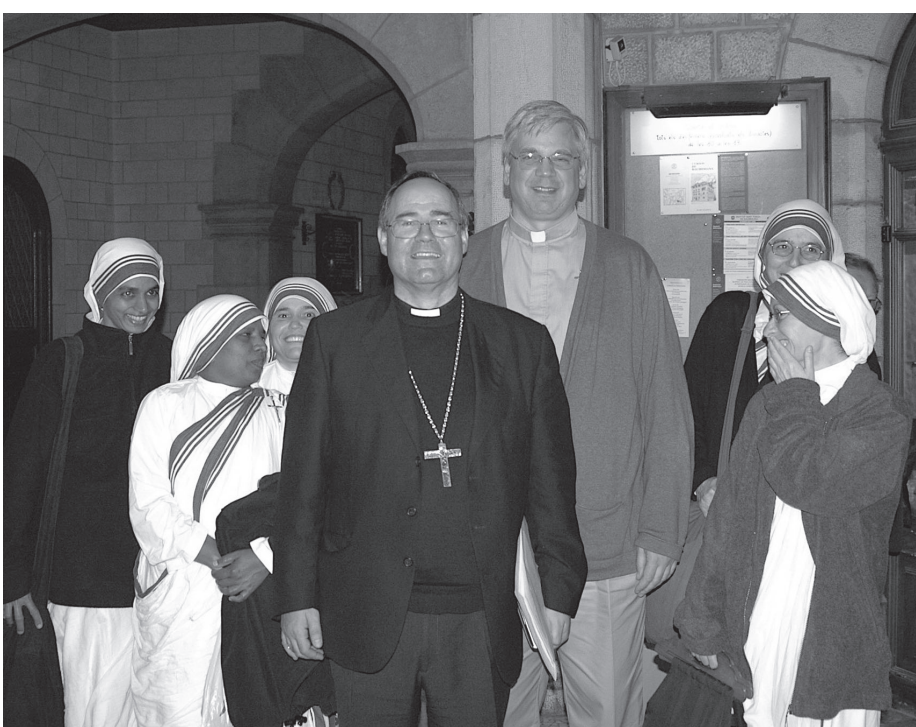
«Si els cristians hi estiguéssim més presents, els projectes del món canviarien i tot estaria més en sintonia amb l'humanisme cristià i l'Evangeli», va observar Mons. Martínez Sistach. Testimoni en són les Missioneres de la Caritat i especialment la Mare Teresa, que per damunt de les dificultats —que no van ser pas poques, ni a la seva Macedònia natal ni a la seva Índia adoptiva—, va confiar en el Senyor. Així és com va arribar a viure la perfecció de l'Amor, és a dir, la santedat. «La santedat és l'única i primera vocació de qualsevol batejat i en els temps difícils són els sants els qui han fet el més gran i millor servei al món i a l'Església», va afirmar el purpurat.

Mare Teresa i Joan Pau II

A continuació, Mons. Francisco Cerro va explicar als més de 300 assistents els vincles estrets entre el Cor de Jesús, Joan Pau II i Teresa de Calcuta. El prelat va tenir l'oportunitat de conèixer-los personalment tots dos. «Cal fer nostre el Cor de Crist per tenir els mateixos sentiments de Crist i veure com Crist», va apuntar. Mons. Cerro es va preguntar: com van veure Joan Pau II i la Mare Teresa el Cor de Jesús?, va ser una devoció més? El Cor de Jesús era per a aquests dos sants del segle XX la font d'amor a Déu i al proïsme. «Ningú que hagi mirat el traspasat ha deixat de tocar els pobres i desvalguts», va comentar.

La Mare Teresa va traduir aquesta devoció en una tasca ingent i en la frase «Tinc set», que li va canviar la vida i va demanar posar-la al costat de les creus a les cases de

Mònica García

Mons. Francisco Cerro i el P. Brian Kolodiejchuck, acompanyats per Missioneres de la Caritat.

les Missioneres de la Caritat. Joan Pau II la va manifestar en un pontificat prolífic que va transformar el món. Davant dels reptes i desafiaments del món actual als quals es van enfrontar amb coratge, Karol Wojtyła i Agnes Gonxha Bojaxhiu mai no van deixar de mirar el crucificat. «Si perdem de vista el traspasat, perdem de vista la persona que atenem», va alertar el prelat. Va encoratjar a confiar sempre en la devoció i la misericòrdia del Cor de Jesús en un món deprimit, culpabilitzat, desesperançat com el nostre. «Malgrat les turbulències de la vida: Cor de Jesús, en Vós confio!»

Finalment, el P. Brian Kolodiejchuck, Missioner de la Caritat, postulant de la causa de canonització de la Mare Teresa de Calcuta i autor del llibre *Ven, sé mi luz*, va presentar el contingut d'aquesta obra que va generar una gran polèmica l'estiu passat. El llibre no és una biografia de la fundadora de les Missioneres de la Caritat, sinó que tracta tres aspectes amagats de la vida interior de la Mare Teresa. En primer lloc, el vot privat que ella va fer de no rebutjar mai res del que Déu li demanés. El segon és el perquè d'aquesta vocació pels pobres. I en tercer lloc, la seva experiència d'obscuritat.

Tots aquests aspectes de la vida interior de la Mare Teresa estan relacionats entre ells i no es poden entendre per separat. Per a Agnes Gonxha Bojaxhiu, la trobada amb l'amor Redemptor li va arribar ja durant la seva infància. «El Cor de Jesús va ser el meu primer amor», va escriure la Mare Teresa, que també va reconèixer que quan va rebre la primera comunió, als cinc anys

i mig, «l'amor per les ànimes ja era present en mi». Amb aquestes gràcies tan especials i una sòlida educació religiosa rebuda a casa i a la parròquia, Agnes va sortir de casa seva als 18 anys per ingressar a l'Institut de la Benaurada Verge Maria, conegut com a Germanes de Loreto, a Irlanda. Allà va rebre el nom de germana Maria Teresa (per santa Teresa de Lisieux). El seu desig era «estimar Déu com ningú abans no ho havia fet».

Tan sols deu anys després la germana Maria Teresa escriu: «L'obscuritat és la meua companya, penso que vull acabar a l'infern... llavors em lliuro a Jesús; si Ell ho vol, jo hi aniré, però només si això el fa feliç.» La seva vida no sembla precisament un camí de roses. Paradoxalment, també escriu: «Tot i això, sóc feliç, molt feliç i ric molt més del que pateixo. És el misteri de la Creu i de l'amor diví.»

El 1942 li arriba la maduresa espiritual quan, amb el permís del seu confessor, fa un vot privat, segons el qual «s'obliga, sota pena de pecat mortal, a donar a Déu tot el que li demani». Més endavant, en els anys 1946 i 1947, la germana Maria Teresa té una sèrie de locucions interiors, visions i probablement èxtasis que el P. Van Exem, el seu director espiritual d'aleshores, va qualificar de «profunda i violenta unió amb Déu, experimentant un gran consol de l'amor de Jesús». Va experimentar sis mesos d'intensa unió amb Jesús. Havia

arribat l'etapa espiritual de la unió transformadora. I després, va tornar l'obscuritat.

La joia d'estimar

Ja als carrers de Calcuta i després d'haver fundat la congregació de les Missioneres de la Caritat el 1950, la Mare Teresa torna a una obscuritat que descriu així: «No estic sola, tinc la seva obscuritat, tinc el seu dolor, tinc una terrible nostàlgia de Déu. Estimar i no ser estimada. Jo sé que tinc Jesús en la unió que no ha estat trencada, la meua ment es troba fixa en Ell i només en Ell.» En els primers anys la Mare Teresa no entén aquesta obscuritat terrible. «Quants anys restarà lluny de mi Jesús?», li va preguntar a Mons. Périer. Més endavant comprendrà que és part de l'amor generós i pot ser un gran bé per a altres persones. «Si el meu dolor i patiment, la meua obscuritat i separació et donen consol, fes amb mi el que desitgis, sense cap mirada als meus sentiments i al meu dolor. Sóc teva. No t'amoïnïs pel meu dolor i sentiments si això porta a altres cap a tu i hi trobes alegria. Estic disposada a fer-ho per tota l'eternitat. La teua felicitat és tot el que desitjo. Vull saciar-te la set amb cada gota d'aigua que trobis en mi.»

Sobre la polèmica generada per la suposada crisi de fe de la Mare Teresa, el P. Brian va afirmar que «no es tractava d'una crisi de fe, atès que a nivell intel·lectual ella no posava en dubte l'existència de Déu». Per al postulant de la causa de canonització, «la Mare Teresa va passar per una prova d'amor i de fe, en el decurs de la qual es va mantenir ferma». Segons va descriure, «l'ànima experimenta com si perdés la fe i l'amor perquè no experimenta res, però l'anhel en la fe nua és la pregària més potent». La Mare Teresa va arribar a una unió tal amb Jesús que compartia amb ell temps llargs a Getsemaní i a la Creu. Va arribar a comprendre que era l'expressió de l'amor de Jesús per ella. «A Getsemaní els patiments són com un petó de Jesús; si som a prop, Ell s'inclina per besar-nos.»

La fundadora de les Missioneres de la Caritat va voler transmetre l'aprenentatge fet a Getsemaní convidant les germanes a augmentar el seu coneixement sobre la redempció: «Participant de la Passió de Crist mitjançant els vostres sacrificis sou part de la redempció; si no, ens reduïm a una obra social.» «Va ser Déu cruel amb la Mare Teresa?», es va preguntar el P. Brian. «No, al contrari; és el motiu pel qual Jesús

escull algunes ànimes per associar-les a la redempció», va respondre. La Mare Teresa es va proposar no negar res a Déu. Amb aquest lliurament va rebre alhora, segons les seves pròpies paraules, «la joia de lliurar-se i estimar».

Aquesta joia, com a do de l'Esperit Sant, juntament amb la pau, és la manifestació d'un amor més gran.

El P. Brian va tancar la seva intervenció: «Gràcies pel seu lliurament pur i heroic, per restar fins al final amb Jesús, bevent fins a l'última gota amb els qui no són estimats, amb els pobres. Va acceptar no experimentar l'amor de Déu. Anunciant la Bona Nova als pobres va complir la crida de Déu, i va esdevenir-ne la llum enmig de l'obscuritat. Mare Teresa, prega per nosaltres.»

Mònica García

«La Mare Teresa va arribar a viure la perfecció de l'Amor, és a dir, la santedat»

La Setmana de Cinema Espiritual confirma la seva vocació educativa

■ S'ofriran sessions per als centres escolars durant tot el mes de novembre a 22 ciutats d'arreu de l'Estat espanyol

BARCELONA.— La cinquena edició de la Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona, que enguany comptarà amb 22 seus arreu de l'Estat espanyol, ja està en marxa, sobretot en la seva dimensió educativa. Amb l'objectiu que els centres d'ensenyament puguin comptar amb la programació aviat, els impulsors de la iniciativa ja han establert la selecció de pel·lícules que durant el proper mes de novembre s'ofriran a les sessions infantils i juvenils. El lema d'aquesta nova edició serà «L'altra mirada. No només mirem, sinó que també hem estat mirats».

Cada any que passa la dimensió educativa de la Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona pren un relleu més gran, i supera fins i tot la importància de les sessions obertes. Tant és així que en la cinquena edició, el lema de la Setmana respon sobretot al treball amb els més joves: «L'altra mirada. No només mirem, sinó que també hem estat mirats.» L'objectiu dels organitzadors, segons explica Peio Sánchez, director de la Setmana, torna a ser enormement ambiciós: «Estem acostumats a una forma de mirar que tendeix únicament al criteri de diversió. Hi ha una altra forma de mirar, però, perquè a més dels badocs hi ha els contemplatius. La proposta d'enguany és apropar-nos al cinema amb una altra mirada, que permeti conèixer la profunditat de la realitat i reconèixer-hi el Misteri que amaga. Un Misteri que en molts moments transparenta, de vegades a partir d'històries autènticament humanes, la presència de Déu.»

El programa de pel·lícules que el pro-

permes de novembre s'ofrirà als centres escolars comptarà amb cinc films juvenils i un d'infantil. Per als joves i adolescents la Setmana ha aconseguit conjuminar el cinema més comercial amb pel·lícules alternatives que amb prou feines han tingut un pas fugaç per les cartelleres espanyoles: *Cometas en el cielo*, de Marc Foster, una història sobre la fidelitat a l'amistat; *Juno*, de Jason Reitman, una proposta de tarannà jove i valors clau; *Lars y una chica de verdad*, de Graig Gillespie, sobre la reconciliació de la mateixa història des de la proximitat dels altres; *Spiderman 3*, de San Raimi, una pel·lícula comercial que pot donar moltes sorpreses; i *Esto es ritmo*, d'Enrique Sánchez i Thomas Grube, un documental molt suggeridor sobre com poden emergir en els joves possibilitats aparentment amagades. Per als més petits la Setmana projectarà *Las Crónicas de Narnia: El príncipe Caspian*, d'Andrew Adamson.

Expansió del certamen

Una de les novetats més agradables de la cinquena edició de la Setmana de Cinema Espiritual és el creixement de les seus en les quals es farà present la iniciativa. Gran importància hi ha tingut la incorporació de les delegacions de Pastoral Juvenil de les diferents diòcesis implicades, a nivell de suport, i de diferents institucions vinculades al món del cinema i de l'educació. També s'està col·laborant molt estretament amb els centres educatius catòlics, sobretot a través de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya i la Federació Espanyola de

Per a més informació: www.setmanacinemaespiritual.org.

Religiosos de l'Ensenyament (FERE). Està previst que responsables de la Setmana participin aquest any en les Jornades de Pastoral Educativa, organitzades per la FERE, amb l'objectiu de formar agents de pastoral des del mitjà cinematogràfic.

Enguany seran 22 les ciutats que acolliran el certamen. A Catalunya se celebraran sessions per als centres educatius a

Barcelona, Tarragona, Terrassa, Sant Feliu de Llobregat, Vilanova i la Geltrú, Vic, Manresa i Igualada, a més de Mallorca i Menorca. A la resta de l'Estat espanyol, també hi haurà seus a Vitòria, Bilbao, Toledo, Valladolid, Àvila, Palència, Saragossa i Les Palmes de Gran Canària, entre altres. Es preveu que aquest any podrien participar en el certamen 30.000 joves.

Des de la direcció de la Setmana de Cinema Espiritual s'ha valorat molt positivament no només el salt quantitatiu de la iniciativa, sinó també l'important salt de qualitat que s'està produint. «Intentem avançar en la qualitat d'oferta i en possibilitats noves —explica Peio Sánchez—. Aquí creiem que hi ha vies obertes interessants: la coordinadora de diferents ofertes d'Itàlia i els EUA, la recerca teològica encetada per diferents facultats, i el treball conjunt entre diòcesis i centres educatius.» Per al director de la Setmana de Cinema Espiritual, aquesta línia de treball té l'èxit

assegurat: «Una feina sostinguda en aquesta direcció segur que donarà fruits perquè és evident que el cinema pot ser una eina adient i atraient per abordar les preguntes sobre el sentit, reconèixer l'experiència del Misteri, apropar-se al fet religiós i presentar les diferents dimensions de la proposta cristiana.»

Samuel Gutiérrez

«El cinema fa possible reconèixer en la realitat el Misteri que amaga»

Cursos bíblics d'estiu de l'Editorial Verbo Divino

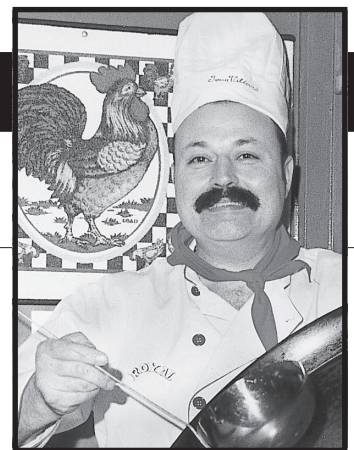
DUEÑAS/HARO.— En la seva aposta clara per la formació bíblica, l'Editorial Verbo Divino no només ofereix publicacions, sinó que des de fa sis anys organitza també durant l'estiu cicles de formació amb col·laboració amb diferents institucions.

La proposta d'aquest any és doble. D'una banda, del 14 al 19 de juliol tindrà lloc a Dueñas (Palència) el curs *Orígens del Cristianisme. La pluralitat dels inicis: la primera generació*, impartit per Rafael Aguirre, Carmen Bernabé i Carlos Gil, tots ells professors de Nou Testament. Aquest curs abordarà l'estudi dels orígens del cristianisme de forma interdisciplinària i amb gran rigor històric. L'altre curs que Verbo Divino oferirà aquest estiu se celebrarà a Haro (La Rioja), de l'11 al 15 de juliol, amb el títol *La Bíblia, un món per descobrir: viure la Paraula, llegir la vida*. Anirà a càrrec d'Inmaculada Rodríguez i Rafael Aaroz, membres de l'equip de formació bíblica de l'Editorial Verbo Divino. Amb aquesta segona proposta, els organitzadors pretenen sobretot treballar, a manera d'iniciació, claus i eines renovades per llegir, pregar i revitalitzar la Paraula en la pròpia vida creient.

Per a més informació: tel. 948 555 632 - promocion@verbodivino.es.

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Una bona parella

El gran hotel restaurant estava situat al cim de la muntanya. Les seves fantasies arquitectòniques semblaven extreïtes d'un conte de fades. Vist de lluny, s'hi podia veure una ermita petita, les parets de la qual eren d'un color blanc groguenc gastat a causa dels anys. Tornant la meua atenció al gran hotel pensava, mentre contemplava aquesta meravella, com va ser possible construir-lo tan allunyat de la ciutat. Avui dia hi ha una carretera que, malgrat que és estreta, hi deixa accedir sense cap dificultat. Totes dues construccions, l'hotel i l'ermita, formen una bona parella.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Inaugurada la restauració del mural de la parròquia de Sant Martí de Lleida

■ Va tenir lloc en un solemne acte eucarístic

LLEIDA.— La parròquia de Sant Martí de Lleida va inaugurar recentment la restauració de la pintura mural de la capella del Santíssim. Va tenir lloc en un senzill però alhora solemne acte eucarístic, en què es va traslladar solemnement el Santíssim fins a la capella on es troba el mural. Tot seguit, va rebre la visita dels feligresos, els quals van manifestar la seva satisfacció pel resultat de la restauració.

Es tracta d'una obra cabdal del pintor muralista Lluçà Navarro, que va realitzar a Lleida l'any 1974 quan va ser inaugurat l'actual i modern temple, que va substituir l'antiga església romànica, coneguda pels lleidatans amb el nom de Sant Martí Vell.

En una anterior informació sobre aquesta restauració, publicada en el número 1.494 de *Catalunya Cristiana*, es va reproduir erròniament el nom de l'artista

Jordi Curcó

La multiplicació dels pans i dels peixos és un dels temes del mural.

com a Lluçà Oliva, quan de fet es tracta de Lluçà Navarro, pintor nascut a Barcelona el 1924 i traspassat a Premià de Mar el 29 d'octubre del 2007.

Lluçà Navarro era pintor i professor de l'Escola d'Arts Aplicades i d'Oficis Artístics. En el seu treball artístic, es va dedicar a la il·lustració, havent estat un dels fundadors de la revista juvenil *Cavall Fort*. Entre altres, va il·lustrar el llibre *Bernat i els bandolers*, de Josep Vallverdú.

Va conrear també el dibuix i l'aquarel·la, però molt especialment la pintura mural. A més de Barcelona, on hi ha molta obra de Navarro, hi ha obres seves escampades per nombrosos indrets de Catalunya, per la resta de l'Estat espanyol i també per Hispanoamèrica.

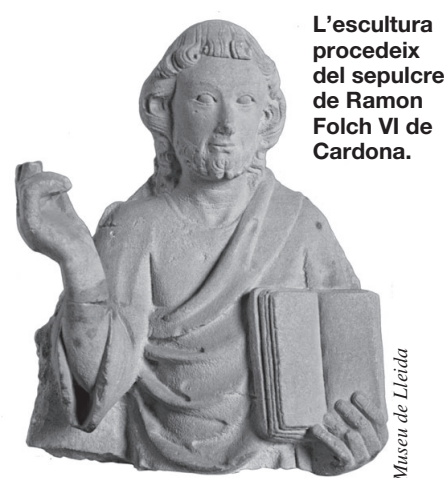
El mural ha estat restaurat pels lleidatans José Antoni Ferrer i Lluís Capdevila, experts en la matèria. Han fet servir una tècnica anomenada «invisible». Han refet dues esquerdes que havien afectat la pintura, han reposat altres parts deteriorades i n'han fet una neteja general. Ferrer qualifica la pintura de molt bona i de gran qualitat artística, realitzada a mena d'aquarel·la, amb fons blaus i pigments de colors molt suaus. «És una composició magnífica i molt ben feta. L'artista va reflectir molt bé el que volia representar», explica el restaurador.

Dos són els temes, corresponents a sengles passatges dels evangelis, que formen aquest singular i poc conegut mural de Sant Martí: les noces de Canà i la multiplicació dels pans i dels peixos, ara bellament recuperats i dignificats.

Jordi Curcó

Guardó per a la revista «Mundo Negro»

BARCELONA.— L'emissora musical Cadena 100 va lliurar el 26 de maig la segona edició dels premis «Els Números 1 de Cadena 100» a Barcelona. Un dels guardons va ser atorgat a la revista *Mundo Negro* per l'excel·lent tasca social que desenvolupen els missioners combonians a l'Àfrica i per la difusió dels problemes reals del continent africà a la societat occidental. (C.C.)

L'escultura procedeix del sepulcre de Ramon Folch VI de Cardona.

Museu de Lleida

Cedit al Museu de Lleida un relleu de pedra amb la imatge de Crist beneint

LLEIDA.— El Museu de Lleida Diocesà i Comarcal s'ha enriquit amb la incorporació en el seu fons d'una nova peça. Es tracta d'un relleu de pedra amb el Crist beneint, adquirit recentment pel Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, que l'ha cedit en dipòsit al Museu de Lleida.

El relleu és un fragment escultòric de pedra, d'uns 24 cm d'alçada, que representa Crist de mig cos, amb la mà dreta alçada en senyal de benedicció i amb l'esquerra sostenint un llibre obert que recolza sobre el seu tors. La figura, que podria tractar-se d'una representació sedent de Crist, és evident que ha estat mutilada de cintura en avall i li falten alguns dits de la mà dreta.

Pel que fa a la seva procedència, recerques recents dutes a terme pel Museu de Lleida assenyalen que aquest fragment escultòric s'integrava originàriament en un dels costats laterals del sepulcre de Ramon Folch VI de Cardona, mort cap al 1320 i considerat un dels personatges més populars d'aquesta nissaga catalana. Aquest sepulcre, tradicionalment atribuït al Mestre d'Anglesola, es conserva en una de les capelles de l'església del monestir de Santa Maria de Poblet. La nova peça, que ha quedat adscrita a la secció d'escultura en pedra —una de les més emblemàtiques del Museu de Lleida—, va ser presentada oficialment per Albert Velasco, conservador del Museu, i posteriorment mostrada al públic en una vitrina. (J.C.)

Estofat de vedella a l'estil dels pastors

INGREDIENTS:

1 quilo i 1/2 de vedella, oli d'oliva, 1 ceba, 4 grans d'all, pebre vermell dolç, tomàquet fregit, bouquet garní (farcellet), 1 got de vi negre, farina, sal, patates, bolets i 1 picada (all, pa fregit i pinyons)

PREPARACIÓ:

Primer de tot, enfarineu la carn de vedella tallada a daus, fregiu-la, i reserveu-la. A continuació, en una olla alta, fregiu-hi, amb una mica d'oli, una ceba tallada ben picadeta. Després, afegiu-hi quatre grans d'all tallats, una cullerada de pebre vermell dolç, quatre cullerades de tomàquet fregit i un got de vi negre. Un cop reduït a la meitat, afegiu-hi la vedella, poseu-hi el doble d'aigua que de carn, afegiu-hi el bouquet garní (un farcellet amb pastanaga, api, llorer i canyella) i sal, tapeu l'olla i bulliu-ho tot fins que la carn sigui ben tendra. Després, afegiu-hi unes quantes patates fregides tallades a daus amb uns quants bolets i la picada i deixeu-ho coure uns quants minuts més.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Coses de la vida

Els designis del Senyor

Hola, amics! Tinc el cor ple d'alegria per dos esdeveniments que vull comunicar-vos. El 30 de maig es va celebrar a l'església parroquial de Sant Vicenç de Sarrià, a Barcelona, una eucaristia en homenatge al beat Pere Tarrés. Va ser presidida per Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat. Al final de l'acte, el prelat va ordenar d'acòlits uns seminaristes de les diòcesis de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat. També es van cantar els goigs del beat i s'hi va venerar la seva relíquia. Una altra bona notícia és que el 3 de juny el Ple del districte barceloní de Sarrià-Sant Gervasi va aprovar per unanimitat posar el nom de «Beat Pere Tarrés» a un carrer del barri de Sarrià, situat a prop de l'església de Sant Vicenç, que actualment s'anomena carrer de la Parròquia. De mica en mica es van complint els designis del Senyor: venerar com es mereix l'humil i gran en santedat metge.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Homenatge a Josep M. Ainaud de Lasarte

■ El Museu d'Història de Catalunya va acollir un acte de reconeixement a aquest il·lustre divulgador de la cultura catalana

BARCELONA.— El divendres 13 de juny el cèlebre historiador i polític Josep M. Ainaud de Lasarte va fer 83 anys. Un dia abans va rebre un obsequi inoblidable: un acte de reconeixement a tota la seva fructífera vida, dedicada a l'estudi i la divulgació de la cultura catalana,

sota el títol *Un home de lletres generós, que va tenir lloc al Museu d'Història de Catalunya. La sala on es va celebrar l'acte es va quedar petita per acollir totes les persones que volien acompanyar l'il·lustre homenatjat en aquella jornada tan especial.*

L'acte d'homenatge a Josep M. Ainaud de Lasarte va ser organitzat per la Institució de les Lletres Catalanes, la Fundació Lluís Carulla, la Fundació Joan Maragall i el Museu d'Història de Catalunya. La idea va partir de la periodista Sílvia Cópulo i el professor Josep M. Casasús es va encarregar de la coordinació. Entre el públic es va poder veure, entre altres personalitats, Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell; Mn. Armand Puig, degà president de la Facultat de Teologia de Catalunya, i Joan Rigol, ex-president del Parlament de Catalunya.

Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, va presidir l'acte. En la seva intervenció, va destacar que Josep M. Ainaud és «un humanista que ha dedicat la major part de la seva activitat a difondre la cultura catalana des de la història i l'acció política». Van ser moltes les persones que van tenir paraules d'agraïment per la tasca duta a terme per aquest «mestre de mestres».

Trobada d'amics

Antoni Matabosch, president de la Fundació Joan Maragall, no podia amagar la seva satisfacció davant d'aquesta «entranyable trobada d'amics» i va recordar irònicament que Ainaud de Lasarte va ser «una de les llevadores», fa gairebé vint anys, de la Fundació Joan Maragall. També va formar part del primer Patronat de la Fundació, creat el 1989. «Ens va ajudar —va comentar— a matisar i definir el diàleg que preteníem entre el nostre cristianisme i la nostra cultura.»

L'advocat Francesc Casares va conèixer Ainaud de Lasarte quan tots dos estudiaven la carrera de Dret. Va assenyalar

que «la independència de criteri» és un dels trets característics més destacats del seu amic. «Ainaud ha estat una persona compromesa i, per tant, coherent amb els seus ideals, que fa públics amb un to serè i convincent. Però al mateix temps ha estat un realitzador», va afirmar.

«Estracta d'un personatge polifacètic, historiador, polític, promotor cultural, catalanista militant, actiu en tantes escenes de la història recent de Catalunya, des de la lluita antifranquista fins a la recomposició de la democràcia», va manifestar l'arquitecte Oriol Bohigas, que va ser company d'Ainaud a l'institut, a començaments dels anys quaranta. Així mateix, va explicar algunes anècdotes, com aquella en què un dia Josep M. Ainaud va proposar al seu grup d'amics «buscar faltes d'ortografia en els rètols de les botigues del carrer Muntaner».

Talent de comunicador

La periodista Sílvia Cópulo, que va conèixer Ainaud de Lasarte fa vint-i-cinc anys a Catalunya Ràdio, va fer esment del seu immens talent de comunicador: «Utilitza un llenguatge aparentment planer, però ric en matisos. Ainaud sempre fascina l'audiència pel contingut, el rigor, el ritme, l'entonació, el gest, la ironia, l'humor i el *charme*. Quan encara no havíem inventat la paraula *comunicar*, Ainaud ja l'havia conjugat en tots els temps verbals.»

Josep M. Ainaud de Lasarte, durant l'homenatge.

«El que aconsegueix a través dels mitjans de comunicació —va descriure Cópulo— és la versió mediàtica del que de manera altruista ha fet tota la vida arreu de Catalunya: conferències, xerrades i col·loquis a tota mena d'entitats, institucions i gent que li ho han demanat.» Va cloure la seva intervenció amb aquestes paraules: «Josep Maria, gràcies per tants anys de mestratge.»

L'advocat Joaquim Llimona —Josep M. Ainaud va ser el seu padrí de bateig— va ressaltar el fet que «la seva saviesa és fruit d'una curiositat inesgotable; té, evidentment, les seves parcel·les d'excel·lència, però és un home a qui interessa gairebé tot». Va qualificar Ainaud de «renaixentista» i «humanista cristià il·lustrat, profundament impregnat de tolerància, de respecte i de conviccions democràtiques».

«Entusiasta, engrescador, esperançat, positiu, amè, coherent, convençut en les

grans conviccions, generós més enllà de la generositat, erudit i rigorós.» Així va definir el periodista Josep M. Casasús l'homenatjat. Per la seva banda, l'historiador Josep M. Figueres el va anomenar «tot terreny catalanista» i va fer referència al do que posseeix per «unir la història amb l'humanisme». Segons l'escriptor Albert Manent, «Ainaud és un catòlic sincer que sempre està disposat a difondre el missatge cristià».

L'escriptor Josep M. Espinàs i el periodista Joaquim M. Puyal van ser presents a l'acte en forma de vídeo, tot i que el primer finalment va poder presentar-se a l'auditori. Tots dos van compartir una mateixa opinió: que Ainaud suscita unànimement entre la gent una sensació d'estimació i admiració. La musicòloga Mònica Pagès va subratllar que ha estat «un home lliure que es va avançar al seu temps».

Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya, va reconèixer que Ainaud va ser un dels seus mestres: «És dels que en mi i en molts d'altres van sembrar una llavor. Llavors que després han donat fruit, més o menys potents segons els casos, però que han fet possible la continuïtat del país. El camp no ha quedat erm.» Pujol va assegurar que Ainaud de Lasarte era «un home de principis i de voluntat de compromís».

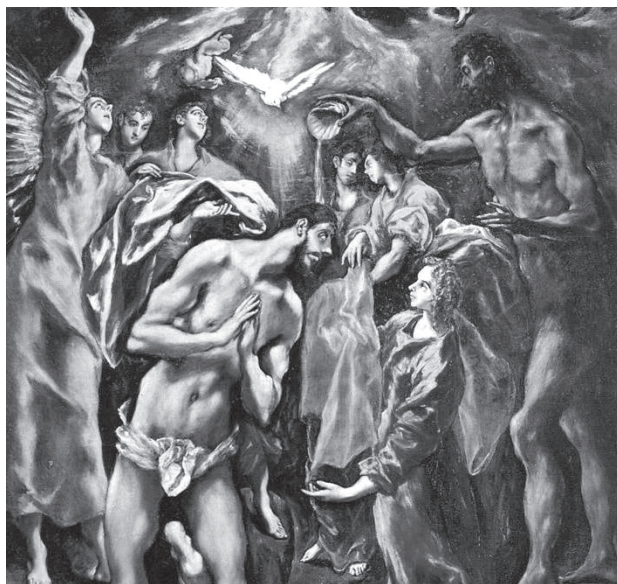
Finalment, en un breu parlament, Josep M. Ainaud de Lasarte va agrair les mostres d'afecte de tots els participants. Va tenir paraules d'elogi per als seus dos grans mestres, Artur Martorell i Ferran Soldevila, i va revelar que el seu objectiu sempre ha estat «fer de Catalunya un país normal».

Miquel Àngel Codina

Pavelló de la Santa Seu a l'Expo de Saragossa

SARAGOSSA.— El 14 de juny va obrir les portes l'Exposició Internacional Saragossa 2008. Sota el lema «Aigua i desenvolupament sostenible», hi participen més de cent països. Un dels seus principals atractius és el Pavelló de la Santa Seu, que ocupa una extensió de 500 m² i s'estructura en tres grans espais diferenciats. El primer, anomenat *Aigua, vida i esperança*, ressalta la importància de l'aigua en la vida. La realitat que sense aigua no hi ha vida queda palès en el paper bàsic que ha desenvolupat des de l'origen de la terra i al llarg de la història de la humanitat.

El segon bloc, que porta per títol *Aigua i art en la història de la salvació*, mostra el simbolisme i significat de l'aigua en les religions, així com la seva espiritualitat bíblica i històrica. S'hi exposen obres procedents dels Museus Vaticans i d'esglésies de totes les diòcesis aragoneses, així com d'altres museus i col·leccions de l'Estat espanyol. Entre les peces més rellevants, cal destacar el quadre *El bateig de Crist* (1612-1614),

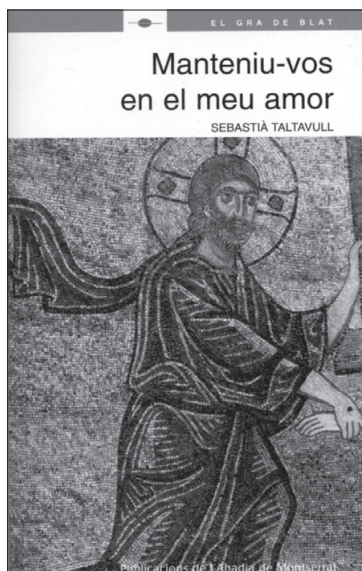
Detall d'«El bateig de Crist», d'El Greco.

d'El Greco, procedent de l'Hospital de Tavera (Toledo); dos sarcòfags paleocristians del segle IV, amb escenes de Jonàs i del pas del mar Roig, originaris dels Museus Vaticans, i el monumental *Tapís del Credo* (1475-1480), també dels Museus Vaticans. Pintures gòtiques i barroques, escultures renaixentistes i peces d'orfebreria completen aquest apartat de gran valor patrimonial i artístic.

En el tercer, *Aigua, un bé de tots i en bé de tots*, la Santa Seu expressa el compromís i solidaritat de l'Església amb l'aigua i la seva justa distribució, tot apel·lant a una nova conscienciació social davant dels problemes de set i escassetat.

El Pavelló de la Santa Seu, durant el primer dia de l'Expo de Saragossa, va rebre un total de 4.318 visitants, entre ells l'arquebisbe de Saragossa, Mons. Manuel Ureña. Aquesta xifra representa el 12% dels 36.000 visitants que l'organització calcula que van accedir al recinte el dissabte 14 de juny. (C.C.)

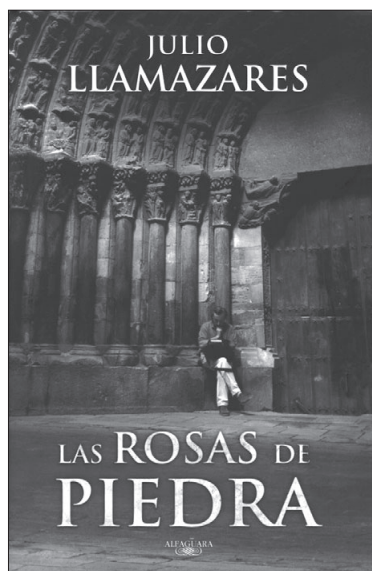
Llibres

Necessitat vital

Aquest llibre recull les conferències dels exercicis espirituals adreçats a la comunitat benedictina de Montserrat l'any 2007. Segons l'autor, el P. Sebastià Taltavull, l'oportunitat d'uns dies de recés, de pregària o d'exercicis espirituals són un bon mitjà per satisfer la necessitat d'«aire pur» que necessita la societat actual. És com una necessitat vital «per a una nova forma de respirar, més compassada, més gratificant, més espiritual, més saludable». (C.C.)

Sebastià Taltavull, *Mentiu-vos en el meu amor*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció El Gra de Blat, Barcelona 2008, 220 pàg.

Roses de pedra

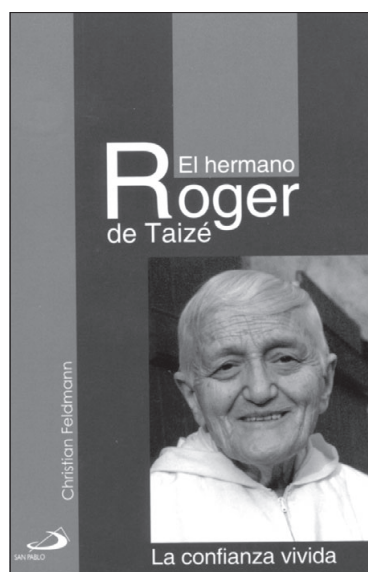
L'escriptor Julio Llamazares ha dut a terme en aquest volum un viatge sense precedents per la geografia espanyola a través de les seves catedrals, alhora que mostra la riquesa i varietat formidable de la terra on s'ubiquen. S'ha dedicat a «desfullar-les com si fossin roses de pedra, roses arquitectòniques enormes sorgides a les nostres ciutats ja fa centenars d'anys». Es tracta de la primera part d'un projecte, del qual l'autor ja prepara una segona entrega. (C.C.)

Julio Llamazares, *Las rosas de piedra*. Editorial Alfaguara, Madrid 2008, 600 pàg.

Figura excepcional

El germà Roger (1915-2005) ha estat una figura espiritual extraordinària del nostre temps. Per a molts, sobretot per als centenars de milers de joves provinents de diferents Esglésies i continents, la comunitat ecumènica fundada pel germà Roger a Taizé continua essent un lloc atractiu i un punt de referència notable. El teòleg i sociòleg Christian Feldmann ha elaborat el retrat d'aquesta vida impressionant, acompanyat de textos escrits pel germà Roger. (C.C.)

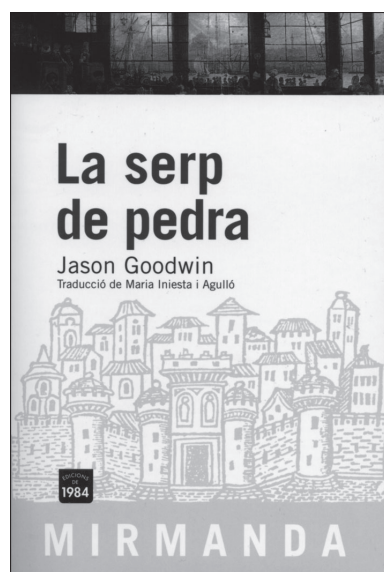
Christian Feldmann, *El hermano Roger de Taizé. La confianza vivida*. Editorial San Pablo, Col·lecció Retratos de Bolsillo, Madrid 2008, 103 pàg.

Carrera contra rellotge

Istanbul, 1838. L'arribada inesperada d'un arqueòleg decidit a localitzar tresors bizantins perduts i l'aparició d'un cadàver mutilat davant de l'ambaixada francesa porten l'eunuc Yashim Tögalu a encarregar-se de la investigació. Molt aviat, però, tots els indicis apunten cap a un únic sospitós: el mateix Yashim. Es trobarà, així, immers en una carrera contra rellotge desesperada per trobar l'autèntic assassí. Una novel·la captivadora de Jason Goodwin. (C.C.)

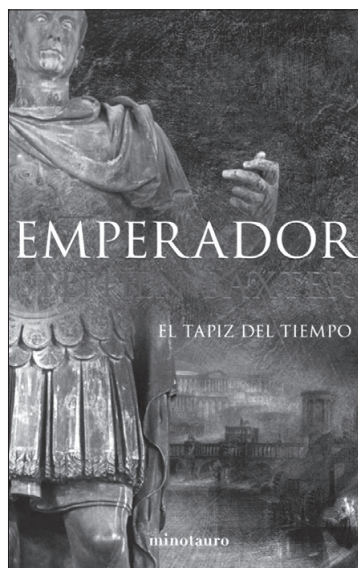
Jason Goodwin, *La serp de pedra*. Edicions de 1984, Col·lecció Mirmanda, Barcelona 2008, 326 pàg.

Els camins de la fe

L'experiència cristiana és una llarga història que es renova generació rere generació. Aquest llibre del dominic Bernard Marliangeas, molt més que un simple tractat de vida cristiana, és una proposta pedagògica de diferents camins que el lector pot recórrer, sol o en grup, al seu ritme. Hi serà convidat a experimentar la felicitat del Regne, l'amor de Déu, l'alegria pasqual, el perdó que esborra el pecat, el silenci de la pregària, la fraternitat de l'Eucaristia... (C.C.)

Bernard Marliangeas, *L'experiència cristiana*. Editorial Claret, Col·lecció Savieses, Barcelona 2008, 245 pàg.

Una profecia inquietant

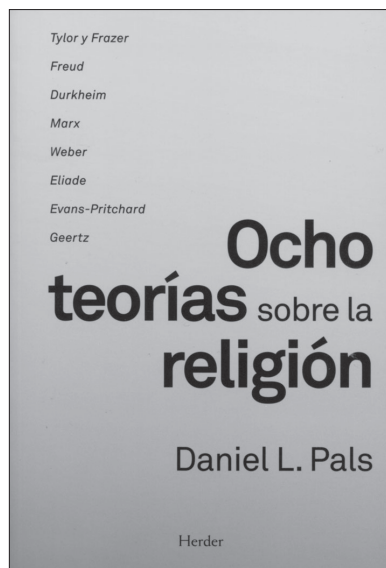
A la frontera nord de l'Imperi romà, una mare moribunda que acaba de donar a llum declama unes paraules en llatí, un idioma que mai abans no havia sentit. Només després es descobreix que aquestes paraules no són cap altra cosa que una profecia que parla sobre la mort d'un emperador. Una profecia que, si es compleix, podria canviar el destí de l'Imperi i de tot el futur fins als nostres dies. Hi ha algú que reteixeix el «tapís» del temps i mira de canviar el destí de la humanitat? (C.C.)

Stephen Baxter, *Emperador. El tapiz del tiempo*. Ediciones Minotauro, Col·lecció Ucronía, Barcelona 2008, 378 pàg.

Interpretacions de la religió

Per què els homes creuen en divinitats? Per què les creences i les conductes anomenades «religioses» impregnen tan profundament les societats humanes? Aquest llibre constitueix una aproximació magnífica a com alguns dels intel·lectuals més importants del segle XX (Freud, Durkheim, Marx, Weber, Geertz...) han abordat aquestes preguntes fonamentals. A cada capítol s'explica una teoria i s'analitza la perspectiva dels seus autors i els conceptes principals. (C.C.)

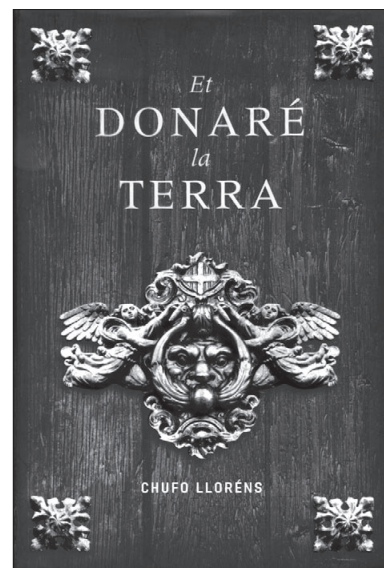
Daniel L. Pals, *Ocho teorías sobre la religión*. Editorial Herder, Barcelona 2008, 558 pàg.

Dues històries paral·leles

La Barcelona medieval amaga darrere de les muralles dues històries paral·leles, totes dues marcades per l'amor i l'ambició: la d'un camperol que vol canviar el seu destí, amb l'única esperança de prosperar, i la del comte de Barcelona, les infidelitats del qual endinsen la ciutat en un conflicte polític perillós. Una trama on els pactes, el llinatge, les intrigues de palau i la convivència entre diferents religions es teixeixen amb les emocions humanes més intenses. (C.C.)

Chufi Lloréns, *Et donaré la terra*. Editorial Rosa dels Vents, Barcelona 2008, 731 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Igual i diferent alhora

Qualsevol novel·la de l'hongarès Sándor Márai és una invitació a la reflexió. La seva vida de perseguit pels règims nazis o comunistes del seu país natal, el va fer peregrinar pel món occidental, i va recalar a Califòrnia. Va viure a Alemanya, a França, a Itàlia però de tots aquests països, a pesar de la seva sensibilitat per les diferents cultures, només en va obtenir l'abstracció, la interiorització. Per a ell la vida era un repte, i va acabar no acceptant-ne el desafiament. Als 88 anys es va suïcidar en un capvespre de febrer del 1986.

Vivia intensament els problemes que sempre el van acompanyar, des que va estar a les trinxeres en la Segona Guerra Mundial. Sentia seves les ferides que sagnaven en els cossos aliens al fi, i el bandejament que separava i allunyava les famílies, necessitava, amb un fervor estrany, fer-se present en els conflictes que sorgien entre esposos, entre amics. Potser perquè ell els va experimentar en ell mateix. Tot això queda ben clar en les dues narracions intenses i interessants *L'última trobada* i *Divorci a Buda*.

Té a favor seu, com a novel·lista, la

Sándor MÁRAI
L'estranya
Empúries, Barcelona 2008, 136 pàg.

gran economia de les paraules, i la capacitat de síntesi, que el duen a no necessitar cap excés de tramoia per situar l'acció. Recordem el vestíbul de la casa on té lloc la trobada dels dos amics, o el despatx de l'advocat que atén el desconcert de l'amic de Buda.

L'estranya ens explica la història d'un professor respectat que, a l'estiu, ha anat a parar en un hotelet de la costa de Dalmàcia. La vida acadèmica l'esgotava i cerca esbargir-se en un lloc diferent, exposat, sense saber-ho, a una aventura que sembla que li ha de canviar la vida.

Un miratge va? Certament, ell creu que ha trobat la llibertat que sempre ha somiat, mogut per una inquietud que el pertorba i que l'havia dut, mesos abans, a fer un tomb radical en la seva vida. Tot i que ha descobert un reducte de llibertat, i que està disposat a assumir les conse-

qüències dels seus actes com un pas ineludible en el camí cap a la plenitud. Però s'adona que aquesta llibertat té una altra cara desconeguda que el desconcerta. Turmentat pel dubte, en un impuls irrefrenable, s'apropa a una dona desconeguda amb qui s'ha creuat al vestíbul de l'hotel, «sense saber si a l'altra banda del llindar l'espera la penombra de la bogeria o la llum de la veritat».

Aquest és per a Márai el repte de l'existència: es pot començar teixint una xarxa de pescador, o ser un teixidor de somnis. Per a ell el risc consisteix en això, sobretot vist sense cap més transcendència que l'heideggerià «ésser per a la mort». Una desesperació que el conduirà al suïcidi en la vida real. Potser es va sentir atrapat per l'edat, i per aquest fons de la consciència que, a aquesta edat,

fa que les idees bullin més del compte, i que aparegui la vida en la seva realitat, sense edulcorants ni escapatòria. Márai escriu amb serietat, però sense esperança. És una llàstima.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Les colles sardanistes de competició actuen a Montserrat

El diumenge 1 de juny, es va celebrar a Montserrat l'acte central del cinquantenari de la Unió de Colles Sardanistes de Catalunya. Es va comptar amb la presència de 900 dansaires repartits en 12 grups de Barcelona ciutat, 27 de la comarca de Barcelona, 19 grups de Girona, 9 de la comarca de Tarragona, 5 grups de la comarca de Lleida i 4 de la Catalunya Nord.

Els actes principals van ser la missa conventual, durant la qual es va fer l'ofrena floral del logotip del cinquantenari de la Unió de Colles i, posteriorment, el pare abat va oferir una recepció a la Junta directiva i també als capdansers de les colles sardanistes. El punt àlgid va ser l'exhibició de les colles sardanistes a la plaça del monestir, on van realitzar un galop d'entrada, una sardana de germanor i quatre sardanes de lluïment. Final-

ment es va fer un dinar de germanor. La part musical va anar a càrrec de la Cobla Ciutat de Cornellà. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 105,99€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any ☐ Amb dos pagaments semestral de 53€
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació) ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

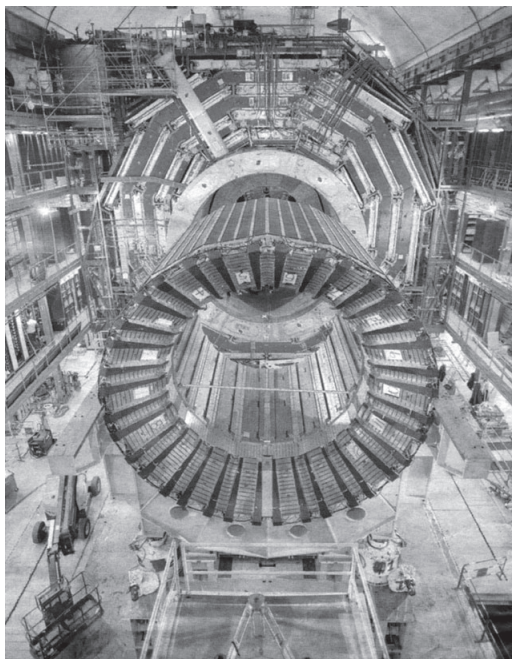
Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Podria formar-se un forat negre artificialment?

Ja hem informat els nostres lectors del Gran Col·lisionador d'Hadrons (LHC en sigles angleses) que s'està acabant de construir als afores de Ginebra pel Centre Europeu de Recerques Nuclears (CERN). L'11 d'octubre passat en aquesta mateixa plana de «Ciència» explicàvem que s'hi havia instal·lat un imant de 1.290 tones. En la construcció del LHC ja fa 14 anys que s'hi treballa i ha costat fins ara 5.000 milions d'euros. L'experiència fonamental serà provocar xocs de partícules per «crear-ne» d'altres. La col·lisió de protons, concretament, vol reproduir, a petita escala, les condicions de la matèria a l'inici del Big Bang i trobar-hi l'«esmunyedís bosó de Higgs». Fins aquí, cosa coneguda.

I ara ve la notícia: dos físics, Walter L. Wagner i Luis Sancho, van presentar el 21 de març passat davant d'un jutge del tribunal del Districte Federal d'Honolulu (Hawaii), una denúncia que demana un interdicte temporal que prohibeixi el CERN de seguir endavant amb l'accelerador perquè, diuen, s'ha subestimat la possibilitat que l'enorme col·lisionador pugui produir, entre altres horrors un diminut forat negre o *black hole*, capaç de devorar la Terra (!). Són seriosos aquests dos científics? Ells mateixos diuen que la probabilitat és

El Gran Col·lisionador d'Hadrons.

prou. Déu faci que sigui així!

petita però hi afegeixen que no és menyspreable. Han presentat la instància a Hawaii per estalviar-se les despeses que els hauria produït fer-ho a França o Suïssa. Ara bé, és clar que un jutjat de Hawaii no té jurisdicció sobre una organització intergovernamental europea.

Què passarà? Els tècnics del CERN en faran cas? Un dels dos demandants, Wagner, ja havia presentat instàncies semblants el 1999 i el 2000 per impedir que el Brookhaven National Laboratory de Long Island, de Nova York, posés en marxa el Col·lisionador Relativista de ions pesants. No tingué èxit. El col·lisionador es posà en marxa el 2000 i aquella seva demanda era desestimada el 2001. No hi passà res del que presagiava aquell avís alarmista.

Un teòric de partícules, Nima Arkani-Hamed, de l'Institut for Advanced Study de Princeton, declara que la preocupació pel que pugui passar al CERN no té fonament, només «hi ha una probabilitat ínfima —diu—, de poder fabricar amb el Gran Col·lisionador dragons capaços de devorar-nos a tots».

Sembla, doncs, que la demanda de Wagner i Sancho restarà només com una anècdota curiosa i

Actualitats científiques
Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Cosmologies actuals i fe cristiana

No va ser una vida planera, la del fundador de la moderna cosmologia científica, ja que de dificultats per desenvolupar-se en tingué a dojo. Però sí que podem dir que no era un home complicat. Un biògraf d'Einstein, col·laborador seu a Princeton als últims anys i que el coneixia prou bé, Banesh Hoffman, comença la narració de la seva vida dient: «Aquest llibre conta la història d'un home profundament senzill. L'essència de la profunditat d'Einstein estigué en la seva senzillesa.» Certament no va ser un home que es deixés emportar per la vanitat. Poc es preocupà del que digués la gent. Sempre anà al seu aire. No li agradava al final de la vida que el consideressin i el tinguessin en compte. Deia: «Quan era jove només volia i esperava de la vida poder seure tranquil en un racó per treballar sense que ningú es fixés en mi. Mireu el que em passa ara!» Però per obtenir l'èxit final va haver de suportar moltes trifulgues. Creiem que el lector agrairà que expliquem tot això una mica més:

Jueu alemany i després suís

Per naixement era alemany. Ja no existeix la casa d'Ulm on va néixer el 14 de març del 1879. Va ser destruïda a la Segona Guerra Mundial. Quan ell només tenia un any la família, de jueus no practicants, es traslladava a Munic, on el seu pare i el seu oncle van muntar una petita fàbrica de material electrotècnic.

El jove Albert Einstein, de temperament retret, inclinat a la soledat, mostrà ben aviat una tendència a resistir qualsevol tipus de coacció. Anava a la seva. Això li ocasionarà problemes. No li agrada fer esforços de memòria. El seu professor de grec li va dir que així no arribaria a enlloc. Però li agradava la geometria. Llegia també amb avidesa llibres científics que li van fer perdre la fe en les narracions bíbliques veient que no l'ligaven. Això li augmentà també l'aversion cap a tota mena d'autoritat. Fins aquell moment s'havia mostrat sincerament religiós.

13 Albert Einstein, una vida de trasbalsos

Als 15 anys es trobà amb el primer contratemps seriós de la seva vida: la fàbrica del pare i l'oncle va anar a menys i decidiren traslladar-se a Itàlia, a Pavia, prop de Milà, deixant el noi a Munic, perquè acabés l'últim curs de l'ensenyament secundari que hi rebia. Allà ell no era ben vist pels professors pel seu rebuig als mètodes draconians que tenien per ensenyar, per això va decidir deixar aquell institut i, després d'obtenir un certificat mèdic, se n'anà amb un amic fins a Milà per reunir-se amb la família, sense haver acabat el curs que li mancava.

Els pares tenien problemes i ell havia d'enginyar-se-les de cara al futur. L'any següent es presentava a l'examen per ingressar al Politècnic de Zuric (Suïssa), però no aprovà. Aleshores es va matricular a una Escola d'Aarau per obtenir el títol de batxiller superior. A l'any següent va superar, per fi, l'examen d'ingrés i fou admès al Politècnic el setembre del 1896.

Però el seu temperament li dificultava el rendiment. Li costava estudiar les coses que no li interessaven. Faltava a classes quan no hi veia el que li agradava. Aconseguí salvar-se, gairebé pels pèls, gràcies a un amic, Marcel Grossmann, que prenia uns apunts modèlics i els els deixava perquè pogués preparar els exàmens. Així obtingué el títol el 1900.

El 1901 adquiria la ciutadania suïssa i es posà a buscar feina. No va ser fàcil trobar-ne. Pugué sobreviure fent de professor interí i donant classes particulars, fins que el 23 de juny del 1902 entrà, com a expert de tercera classe a una oficina de patents de Berna, gràcies, un cop més, al seu amic Marcel Grossmann. Però el 10 d'octubre del mateix any moria el seu pare. Einstein digué en una ocasió que això havia estat la commoció més gran de

la seva vida. El 1903 es casava amb Mileva Maric, d'origen serbi, companya que havia tingut al Politècnic de Zuric, matrimoni poc feliç que acabà en divorci el 1919.

Ve la celebritat i finalment es fa ciutadà nord-americà

El 1905 va ser el seu *annus mirabilis*. Els articles que publicà a *Annalen der Physik* eren d'una importància científica de primer ordre: sobre la interpretació quàntica de la llum, la mida de les molècules, el moviment brownià i la relativitat especial (el primer d'ells li valgué el Premi Nobel de Física el 1921). En parlarem més endavant. Comença a ser conegut i el 1909 li ofereixen ser professor extraordinari de la universitat de Zuric i a l'any següent una càtedra a Praga. El 1912 el Politècnic de Zuric (on li havien suspès l'examen d'ingrés!) li ofereix una plaça de professor. Només hi exercí un any perquè a l'estiu del 1913 li ofereixen ser membre de l'Acadèmia Prussiana de Ciències i director de l'Institut Kaiser Wilhelm de Berlín. Hi acudí, amb la família, a l'abril del 1914 i poc després esclatava la Primera Guerra Mundial. Això el deixa un altre cop trasbalsat. Era visceralment pacifista i se sent estrany i sol; gens solidari amb el que Alemanya pretenia amb aquella guerra. S'endinsa en l'estudi de la gravitació i el 1915 ja té elaborada la teoria de la relativitat generalitzada i en publica un dens article. Després, el 1917, una exposició més extensa, a instàncies d'un editor alemany, dirigida al gran públic.

Un altre trasbals: és el 2 de febrer de 1919 que es porta a cap el divorci. Ho fan amistosament. Mileva es queda la custòdia dels dos fills que han tingut, Hans Albert i Eduard, i ell, que té ara bona

posició econòmica es farà càrrec de les despeses dels tres. Pocs mesos més tard es casa amb la seva cosina Elsa, viuda amb dues filles, Ilse i Margot. La seva mare hi acut a finals d'aquell mateix any, per estar al seu costat, i mor de càncer el febrer següent. Einstein, ens diuen els biògrafs, estava inconsolable; és que havia estimat els pares de debò.

I és també el 1920 quan comença a Alemanya una veritable campanya antisemita. Per això, com que Einstein era jueu, l'agost d'aquell any s'organitzà al Palau de Concerts de Berlín una multitudinària reunió contra la relativitat. Més tard els nazis cremarien les seves obres.

Einstein és convidat a Amèrica el 1921. Rep el doctorat *honoris causa* de la Universitat de Princeton i una medalla de la de Columbia. Torna ben impressionat. Passa per Anglaterra i la universitat de Manchester també el fa doctor *honoris causa*. El 1922 dóna conferències a París. Després visita el Japó, Palestina i Espanya. Era el febrer del 1923 quan vingué a Barcelona a parlar sobre relativitat: tres conferències al Palau de la Diputació i una a l'Acadèmia de Ciències. Quan arriba a Alemanya hi troba indicis d'una tensió perillosa. Ell dóna suport al pacifisme, però poc pot influir-hi. El 1928 cau malalt del cor a Suïssa i li costa de refer-se. A l'hivern de 1930-31 és convidat a donar classe al California Institute of Technology de Pasadena (Estats Units). Hi va també els dos hiverns següents. Quan Hitler és fet canceller al gener del 1933, ell, des de Pasadena, anuncia públicament que no tornarà a Alemanya i renuncia a l'Acadèmia Prussiana i a la de Baviera. El juny del mateix any torna a Europa però només va a Anglaterra a donar la conferència «Herbert Spencer», i a Bèlgica a veure el rei Albert, bon amic seu. El 17 d'octubre se'n va definitivament al nou Institut d'Estudis Superiors de la Universitat de Princeton, acceptant l'oferta d'Abraham Flexner. Adquireix la nacionalitat americana el 1940 i viurà a Princeton fins a la seva mort, el 18 d'abril del 1955.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-18.00 *Radiofórmula*
 22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Vida sana*
 20.00-21.00 *El tercer temps*
 21.00-22.00 *Coneixes Jesús?*
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

19.00-20.00 *Parlem d'empresa*
 20.00-21.00 *Parlem de salut*
 21.00-22.00 *Buscant la llum*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
 19.00-20.00 *De cap i de nou*
 20.00-21.00 *A peu de carrer*

21.00-22.00 *Temps d'escolta*
 23.00-00.00 *Projectes*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

19.00-20.00 *Redescobrir Amèrica*
 23.00-00.00 *Mirades*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

06.50-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral
 08.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
Aires hípics

11.00-12.30 *Trotamundos*
 13.00-14.00 *Vida sana*
 14.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *Parlem d'empresa*
 20.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

06.50-08.00 *El tren de les set*
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral
 08.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 11.00-12.30 *Missa de Montserrat*
 12.30-14.30 *Rutes per Catalunya*
 18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-20.30 *Església Viva*
 20.30-23.00 *Melodies de fe*
 23.00-23.45 *La cantata*
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit*
 00.00-00.30 *Pregària de Completes*
 00.30-01.00 *Jazz*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
 10.30 *Agenda*
 12.00 *Butlletí informatiu*
 14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
 16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
 18.30 *Agenda*
 20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
 20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

Diumenge 29

08.45 *Islam hoy*
 Programa de la comunitat islàmica.
 Director: Mohamed Chakor.
 09.00 *Buenas noticias TV*
 Programa de la comunitat evangèlica.
 Director: José Pablo Sánchez Núñez.
 09.15 *Shalom*
 Programa de la comunitat jueva.
 Director: Benito Garzón.
 10.00 *Últimas preguntas*
 Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
 Directora: M. Ángeles Fernández.
 10.25 *Testimonio*
 Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
 Director: Isidro Catela.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de la Coral La Veu de Voltregà de Sant Hipòlit de Voltregà, sota la direcció d'Inma Egizábal.
 Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Ignasi Miranda.
 11.20 *Els camins de la calma*
 Programa documental que proposa itineraris per llocs de Catalunya amb les esglésies com a eix central.
 Director: Ferran González.
 11.30 *Pueblo de Dios*
 «Chiapas: la revolución pendiente.»
 A començaments del 1994, la rebel·lió zapatista va situar Chiapas al mapa informatiu mundial i la situació en la qual vivia la població, la majoria indígena, d'aquest estat mexicà. La realitat continua sent molt dura per a les comunitats camperoles. L'ONG Mans Unides fa anys que hi porta a terme

projectes de desenvolupament per millorar la vida dels més pobres.
 Director: Julián del Olmo.

Diumenge 29

10.40 *Signes dels Temps*
 Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.
 11.55 *La fascinació de la fe*

Cada divendres

20.00 *Creure avui*
 Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

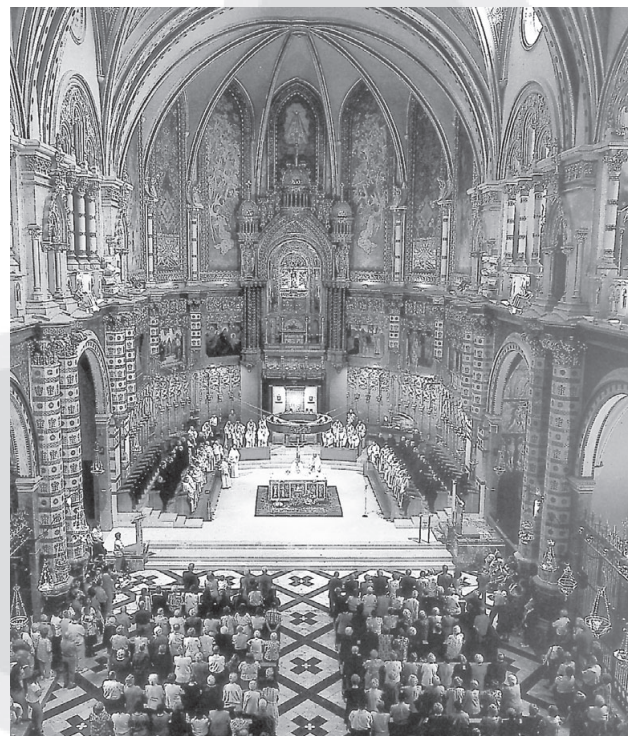
Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emeta cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
 El programa també s'emeta pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emeta per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 12.30 h; Televisió de Tossa de Mar, diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.50 h; Televisió Costa Brava, diumenges, a les 24.00 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 8.30 h; Canal Català Girona Pla, dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.

us ofereix en
 directe des de la
 basílica de
 la Mare de Déu
 de Montserrat

de dilluns a diumenge,
 a les 7.30 h,
 la pregària de Laudes

Cada diumenge,
 a les 11.00 h,
 la Missa conventual

■ Barcelona 106.6
 ■ Tarragona 100.6
 ■ Catalunya Central 93.7
 ■ Girona 103.4

■ Tortosa 90.1
 ■ Garraf 96.8
 ■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5
 ■ Cerdanya 104.4
 ■ La Seu d'Urgell 105.0
 ■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

- **SALESIANS.**— La inspecció salesiana San Francisco Solano de Córdoba, Argentina, ha llançat el seu lloc web oficial (www.salesianos.org.ar). Ofereix, entre altres, recursos per a la catequesi, material sobre don Bosco i per a l'animació de grups.
- **TERRA SANTA.**— Santiago Quemada és un sacerdot que viu a Jerusalem des de fa dos anys i que ha posat en marxa un bloc (<http://unsacerdote-entiertrasanta.blogspot.com>) per donar a conèixer Terra Santa.

Altres bisbats

- **TROBADA ECUMÈNICA.**— De l'1 al 5 de juliol, XVIII Trobada Ecumènica de «El Espinar», *Por un ecumenismo creíble y efectivo*, a Guadarrama. Més informació: tel. 913 675 840, a/e: centro2003@centroecumenico.org, web: www.centroecumenico.org.
- **AMIGONIANS.**— Organitzen un camp de treball amb joves drogodependents a Comunitat Incontro (Albacete), del 5 al 15 de juliol per a nois a partir de 17 anys. Més informació: Cruz Miguel, tel. 630 512 526, a/e: cruzmig@hotmail.com.
- **61a SETMANA ESPANYOLA DE MISSIONOLOGIA.**— Del 7 a l'11 de juliol, a Burgos, amb el tema *Misi-*

oneros hoy al estilo de san Pablo. Més informació: tel. 947 201 004, fax 947 205 179, a/e: burgos@omp.es.

- **NOVAHUMANITAS.**— De l'11 al 13 i del 18 al 20 de juliol, sessions de formació humana, a Madrid i Toledo, a càrrec de M. Ángeles de los Ríos sobre *Cómo tomar decisiones*. Més informació: M. Jesús Martín, tel. 696 386 211, a/e: info-madrid@novahumanitas.org.
- **TROBADA INTERCONFESSIO-NAL.**— Del 12 al 18 de juliol, XXXII Trobada internacional i interconfessional de religiosos i religioses, *La puerta del nombre de Cristo, corazón del mundo*, al monestir cistercenc de Santa Maria de Sobrado. Més informació: tel. 913 675 840, a/e: eiir@hotmail.com.
- **JESUÏTES.**— Per reflexionar i discernir espiritualment els jesuïtes organitzen unes jornades a Granada, del 17 al 18 de juliol. Més informació: tel. 606 004 017.
- **FAMÍLIA I VIDA.**— Del 24 al 27 de juliol, curs de formació d'agents de pastoral de família i vida, a Pozuelo de Alarcón (Madrid), amb el tema *Vocación de la familia cristiana a la santidad*. Més informació: tel. 913 521 971.
- **MES D'EXERCICIS.**— Per a seminaristes, sacerdots, religiosos, religioses i seglars, del 1 al 31 d'agost, a la casa d'exercicis Sant Ignasi (Pedreña, Cantàbria). Dirigeixen: Antonio Guillén, s.j., i J. Francisco Arrondo, s.j. Més informació: tel. 942 500 014, fax 942 500 336, a/e: sanignacio@casa ejercicios.com, web: www.casaejercicios.com.

- **SOCIETAT DE MISSIONS AFRICANES.**— Organitza del 2 al 9 d'agost el campament missioner *Al*

SANTUARI DE MONTSERRAT

✓ **61a ROMIATGE.**— Del 7 al 14 de juliol, organitzat per la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida.

ritmo de África, a Cerro Negrillo, Constantina (Sevilla), per a nens de 8 a 15 anys. Més informació: tel. 620 360 656, a/e: campamentosma@hotmail.com.

- **MISSIONERS XAVERIANS.**— Del 10 al 17 d'agost, per a majors de 20 anys, *Misión hoy: espiritualidad y compromiso misionero*, a Torre-xiva (Castelló). Més informació: P. Carlos, tel. 914 661 650, i P. Antonio, tel. 914 461 262.

- **PREMIS BENET MENNI.**— Atorgats per les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús a aquelles persones que treballen per millorar la qualitat de vida dels malalts mentals, discapacitats intel·lectualment o amb dany cerebral. Les modalitats són: Comunicació, Projecte/Treball i Premi Honorífic. Més informació: www.premiosbenitomenni.org.

Barcelona

- **AMICS DEL PARE PIUS DE PIETRELcina.**— Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra. Propera sessió, 30 de juny, a les 18.15. Parròquia de la Concepció, c/ Llàlria, 70 -

Barcelona, tel. 934 576 552, web: www.concepciobcn.com.

- **CAIXAFORUM.**— L'1 de juliol, a les 19.30, Antonio Alvar (catedràtic de Filologia Llatina, Universitat Alcalá de Henares), dissertarà sobre «*Ab urbe condita*» de Titus Livi: *de la llegenda a la història*; fins al 28 de setembre es pot visitar l'exposició «Belleza sublim. Tresors del Renaixement de la ciutat de Prato». Av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 953 945, web: www.laCaixa.es/ObraSocial.

- **BLANQUERNA.**— El 2 de juliol, a les 13.15, conferència *El fet religiós. Les grans religions*, a càrrec de Ricardo Toledo, llicenciat en Ciències Eclesiàstiques i Teologia. Més informació: Facultat de Psicologia, c/ Cister, 34 - Barcelona, tel. 932 533 212, a/e: fpceefc@blanquerna.url.edu, web: <http://3fpcee.blanquerna.edu>.

- **CARILLÓ.**— El 6 de juliol, a les 12.00, Anna M. Reverté oferirà el concert *Campanella*. Audició al pati dels Tarongers-Galeria Gòtica del palau de la Generalitat de Catalunya.
- **COSMOCAIXA.**— Del 7 a l'11 de juliol, de 9.30 a 14.00, curs *Ensenyar matemàtiques, aprendre matemàtiques: un repte de l'ensenyament actual*. Més informació: tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmo caixabcn@fundaciolacaixa.es.
- **LOURDES.**— Amb motiu del 150è aniversari de les aparicions de Maria,

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

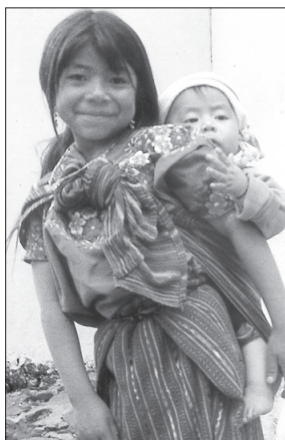
DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

20 euros mensuals ho poden fer possible

**DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA
PER A NENS I GENT GRAN**

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

CAMPANYA DEL ROSARI

Per cada donatiu de 6 € que ens envieu, rebreu el llibret *Bajo Tu amparo nos acogemos* i nosaltres n'enviarem un altre a Cuba en nom vostre. També rebreu un rosari beneït pel Sant Pare.

Amb la col·laboració de tots, aviat hauréu enviat milions de llibrets a diversos països

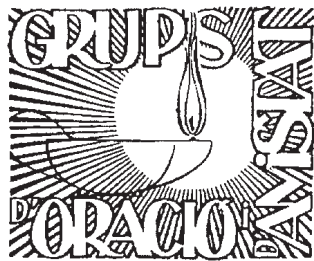
Ajuda a l'Església Necessitada Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona
Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
La Caixa - CC: 2100-1344-63-0200111817
E-mail: fc@ain-es.org / www.ain-es.org

també disponible en castellà

EL ROSARI
Goig · Llum · Dolor · Glòria

Amics de Catalunya Cristiana organitza una peregrinació a Lourdes del **18 al 20 de juliol**. Més informació: 934 092 700.

- **GOA.**— Els Grups d'Oració i Amistat organitzen del **21 al 26 de juliol** exercicis espirituals en castellà, dirigits per Mn. Josep M. Turull, rector del Seminari de Barcelona. Serà a la casa d'espiritualitat La Immaculada de Tiana. Oberts a tothom. Més informació: tel. 932 181 005 i 606 229 630.
- **CASAL BELLESGUARD.**— Exercicis espirituals oberts a tothom, del **2 al 8 d'agost**, amb el tema *Creams per l'Amor i per a l'amor*, amb la Gna. Catalina Morey (Fraternitat del Verbum Dei, doctora en Teologia). Més informació: tel. 932 118 240, a/e: casal@jeronimes.net.

Lleida

- **SANT JOSEPMARIA ESCRIVÀ.—**
El **26 de juny**, a les 20.00, a la catedral de Lleida, eucaristia de la festa del sant, organitzada per la prelatura de l'Opus Dei.
- **FUNDACIÓ VERGE BLANCA.—**
El Parc de la Mitjana acollirà del **14 de juliol al 15 de setembre** uns casals d'estiu d'educació ambiental, on els nens de 6 a 12 anys faran activitats, jocs, tallers, etc. Més informació: tel. 973 272 864, a/e: fundacio@vergeblanca.org.

Tarragona

- **XXXVIITROBADA DE RECTORS I FORMADORS DE SEMINARIS MAJORS.**— Del 8 al 10 de setembre, a Tarragona, sobre el tema *La Paraula de Déu en la formació sacer-*

dotal. Més informació: tel. 977 218 600.

Terrassa

- **SANTUARI ECOLÒGIC DE GALLIFA.**— El **5 de juliol**, a les 21.00, projecció de *L' espectacle de so i llum*. Més informació: tel. 934 360 408 i 649 948 350, a/e: jdalmau@gallifa.com, web: www.santuariecologic.com.
- **CASA MARE DE DÉU DE MONT-SERRAT.**— Del **14 al 19 de juliol**, exercicis espirituals per a homes a Caldes de Montbui. Més informació: tel. 938 654 496 i 697 840 559, web: www.cpcr.org.

Vic

- **UNIÓ APOSTÒLICA DEL CLERGAT DE CATALUNYA.**— Convivència del **30 de juny al 3 de juliol** al santuari de la Gleva (Vic). Més informació: tel. i fax 938 570 429.

- **COVA DE SANT IGNASI.**— Del **12 al 20 de juliol**, taller de creixement personal amb E. Fonts (psicòleg) i J. M. Castrillo (pedagog terapèutic); del **21 al 30**, exercicis espirituals personalitzats per a religioses i religiosos, dirigits per Ignasi Salat, *s.j.* Més informació: tel. 938 720 422, a/e: covaeae@cova manresa.cat, web: www.covamanresa.cat.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè els cristians siguin missatgers de l'amor de Déu
- Perquè el Congrés Eucarístic de Quebec mostri que l'Eucaristia és cor de l'Església i font d'evangelització

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Maria Pujades Majó	Francesc Macià, 86	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Llibreria L'Escaire	Pg. Maragall, 342	08031	Barcelona
Llibreria Mateu	Santa Maria, 22	17820	Banyoles
Papereria Bitlloch	Ample, 25	17300	Blanes
Llibreria Empuries	Álvarez de Castro, 6	17001	Girona
Llibreria Diocesana	Pl. del Vi, 2	17004	Girona
Llibreria Issauna	Pg. Bell-lloc, 7	25210	Guissona
Comerç i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
L'Ossetfi	Av. Alcalde Porqueres, 32	25008	Lleida
Llibreria Moral S.C.P.	Major, 27	08783	Masquefa
Llibreria Dalmases	Jacint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Larsa		08199	Montserrat
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Libr.-papereria Pilar Boladeras	Pl. Major, 10	43420	Sta. Coloma de Queralt
Kiosco Baldiri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Llobregat
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Sauret	Carme, 14	25300	Tàrraga

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Anuncis per paraules

COMPRA i VENDITA

COMPRO SEGELLS, monedes,
postals, cromos, i joguines antigues.
Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats
matrimonials i separacions. 1a visita
gratuïta. Tel. 934 510 707.

AUXILIAR de clínica per tenir cura de postoperats, terminals, gent gran i malalts d'Alzheimer. Només nits. Tel. 664 818 323.

AMISTAT

NOI vol conèixer noia catòlica d'uns 35 anys de la província de Barcelona o Girona. Tel. 687 137 132.

DESCOBRIU *Catalunya Cristiana*
cada setmana. Visiteu la nostra
web: www.catalunyacristiana.com

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

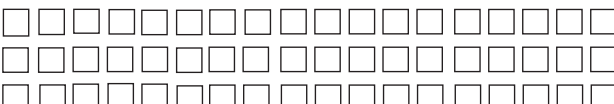
NOMBRE DE SETMANES **IMPORT TOTAL**

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON DNI/CIF

	6,30 € mínim 3 setmanes
	12,60 € mínim 2 setmanes
	18,90 €

REQUADRAT: suplement de 3€ per inserció. Preus amb IVA Inclòs.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

El rostre apassionat de la germana Karoline Mayer deixa albirar les «cicatrics» d'una vida lliurada per complet als més pobres. Mirada de foc, somriure penetrant i paraula profètica són les armes d'una dona que ha convertit la lluita contra la pobresa, material i espiritual, en el centre de la seva existència. Després de gairebé 40 anys a Xile, on ha compartit la vida amb els més desfavorits, Mayer acaba de publicar «El secreto siempre es el amor» (Plataforma Editorial), llibre autobiogràfic que ens ofereix un testimoni únic de radicalitat evangèlica.

La Gna. Karoline Mayer, autora d'«El secreto siempre es el amor», és coneguda a Xile com la Mare Teresa de Llatinoamèrica

«Els pobres m'han convertit!»

—Què sent quan se la compara amb la Mare Teresa de Calcuta?

—Em sento molt sorpresa, sobretot per les moltes diferències que hi ha entre nosaltres. A la Mare Teresa no li arribava a la sola de les sandàlies! Sento per ella una gran admiració, fins al punt que ja fa molts anys, el 1978, vaig arribar a passar una setmana a Calcuta al seu costat, i fins i tot m'havia plantejat la possibilitat d'unir la nostra petita Comunitat de Jesús a les Missioneres de la Caritat. Vaig descobrir, però, que si bé totes dues realitats compartien una entrega total envers els més pobres, els nostres carismes eren molt diferents. La nostra crida és clarament la de viure entre els pobres, enmig seu, compartint-ho tot, per assimilar-nos tant com sigui possible a ells i per tant seguir el camí emprès per Jesucrist: «Es va desprendre de tot per fer-se igual a nosaltres en tot.» Alhora, no pensem únicament a practicar la caritat, que és necessària i important, sinó que també ens sentim cridats a lluitar contra les causes estructurals de la pobresa. Així, la nostra acció se centra en la recerca de respostes d'amor i de justícia a tot un poble que viu l'opressió, l'exclusió i la misèria davant dels poders del món d'avui, neoliberal i globalitzat, en què tant costa impulsar una veritable solidaritat.

—Amb aquest llenguatge, deu haver-hi gent que l'associa amb els moviments radicals d'esquerra...

—Sí, em diuen monja comunista o vella boja, però no em fa res. Sóc transparent, no amago res. Quaranta anys després de la meua arribada a Xile, continuo vivint als suburbis de Santiago, en un barri obrer d'habitatges socials, molt empobrit i disminuït pel problema de la droga. Allí, enviada per l'Església, formo part d'una petita comunitat, anomenada Comunitat de Jesús, a través de la qual impulsem comunitats cristianes de base, fem catequesi a pares i nens, acompanyem els malalts, preparem els matrimonis... Fem en aquests barris pobres tota la tasca pastoral de l'Església. De manera molt particular, donem molta importància a la lectura comunitària de l'Evangeli. Això ens ajuda a descobrir-nos a nosaltres mateixos en l'Evangeli i a traduir-ho a la nostra vida.

—Per què és important això per als pobres?

—La Paraula els enforteix, els alimenta espiritualment... El millor exemple el tenim en el Jesús de l'Evangeli, quan s'adreçava a les multituds. En algun moment he arribat a participar en 13 comunitats simultàniament. L'Evangeli és tan ric! I es descobreix que la Paraula no es queda en paraules, sinó que es transforma en vida i en acció. Sense acció, la Paraula queda infecunda. La vida dels pobres es transforma a la llum de la Paraula i es crea uns cèl·lula viva de comunió, com les comunitats cristianes primitives. Potser

els pobres no aconsegueixen diners ni béns materials, però la seva vida millora, les relacions de família, el sentiment de comunió en la lluita diària... No és una cosa idealista, n'hem fet experiència.

—Suposo que l'evangelització incideix també en l'acció social...

—De les comunitats de base neixen moltes iniciatives socials de servei al pròxim: guarderies, menjadors socials, tallers de formació, consultoris de salut... Tot això es coordina i gestiona a través de la Fundació Crist Viu, organització laica de naturalesa ecumènica. Aquesta és l'altra cara de l'evangelització: el servei amorós del germà. I a través de les nostres obres es fa present Déu, sense necessitat sovint de proclamar-lo amb paraules, sense jutjar, sense condemnar, sense obligar, sense excloure...

—Què han suposat per a vostè aquests 40 anys de vida a Xile?

—Un canvi radical. Vaig arribar-hi amb la idea de transformar el món i ha estat el món el que m'ha acabat transformant a mi. Els pobres m'han convertit!

—Quina ha estat la seva força durant aquests 40 anys?

—L'amor incondicional de Déu. És la immensa força de la meua vida. La raó de la meua vida és estimar, estimar i estimar perquè, en la mesura que jo estimo, l'amor de Déu passa per mi cap als altres.

Samuel Gutiérrez

Ara mateix

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Sant Sebastià de Verdum

La parròquia de Sant Sebastià de Verdum, de Barcelona, celebra, aquest any, el 50è aniversari de la seva fundació i, en aquest context festiu, acaba de publicar el llibre de la seva història.

Es tracta d'una llarga crònica que travessa un període excepcional de l'evolució d'aquest país i de l'Església. D'una banda, les últimes dècades del règim, una immigració massiva, noves cotes de presència de l'oposició clandestina... De l'altra, l'aparició d'un clergat de tarannà pastoral rupturista, el Concili Vaticà II, la reforma litúrgica, l'inici d'un procés fins aleshores inèdit de secularitzacions...

El Verdum que, al segle XIX, era vist simplement com els «afores» de Sant Andreu —municipi agregat a Barcelona el 1897— havia anat perdent les vinyes i tota l'activitat agrícola. El 1929, l'any de l'Exposició Universal, ja va començar a rebre una primera immigració. Però és a

partir dels anys cinquanta que aquesta esdevé massiva. Les anomenades «cases del governador» daten del 1952: allotgen els barraquistes de la zona de la Diagonal de Barcelona on tindrien lloc els actes del Congrés Eucarístic internacional. L'arribada de nous habitants ja no pararia de créixer... A la fi d'aquella dècada es produeix, amb els primers signes, encara tímids, de liberalització econòmica, la gran onada d'immigració que s'estén, com una taca d'oli, per tota l'àrea barcelonina i més enllà.

Des del punt de vista econòmic, que era el dominant, calia aquella immigració per tal d'assegurar mà d'obra a la indústria. Però la persona com a tal i la família comptaven poc... Hi havia llocs de treball, però res més: ni habitatges, ni escoles, ni serveis assistencials...

El paper de l'Església de Barcelona en aquells moments va ser important, dins les inevitables limitacions. Primer, per iniciativa de nombrosos catòlics —religioses, religiosos, laics— que es feien presents als barris, amb una gran diversitat d'estils... A Verdum, per exemple, l'escola Ton i Guida, les catequesis, els Tallers de Natzaret, les Conferències de Sant Vicenç de Paül, la JOC... Després, amb la creació de les noves parròquies populars, com aquesta de Sant Sebastià, el 1958.

Amb aquestes parròquies s'iniciava una nova etapa pastoral i un increment de la presència eclesial als barris, també de repercussió notable i positiva en la vida civil. En tenen el mèrit, d'una banda, l'arquebisbe Gregorio Modrego: un pastor amb visió de futur, amb capacitat de decisió, amb zel apostòlic. De l'altra, una generació de preveres joves, renovadors, enamorats del poble i de la seva evangelització, amb un estil de vida auster i pobre.

Rauxa

Religió versus economia

Des de l'inici la religió ha anat sempre estretament vinculada a la reflexió, a la saviesa i, en definitiva, a la raó. La humanitat hi ha trobat moltes de les respostes a les preguntes que, lògicament, es fa sobre el món i la pròpia existència. Per això al llarg de la història del cristianisme són nombrosos els filòsofs i pensadors de tot signe que han estat grans homes religiosos, des de Climent d'Alexandria i sant Agustí fins a Maritain, passant per sant Tomàs d'Aquino o Pascal.

En canvi l'economia és inseparable del poder i de la guerra. L'economia s'ha desenvolupat des de fa mil·lennis com a eina imprescindible per sostenir els poderosos, i les guerres no són més que la manera més primària i cruel de finançar-se que té el poder encara avui dia. Entre els que formen part d'aquests cercles de poder no falten tampoc els que s'han emparat falsament en la religió i la fan servir com a excusa per justificar o bé amagar les seves intencions absolutament immorals, només caracteritzades pel simple guany econòmic. Res més lluny, doncs, de la saviesa i la bondat pròpies de la religió. L'economia només vol treure el màxim rendiment del món i l'existència. La religió, en canvi, els dona ple sentit.

Eduard Brufau